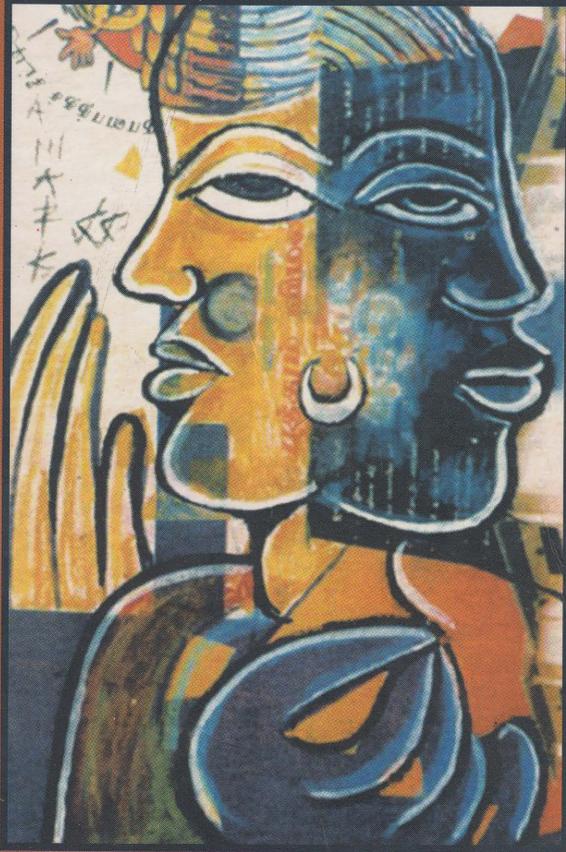

புத்தியவீரர்கள்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

■ க.சட்டநாதன்

க. பரணாதரன்

புதியவர்கள்

சிறுகதைகள்

K. Bharanatharan
EDITOR
'JEEVANATHY'
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

நாட்டியவர்கள்
க. சட்டநாதன்

விலை ரூ. 1.00

புத்தகம் : புத்தகம்
25 ரூ. : 100 ரூ.
81 ரூ. : 100 ரூ.
82 ரூ. : 100 ரூ.
19 ரூ. : 100 ரூ.
270 ரூ. : 100 ரூ.

பொன்னி

2/1758, சாரதி நகர்,
என்.பீல்டு அவென்யூ,
மடிப்பாக்கம்,
சென்னை - 600 091.
விலை ரூ. 1.00

புதியவர்கள்

சிறுகதைகள்

© க. சட்டநாதன்

முதல் பதிப்பு : 2006 நவம்பர்

விலை : ரூ. 55

நூலாக்கம் பற்றி : டெம்மி 1/8
பக்கங்கள் 128
10 புள்ளி எழுத்துகள்
சாதா கட்டு

நூல் உருவாக்கம் : பொன்னி,
சென்னை - 91

அட்டை ஓவியம் : மாற்கு

ஒளியச்சு : இராசகுணா கணினியகம்,
சென்னை - 600 015

வெளியீடு : பொன்னி
2/1758, சாரதி நகர், என்ஃபீல்டு அவென்யூ,
மடிப்பாக்கம், சென்னை - 600 091.

திருவள்ளூர்வராண்டு 2037 கார்த்திகை மாதம்
பொன்னிக்காக இந்நூலை வெளியிடுபவர் கோ. இந்திராதேவி

இரண்டாம்
பகுதி
சென்னை

முதல் பதிப்பு 1955 நவம்பர்
மீட்டம் ரூ. 15
தொகுப்பு 1957 செப்டி 18
பக்கங்கள் 125
10 புகளில் அழுத்தினால்
சந்தா ரூ. 10
மேல் உதவணைகள் பெறலாம்
சென்னை 91
க. எ. டி. பி. சி. மார்பு
புதிப்பு
இரண்டாம் பதிப்பு
சென்னை 91

நன்றி

- மதுசூதனன் ● ஐங்கரநேசன்
- மல்லிகை ● வெளிச்சம் ● தாயகம்
- கலைமுகம் ● பொன்னி

பிங்கு சுவாமிநாதன்
சுப்பிரமணியன்

சென்னை 91
சென்னை 91

K. Bhuvanatharan
EDITOR
"JEEVANATHY"
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

A.J. Conqueror

- விருந்து ● தளிர்கள் ● ஒருவகை உறவு
- முடிவு ● பழக்கம் ● துணை ● காலங்கள்
- சபலம் ● புதியவர்கள் ● அனுமதி
- ஒரு அவிழ் கூட ● சின்னத் தேவதைகள் ● பொழுது

“Saddanathan’s Strength Seems to lie in depicting with sensitivity the inner world of the child. His humane sympathy for his characters is infectious.”

A.J. Canagaratna

சட்டநாதனின் திசைகளும் தடங்களும்

ஈழத்து நவீனத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனித்து அடையாளம் காணக்கூடிய தன்மைகளுடனும் கூறுகளுடனும் இயங்குபவர் கனகரத்தினம் சட்டநாதன். இவர் 1970களின் ஆரம்பத்தில் சிறுகதை எனும் இலக்கிய வகைமை மூலம் எழுத்துலகிற்கு அறிமுகம் ஆனவர். தன்னளவில் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். நவீனத் தமிழ் இலக்கியம் குறித்துத் தீவிர தேடலும் பிரக்ஞையும் கொண்ட படைப்பாளியாக ஆரம்பம் முதல் இந்தக் கணம் வரை தன்னைத் தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நவீனத் தமிழ் இலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம் மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் என, விரிந்த களங்களில் வாசிப்பும் தேடலும் மிக்கவராக உள்ளார். இவற்றுடன் ஓவியம், சினிமா, இசை என பிற கலைகளுடனும் ஆழ்ந்து ஈடுபாடு கொண்டவர்.

இவர் ஆரம்பத்தில் மார்க்ஸிம் கார்க்கி, அன்டன் செக்கோவ், புதுமைப்பித்தன், கு.ப. ராஜகோபாலன், தி. ஜானகிராமன், த. ஜெயகாந்தன் போன்ற ஆளுமைகளால் ஈர்க்கப்பட்டவர். அவர்களது படைப்பாக்கத்தின் கலைத்துவ உட்கிடக்கையின் நுண்ணுணர்வுகளை, அனுபவங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டவர். தனக்கான படைப்புக்கூறுகளின் அழகியல் சார்ந்த பயணிப்பில் தமக்கான மொழியைக் கண்டடைந்தவர். சாதாரண இயல்பான உணர்வுகளைக் கலைநயத்தோடும் மனிதநேயத்தோடும் வெளிப்படுத்துவதில் தனக்கான தனித்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளவர். இதனால், ஈழத்து நவீனத் தமிழ்ச்சிறுகதை உலகில் சட்டநாதன் தனித்து நிற்கிறார்.

(2)

சட்டநாதன் இதுவரை மிகக் குறைவான கதைகளையே எழுதியுள்ளார். இதற்கு, தரத்திற் சிறந்த சிறுகதைகளை எழுத வேண்டுமென்ற உந்துதல்தான் காரணம். மேலும், தன்னளவில் திருப்தி கொண்டால் மட்டுமே அவர் கதைகளைப் பிரசுரிக்கின்றார். பொதுவாக இவர் பரவலாக மேற்கிளம்பும் வாசக ரசனைக்குத் தீனி போடுவதற்காக கதை கட்டும் பேர்வழி அல்லர். அதேநேரம் தனது

இலக்கிய இருப்பை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் குறுகிய அரசியல் கண்ணோட்டம் மிக்கவருமல்லர்.

சட்டநாதன் தன்னளவில் திரும்பத் திரும்ப, தான் உருவாக்கும் படைப்புப் பற்றியப் பிரக்ஞையுடன் நிதானமாக இயங்கும் படைப்பாளி. வேறு வார்த்தையில் சொன்னால், இவர் கலைஞராக இருக்கவே விரும்புகின்றார். வெறும் கதாசிரியராக இருக்க விரும்பவில்லை. கலை அனுபவம், கலை வெளிப்பாடு சார்ந்த நுண்மையான அக்கறைகள் மையம் கொள்ளும் வகையில் இயங்குகின்றார். இதுவே இவரது தனிச்சிறப்புக்குரிய அடையாளம். சட்டநாதன் காட்டும் திசைகளில் மனித வாழ்வுக்கான கனவும் சுதந்திரமும் இருப்பும் அடையாளமும் போராட்டங்களும் விரிவு கொள்கின்றன. மனித வாழ்வு குறித்தான சிந்தனைகளும் பார்வைகளும் விமரிசனங்களும் இன்னும் விரிகின்றன. புதிய வாழ்வுக்கான கனவுகள், மனித மதிப்பீடுகள், ஆன்மீகத் தேட்டங்கள் யாவும் புதிதாகச் சேகரம் கொள்கின்றன. அவை படைப்பாகின்றன. புதிதாகப் பிறக்கின்றன.

எந்தவொரு படைப்பாளிக்கும் தமிழில் முன்னோடிப் படைப்பாளிகளையும் ஏலவே வகுக்கப்பட்ட எல்லைகளையும் தாண்டிச் செல்வதிலேயே முனைப்பும், பிரக்ஞையும் இருக்கும். அத்தகைய படைப்பாளிகள் தான் படைப்பாக்கத் திறன், படைப்பாளுமை வெளிப்பாட்டில் தனித்து இயங்க முடியும். இந்தப் பின்புலத்தில்தான் சட்டநாதன் படைப்புலகம் கவனம் பெறுவதோடு முக்கியத்துவமும் பெறுகிறது.

(3)

பொதுவாக அனுபவம் என்பது வாழ்வின் தன்மையை உணர்த்துகிற தீவிரகுணம் கொண்ட நுண்தளம். இத்தளத்தின் விரிவு உச்சமாக வெளிப்படும் பொழுதுதான் கலைத்துவம் சிறக்கும். வாழ்வைச் செழுமைப்படுத்தும் கலைத்தரண்டலே சமூக பிரக்ஞையாக மேற்கிளம்பும். சட்டநாதனிடம் இந்தப் பிரக்ஞை வெகுஇயல்பாக உள்ளது. புதுமைப்பித்தன் மரபு வழிவரும் இந்தக் கலைத்தரண்டல் சட்டநாதனிடமும் செறிவாய் உள்ளது. இது கலை அனுபவமாக, கலை வெளிப்பாடாக புதிய சாளரங்களைத் திறந்து விடுகிறது.

இவரது படைப்புலகம் மனிதாயம் தேடிய சமகால வாழ்வியல் குறித்த பரிசீலனைக்கான சாத்தியங்களைத் தன்னளவில் கொண்டிருக்கின்றன. சாதியம், பால்நிலை, வர்க்கம், பிரதேசம், நகரம் கிராமம் என பலதளங்களாலான முரண்கள், இவை மனித உறவுகளில் ஏற்படுத்தும் சிக்கல்கள், வலிகள், துன்பங்கள் என படைப்பின் உள்ளீட்டுப் பொறிகளாக இயங்குகின்றன. மனிதவாழ்நிலைப் பரப்பின் அனுபவத்தை ஆழப்படுத்துகின்றன. இந்த ஆழங்களில் உட்சென்று

வெளிச்சம் பாய்ச்சும் பார்வைவெளியாகவே சட்டநாதனின் படைப்பனுபவம் அமைவு கொள்கிறது. தன்னை உணரவும் தன்னை வெளிப்படுத்தவும் மனிதன் பிறப்பித்த கலை மனித மனத்தை + வாழ்வை செழுமைப்படுத்தும் உயர்ந்த நோக்கம் கொண்டது. இருப்பினும், எதார்த்த வாழ்வில் பல படைப்பாளிகளது மனதை அவரவர் அளவில் செழுமைப்படுத்துவதில் கலை தோல்வி கண்டிருக்கிறது. சக படைப்பாளிகளுடன் கொண்டிருக்கும் முரண், அவஸ்தை ஒருவித 'நிழல்யுத்தமாகவே அவர்களிடத்து இயங்குவதைக் காணலாம். இத்தகைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் சட்டநாதன் மிகுந்த நேசிப்புக்குரியவராகவும் உள்ளார்.

மனித உறவுகள் குறித்தான சட்டநாதனின் பார்வை ரொம்பவும் நெகிழ்ச்சியானது. அதன் உச்சபட்ச வெளிப்பாட்டில்தான் மனித உறவுகளுடனான முரண், நெருக்கம், நேசிப்பு அமையும் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவர். அவற்றைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முற்படுபவர். இதனை தனிப்பட்ட வாழ்விலும் படைப்பிலக்கிய முறைமையிலும் நுண்மையாக வெளிப்படுத்துபவர்.

(4)

'மாற்றம்', 'உலா', 'சட்டநாதன் கதைகள்' யாவும் சட்டநாதனின் படைப்புலகம் எத்தகையது என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்தும். அந்த மனப்பதிவை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் இத்தொகுப்பு அமைகிறது. குறிப்பாக பல்வேறு சிக்கல்களும் குழப்பங்களும் நிரம்பிய அக, புற உலகில் மனித அடையாளத்தினைத் தேடும் இவரது கதைகள் வாசகருக்கு மிக நெருக்கமானதாகவும் அவரது பிம்பத்தையே அடையாளம் காட்டுவதாகவும் உள்ளன.

ஆண், பெண் மற்றும் காதல், குடும்பம் சார்ந்த வெளிக்குள் இயங்கும் பல்வேறு முரண்களை, உணர்வுகளை, கருத்தியலை வெளிப்படுத்தும் நுணுக்கம் வாசகத் தளத்தில் விரிவு பெறக் கூடியவை. மிக எளிமையான வருணனை சாதாரண நடையில் அமைந்திருப்பினும் கருத்தியல் ரீதியில் வாசகரிடம் இறுக்கமான உணர்வைத் தோற்றுவித்து, அவர்களது தேடலைத் துரிதப்படுத்துகின்றது. பொதுவாக சட்டநாதன், கதைகளை வளர்த்து, நகர்த்திச் செல்வதில் ஒரு இயல்புத் தன்மையையும் லாவகத்தையும் எப்போதும் கடைப்பிடித்து வருகின்றார். இதனால் கதை கூறுமுறைமையில் சிக்கலற்ற புதிய உணர்திறன் முறைமை மேற்கிளம்புகிறது. அதன் அடையாளமாகவே சட்டநாதனுக்கான 'பாணி' வெளிப்படுகிறது. அதற்கான மொழிநடையும் எடுத்துரைப்பும் இயைபு கொள்கிறது.

சட்டநாதன் பெண்களைச் சக ஜீவியாக - உணர்வும் வலிகளும் சிந்தனையும் கனவும் சுயத்துவமும் கொண்டவர்களாகப் படைப்பதில் மிகப் பிரியமானவர். இந்தப் பெண்கள் ஆணாதிக்கக் கருத்து நிலை

மேலாட்சியினால் படும் அவஸ்தைகளை, துன்பங்களை மட்டுமல்ல - அவற்றுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டும் கலகம் செய்யும் பெண்களாகக் காட்டவதில், அவரளவில் நேர்மையை, தார்மீகப் பொறுப்பை வெளிப்படுத்துகின்றனர். மனிதநேயம் பற்றிய விரிந்த சிந்தனைக்கான வாழ்புலத்துக்கான அவசியத்தை இயல்பாகவே உணர்த்தும்பாங்கு, ஈழத்தின் ஏனைய எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது வீச்சாகவே உள்ளது.

இதைவிட, சட்டநாதன் குழந்தையின் உணர்வுகளோடு ஒன்றி, அவர்கள் உலகமாக இயங்கும் அவர்களின் கண்களின் ஊடாக உலகை நோக்கும் படைப்புத்திறன் கொண்டவர். வாசக மனநிலையில் குழந்தைமையின் அக உலகை விரித்து விடுவதில் கைதேர்ந்தவர். சின்னச் சின்ன விடயங்கள் கூட குழந்தையின் அகவுலகில் பதிவாகும் என்பதை மிக நுட்பமாக நமக்கு எடுத்துக்காட்டும் பண்பு கொண்டவர். இத்தகைய படைப்பாக்க முறைமை சட்டநாதனின் படைப்புலகை தனித்து நோக்குவதற்கான சாத்தியங்களைத் தன்னளவில் கொண்டிருப்பதை ஒரு தேர்ந்த வாசகர் நிச்சயம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தமிழில் நவீன கதையாடல் விவரிப்பில், மொழி மீதான அக்கறையுடனும் கலைப்பிரக்ஞையுடனும் தொடர்ந்து சட்டநாதன் இயங்குபவர். இவர் ஈழத்து நவீன புனைகதை மரபின், அதன் ஆக்கத்தில் பெற்றுள்ள இடம் - வெற்றி தனித்துவமானது. முக்கியமானது.

தெ. மதுசூதனன்

விருந்து

கனகுவுக்கு வயிறு புகைந்தது. காலையில் குடித்த வெறுந் தேத்தண்ணி. தேயிலையின் கசப்பு நுனிநாக்கில் ஊறலெடுத்தது. காறி உமிழ்ந்தவன்; மடியிலிருந்த சீவலை எடுத்து, வாயில் போட்டுக் கொண்டான். வெற்றிலை சருகாயிருந்தது. அதையும் சுண்ணாம்பு தடவாமலே போட்டுக் கொண்டான். பீடி பற்ற வேண்டும் போலிருந்தது. 'கையிலை காசில்லாமல் பீடியும் வெத்திலையும் தான்...' அலுத்துக் கொண்டவன், வீதியில் இறங்கி நடந்தான்.

பவானி ரீச்சரின் ஞாபகம் வந்தது. சின்னச் சின்ன வேலை - பூச்செடிகளுக்கு நீர்வார்ப்பது, மண் அணைப்பது, பசளை இடுவது, சடைத்து வளர்ந்துவிட்ட வாழை நிரைகளைச் சீர் செய்வது என்று - ஏதாவது அவவிடம் எப்பொழுதும் இருக்கும். கூலி விசயத்திலும் அவ தாராளம்.

கேற்றைத் திறந்தவன், "ரீச்சர்..." என்று குரல் கொடுத்தான். ஆள் சிலமனில்லை. அவ வளர்க்கும் பெட்டை நாய்தான் குரைத்துக் கொண்டு பாய்ந்து வந்தது. பக்கத்து வீடு பார்த்துத் திரும்பியவனுக்கு "ரீச்சரில்லை கோயிலுக்கு..." என்று பதில் வந்தது.

'மாஸ்ரரும் ரியூசனுக்குப் போயிருப்பார்...' என்று நினைத்தவன், மீளவும் வீதியில் இறங்கி நடந்தான்.

'எத்தனை நாட்களாகி விட்டன. ஆற அமர இருந்து, வயிறாரச் சாப்பிட்டு... அவள் பெட்டை தனம் பாவம்... சுருவுயிர்த்து ஆறுமாசம்... தலைச்சன் பிள்ளை... அது சவலையாகி விடக்கூடாதே என்ற கவலை அவளுக்கு... அவளுக்கு மட்டுமா... எனக்கு...?' மனதில் திரண்டு குமையும் நினைவுகள்.

"கனகு, ஒரு நிமிஷம் மோனை!"

பரமசிவத்தாரின் குரல் அவனது சிந்தனையைக் கலைத்தது.

“உந்த வேம்பிலை ஏறி இரண்டலக்கு வேப்பம் பூ தட்டி விடணை.... அவள் கடைக்குட்டி வடகம் வேணுமெண்டு ஆசைப்படுறாள்...”

அவர் நயிச்சியமாய்ப் பேசுவதில் இருந்து, அவரிடம் தம்பிடி கூடப்பெயராது என்பது தெரிந்தும், ‘கேட்ட வாய்க்குத் தட்டேலுமே..’ என நினைத்தவனாய், வேம்பில் ஏறி, அவர் சுட்டிக் காட்டிய கொம்புகளைத் தட்டிவிட்டுக் கீழே இறங்கி, அவர் நிற்பதையே பொருட்படுத்தாமல் வெளியே நடந்தான்.

இரவு, தீட்டுப்பச்சைக் குறுநலில் தனம் உப்புக் கஞ்சி காச்சினாள்.

‘அவள் பாவம் குடிக்கட்டும்..’ என இவன் இருந்தபொழுது, அவள் கஞ்சியை வார்த்து இவன் முன்னால் வைத்தாள்.

“குடியுங்க.... எத்தனை நாள் தான் கால்வயிறும் அரை வயிறுமாய்க் கிடக்கேலும்...”

அவளது குரலில் இழைந்த துயரம் இவனைக் கலங்க வைத்தது.

பதில் ஏதும் தராமல் மௌனமாய் எழுந்தவன், பானையை எடுத்துப் பார்த்தான். சிறிதளவு கஞ்சிதான் அதில் மீதமிருந்தது. மீளவும் வந்து, அவள் அருகாக உட்கார்ந்து கொண்டவன், விநயம் ததும்ப, “நீ முதலிலை குடியம்மா...” என்றான்.

அவள் இரண்டு வாய் குடித்து விட்டு, பானையில் இருந்ததையும் வார்த்து இவனுக்குத் தந்தாள். குடித்ததாய்ப் பாவனை பண்ணியவன், திரும்பவும் மிகுந்த நெகிழ்ச்சியுடன் அவளை உபசரித்து; அவனாகவே இரண்டுவாய் அவளுக்கு ஊட்டவும் செய்தான். அவள் சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய், அன்பு ததும்ப, விழிகளை அலர்த்தி அவனையே பார்த்திருந்தாள். அந்தக் கண்களின் ஒளி அவனைத் தொட்டது.

“என்னம்மா.... என்ன வேணும்...?” குழைந்தவன், அவளது தழையும் கூந்தலை வருடியபடி, அவளை ஆரத்தமுவி, அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

அவனது உள்ளில் ஏதோ உருகிக் கரைவதான உணர்வு ‘இவள்... இந்தப் பெட்டையில்லை என்றால்... நொந்து சீரழிஞ்சு போன இந்த வாழ்க்கையில்... என்ன மிஞ்சும்... உயிர்ப்பும் ஈரமுமாய் இருப்பவள் இவளல்லவா...!’

தனலட்சமியை அவன் கண்டு உறவு கொண்டதே ஒரு தனிக்கதை.

“சித்தங்கேணிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கிழக்காலை, சடைத்துக் கிடசகும் பனங்கூடலை ஊடறுத்துச் செல்லும் ஒற்றையடிப்பாதையிலை நடந்தால் என்றை குடிசை வரும்...” தவராசா அப்படித்தான் குறிப்புச் சொன்னான்.

“கையிலை மடியிலை ஏதென் முடக்கமெண்டா வீட்டுப்பக்கம் வா வன்... தில்லையற்றை புண்ணியத்திலை நானிப்ப நல்லா இருக்கிறன்...”

‘அவன்ரை சொல்லை நம்பி வெளிக்கிட்டாச்சு. வீட்டிலை அவன் இருக்க வேணுமே...! இல்லையெண்டா வெளியிலை தலை காட்டேலாத கிரிசை கேடாய்த்தான் போயிடும்..’

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர், தம்பிராசா வாத்தியார், “அரைத் தூக்கு விறகு கொண்டு வந்து போடுமோனை...” என்று நூற்றி எண்பது ரூபாய் இவனிடம் தந்தார். அதை ஏதோ அவசரத்துக்குமாறியதால் அவரது முகத்தில் முழிக்க முடியாமலே போய்விட்டது இவனுக்கு.

‘அந்த விறகை எடுத்துப்போட்டு விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்க்க வேணும்..’ மனசு கள்ளப்பட்டதான தவிப்பு அவனுக்கு.

‘இவ்வளவு தொகைக்குத் தவராசாவை நம்பிப் போறது சரியா...?’ அவனுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

‘மானங் கெட்ட பிழைப்பு..’ என்று மாஸ்ரர் சொல்லி விடக் கூடாதே என்ற பயமும் கவலையும் வேறு அவனை அலைக்கழித்தது.

‘சுன்னாகச் சந்தையிலை தவராசாவை எதேச்சையாகச் சந்தித்தது கூட இந்தச் சிக்கலிலை இருந்து விடுபடத்தானா.’

இருட்டில் இருந்தவனுக்கு வெளிச்சம் காட்டின மாதிரி - ஒரு சந்திப்பு அதனை இவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

தவராசா சொன்னது போல, பனங் கூடலின் உள்ளாக அந்த ஒற்றையடிப்பாதை முடிவடையும் இடத்தில் - அவனது குடிசை இருந்தது.

குடிசை சற்று விசாலமானது. பனை ஓலையால் வேய்ந்தது. புதிதாக, புனிதமாக பர்ணசாலை மாதிரி இருந்தது.

இவன் தயக்கத்துடன் குரல் கொடுத்தான். கூச்சம் குரலில் இழைந்தது.

அதிக உயரமில்லாத, ஓடிந்து விழக்கூடிய இதத்துடன், ஒரு இளைய பெண் - ஒளிரும் தாமிர நிறத்தில், சிறிய மெல்லிய மூக்கும், குழந்தைத்தனம் கசியும் கன்னங்களும், பெரிய கனவு காணும் கண்களுமாக - இவனது குரலுக்குப் பதில் தந்தபடி வந்தாள்:

“ஆரது... ஆரைப்பார்க்க வேணும்...?” தடைகளே துமற்ற சரளம். ஒருகணம் மௌனியாக அவளையே பார்த்தபடி அவன் நின்றான்.

“நீங்கள் கனகுதானே... அண்ணன்ரை...” பேசும்போது அவளது கண்களில் சுடர்த்த ஒளியும், இதழும், கபடற்ற தன்மையும் அந்தப் பணிபடர்ந்த இளங்காலைப் பொழுதில் அவனைப் பரவசம் கொள்ள வைத்தன.

“நீங்கள்...?” என்று தடுமாறியவனைப் பார்த்து “தனலட்சுமி” என்று பதில் தந்தாள்.

மீளவும் குழம்பியவனைப் புரிந்து கொண்டவளாய், தனது வலது கரத்தால் நெற்றியையும் இடது கரத்தால் மோவாயையும் மறைத்த படி நின்றாள்.

அவன், அவளை அடையாளம் கண்டு, ஆச்சரியம் தாளாமல், “எட எங்கடை தவராசான்ரை தங்கச்சி...” என்றான்.

“கூம்...” என்று மிழற்றியவள், தொடர்ந்து கலீர் எனச் சிரிக்கவும் செய்தாள்.

அவளது குறும்புத்தனத்தில் திழைத்து நின்றவனை உபசரித்து, குடிசையின் முன்பாக முக்காலி ஒன்றை எடுத்துப்போட்டு உட்கார வைத்தாள்.

“அண்ணை வந்திடும்... இருங்க...” என்றவள், புயலின் வேகத்துடன் வெட்டித்திரும்பி, குடிசையினுள் புகுந்து கொண்டாள்.

திடீரென இருட்டில் விட்டது போலிருந்தது அவனுக்கு. அவனைச் சூழ இருந்த ஒளியும், தூய்மையும், இளமையின் மொட மொடப்பும் அவன் கூடவே போய் விட்டதான உணர்வு அவனுள் விரவியது. முன்பின் உணராத அனுபவமாய் அது அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஒருசில நிமிடங்கள் கழித்து, வெளியே வந்தவளது கையில் அலுமினியத்தட்டு. அதில், சுடச் சுடப் பால் அப்பம். மறுகையில் அவன் கை அலம்புவதற்கான நீர்.

“என்ன இது...!” என விழித்தவனை,

“அட கூம்மா சாப்பிடுங்க...” என்றவள், சட்டென ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அதில் இழைந்த, லேசான கண்டிப்பு அவனை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

பெற்றவர்களை மிக இளமையிலேயே பறிகொடுத்து, சித்தப்பாவின் தயவில் ஆளான அவனுக்கு இது மிகவும் பிடித்தமாய் இருந்தது. இப்படி, இந்த அளவுக்குத் தானும் அவனை அக்கறையுடன், கடிந்து கொண்ட பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தை அவனால் ஞாபகம் கொள்ள முடியவில்லை.

'மனசை அப்படியே ஒளிப்பேதுமில்லாமல் கொட்டிக்காட்டும் இவன், அச்சொட்டாய்த் தவராசா மாதிரித்தான்' என நினைத்துக் கொண்டான்.

அவன் அப்பம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது தவராசா வந்தான்.

"என்ன... பாலப்பமா...? தனத்தின் கை பட்டாலே தனி ருசி..." என்று சிலாகித்தவன்; சிரித்தபடி கனகு வந்த விஷயத்தை விசாரித்தான்.

கனகு தனத்தைப் பார்த்தான்.

"என்னடா.. அவளென்ரை தங்கச்சி. உன்ரை என்ரை எண்டு ஒளிப்பு மறைப்பு ஏதுமில்லை எங்களிட்டை... சொல்லு..."

கனகு வந்த விபரம் கூறினான்.

"இதுதானே... சரி பார்க்கலாம்... மத்தியானமிருந்து சாப்பிட்டிட்டுப்போ"

இவனால் அதைத் தட்டமுடியவில்லை. அன்று, அந்த வீட்டில் மடியம்வரை இருந்து, தங்கையினதும் அண்ணலினதும் உபசரணையில் திழைத்தான்.

கிழக்குக்கால் உசரியில் இறக்கிய கள்ளும், கோழிக்கறியும் புழுங்கலரிசிச் சோறும் சாப்பிட்ட பின்னர், ஒரு சிறு தூக்கம் வேறு போட்டு விட்டு, இவன் புறப்பட்டபோது, இவனது கைக்குள் ஒரு ஐந்நூறு ரூபாய் நோட்டைப் பொத்தியபடி வைத்தான் தவராசா.

"என்னடா இது... எனக்கு இருநூறு போதும்..."

"சரி... சரி உனக்கு ஆகும்போது தா..."

தவராசாவிடம் விடை பெற்ற பொழுது - கனகு தனத்தைப் பார்த்தான். அவளது விழிகள் படபடப்புடன் ஏதோ சொல்லிய மாதிரி இருந்தது. எல்லாம் ஒரு கணம்தான். அடுத்தகணம் அவள் விழிகளைத் தாழ்த்தி நிலத்தைப் பார்த்தபடிக்கு உதடுகளை இறுகக் கடித்தவாறு நின்றாள். அவளை இன்னொரு முறை உற்றுப்பார்த்துவிட்டு இவன் திரும்பி நடந்தான்.

தவராசா அவனைப் பனங்கூடல் எல்லை வரை வந்து விடை தந்தான்.

அதன் பின்னர், வாரத்தில் இரண்டு தரமாவது சித்தங்கேணிப்பக்கம் கனகு போய் வரத்தவறவில்லை. அவனால் தனத்தைப் பார்க்காமல் இருப்பதென்பது இயலாமலே போய் விட்டது. ஒரு சமயம் இவன் போனபொழுது தவராசா இருக்கவில்லை. தனம் தனியாக இருந்தான். அவன் முன்பாக வந்ததும் ஒருவகைக் கூச்சமும்,

இன்னது என்று சொல்ல முடியாத படபடப்பும் இவனுள் திகைந்தது. இவன் உள் ஓடுங்கி, ஒதுக்கம் கொண்டது, தனத்துக்குச் சிரிப்பூட்டியது.

குலுங்கி, கலீர் எனச் சிரித்தவள் - அவளது கரங்களைப் பற்றியபடிக்கு "வாருங்கள் நான் ஒண்டும் உங்களை விழுங்கி விட மாட்டன்..." என்றாள்.

அவளது கண்களில் அப்பொழுது ஓளிர்ந்த குளுமை, நிதானம், உதடுகளில் அவிழ்ந்த இனிய இளநகை, எல்லாமே அவனைப் பைத்தியமாக்கின. 'ஒருமுறை... ஒரே ஒரு முறை அவளை முத்தமிடலாமா...' என நினைத்தவன். பின்னர் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

நல்ல பிள்ளை என்ற பிம்பம் காப்பாற்றப்பட்டதில் அவனுக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அன்று பல மணிநேரம் இருவரும் ஒன்றாகவே இருந்தார்கள். சின்னச் சின்னப் பேச்சுக்கள், சீண்டல்கள், சினுங்கல்கள், ஆனாலும் அவர்களிடையே குமிழிட்ட காதலை வெளியிட இருவருமே தயக்கம் கொண்டதாகவே தோன்றியது. 'துணிந்த பெட்டை' என இவன் நினைத்த தனமும், இது விஷயத்தில் மௌனம் சாதித்தது, அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிரிய மனமில்லாமலே பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள், நீண்ட நேரம் ஆகிவிட்டதை உணர்ந்து எழுந்து கொண்டார்கள்.

"மீண்டும் இந்தப் பக்கம் எப்ப...?"

அவளது கண்கள் கேட்பது போல அவனுக்குத் தோன்றியது.

விழிகளுக்கு விடை தேடி அவன் தடுமாறியபொழுது, அவன் திடீரென அவளை நெருங்கி வந்து, அவளது கழுத்தில் தனது கரங்களை வளையமாகத் தவழவிட்டு, அவளது முகத்தைத் தனது முகத்துக்கு நேராக இழுத்து வைத்துக் கொண்டு, அவளது உதடுகளில் மென்மையாக, மிக மென்மையாக முத்தமிட்டான்.

'தனது காதலை, இவ்வளவு சுலபமாக தயக்கமேதுமில்லாத துணிவுடன், தன்னால் அவளைப் போல உணர்த்தியிருக்கமுடியுமா,' நினைத்த பொழுது அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. அவளை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கே கூச்சப்பட்டவனாய் மெல்லிய தலையசைப்பில் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

கனகுவுக்கும் தனத்துக்கும் இடையே முகிழ்த்த அந்த ஆழ்ந்த காதலைத் தவராசா உணர்ந்து கொள்ளவே செய்தான். அது பற்றிய அவளது அபிப்பிராயத்தை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னதாக - காய்ச்சல் எனப்படுத்தவன், பிறகு எழுந்திருக்கவே இல்லை. அறிவிழ்ந்த நிலையிலேயே அவளது ஆவி பிரிந்து விட்டது.

ஏதோ புது விதமான மூளைக்காய்ச்சல் என மருத்துவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

அவனது பிரிவால் தனமும் இவனும் இடிந்து போனார்கள். தனிமைப்பட்ட உணர்வால் தவிப்புக் கொண்டனர். உரிமையுடன், இவன்தான் கொள்ளிக்குடம் காவி, அவனது சிதைக்குக் கொள்ளி போட்டான்.

அநாதரவாகி விட்ட தனத்தை ஊரோடு அழைத்து வருவதைத் தவிர கனகுவுக்கு வேறு வழி எதுவும் தெரியவில்லை. கொண்டலடிப்பக்கம் வந்தவன், வைரவர் மேல் சகல பாரத்தையும் போட்டுவிட்டு, 'கையிலை மடியிலை' இருந்ததையெல்லாம் போட்டு, அரைப் பவுணில் தாலி செய்து, அவளது கழுத்தில் கட்டினான். பவுணில் மெல்லியதாகக் கொடி செய்ய விரும்பிய பொழுதும் அவனால் முடியவில்லை. 'மஞ்சள் கயிறே மங்களமானது. இப்போதைக்கு இது போதும்..' எனத் தனம் கூறியது இவனுக்கு ஆறுதல் தருவதாயிருந்தது.

தவராசா இல்லை என்றான பின்னர், சித்தங்கேணிப்பக்கம் சொத்து சுகம் என்று இவன் அலையவில்லை. தில்லையரும் கனடாச் சுவாத்தியம் ஒத்து வராமல் வந்துவிட்டதாக தகவல். அதை அறிந்த இவன், ஊரோடு இருந்து பிழைப்பதே உத்தமம் என நினைத்துக் கொண்டான்.

தனம் ஆதரமாக, இனிமை தருபவளாக ஒளிரும் உண்மையாக இருந்ததே அவனுக்கு போதும் போதுமென்ற நிறைவைத் தந்தது. அவர்கள் எதிர்கொண்ட சிரமங்கள் விட்டு விலகியதுடன், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவும், மேலும் நெருக்கம் கொள்ளவும் இந்த உறவு அவர்களுக்குப் பெரிதும் உதவியது.

“ஆரது கனகுவா... இஞ்சைவாரும்... இந்த நொங்கு காச்சியிலும்... மாலைதீவிலும் ஏதாவது 'முத்தல் கித்தல்' கிடக்கா பாரும்...”

மதியம் ஒரு மணிவரை அலைந்து திரிந்த அவனுக்கு, கூலி என ஏதோ குதிர்வது போல இருந்தது.

மணியத்தாரின் மனைவி கனகம் கூப்பிட்டாள். கரும் பூதம் மாதிரி நின்றவளுடைய கண்களில் மட்டும் ஒரு இனிமையான ஒளி, லேசான சுருணையும், இதழும் அதில் இணைந்திருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

தென்னை மரத்திலேறி முற்றலாகப் பார்த்துக் காய்களைப் பறித்துப் போட்டான். பதினைந்து காய்கள் தேறின. இரண்டு

காய்களை, தனது கூலியாக எடுத்தவனை, “இல்லைக் கனகு, ஒரு காயைக் கொண்டு போ...” என்று தடுத்த மணியத்தார், அவனது கையில் ஐந்து ரூபாய்க் குற்றி ஒன்றையும் வைக்கத் தவறவில்லை.

அவனால் அதைத் தட்ட முடியவில்லை.

‘ஏன் இந்தத் தயக்கம்... தடுமாற்றம். நியாயத்துக்குக் கூட தலை நிமிராமல், முரண்டு பண்ணாமல் அடங்கிப் போகிற ஒடுக்கம்... இந்தத் தேங்காயும் ஐந்து ரூபாயும் எந்த மூலைக்கு, உக்கிரமாய்க் கனலும் உதரக் கொதியை இது அடக்குமா...?’

தன்னில் தானே கழிவிரக்கம் கொண்டவனாய் - மனமும் உடலும் சோர நடந்தவன், தன்னை மறந்த நிலையில் வீட்டுப் பக்கம் வந்து விட்டதை உணர்ந்தான்.

அடுக்களையில் ஏதோ புகைவது தெரிந்தது.

‘தனம் என்ன செய்கிறாள். சமைப்பதற்கு ஒரு மணி அரிசிதானும் வீட்டில் இல்லையே...!’ அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

“தனம்!” என்று குரல் கொடுத்தான்.

தனம் அசமும் முகமும் மலர வெளியே வந்து, “என்ன” என்றாள்.

பேசும்போது கண்களைச் சுரித்து ஒரு பார்வை பார்த்தாள். இதழ் உடையாமல் சிரித்தாள். அதில் இழைந்த கனிவு இவனது களைப்பை எல்லாம் தூர விலக்கியது.

“என்ன சமையலம்மா...?”

“விருந்து”

“விருந்தோ...?”

“ஓம்... ஓம்... மொட்டைக்கறும்பன் புழுங்கலிலை சோறு... வெந்தயக் குழம்பு... சுறி முருங்கையிலை வறுவல்...”

“அடி சக்கை... அலடின்றை அதிசய லாம்பு ஏதாவது கிடைச்சதா...?”

“ம்... அது மாதிரித்தான்... வாருங்களன் சொல்லிறன்...”

இவன் கைகால் அலம்பிவிட்டு அடுப்படியள் நுழைந்தான்.

“கமலாக்கா, பவானி ரீச்சர் வீட்டை மா இடிக்கப் போனாவா... நீயும் வாவன் எண்டு கேட்டா. நான் தட்டேல்லை. கூடப் போனன். வேலை கொஞ்சம் கடுமைதான்... பத்துக் கொத்தரிசி இடிச்சு வறுக்க வேணும்... இருபது ரூபாய் கூலி... நான் காசு வேண்டாம் அரிசி இருந்தாத் தாருங்க ரீச்சர் எண்டன். அவ நல்ல மாதிரி. முகம் கோணாமல் இரண்டரைப் பேணி அரிசி தந்தா. வெறுவயித்தில போன எனக்குப் பாண்கூட வாங்கித் தந்தா... எனக்குத்தான்

தொண்டைக் குழியாலை இறங்கேல்லை. எல்லாம் உங்கடை நினைப்புத்தானப்பா..." அவளது கண்களில் கண்ணீர்.

"விசரி என்ன இது..." என்று பதைத்தவன், எழுந்து சென்று அவளது கண்களை ஆதரவாகத் துடைத்துவிட்டான்.

அவள் மிருதுவாக அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அதில் காதல் ததும்பி வழிந்தது.

"உலையிலை அரிசி வேகுது... வெந்தயக் குழம்பும் கூட்டியாச்சு... அடுப்பிலை வைச்சு இறக்கினதும் சாப்பிடலாம். கொஞ்சம் பொறுங்க..." என்றவள், முருங்கை இலையை இவனது பக்கமாக எடுத்துப் போட்டாள்.

"அசல் இலை... கொஞ்சம் நல்லெண்ணெய் விட்டுப் பொன் வறுவலா வறுக்க வேணும்..."

அவளது பேச்சுக்கு தலையசைப்பில் இவள் சரி சொன்னாள். அப்பொழுது படலை அடியில் ஏதோ அரவம் கேட்டது.

"தனம்... பிள்ளைதனம்". கனகு வெளியே வந்து பார்த்தான்.

"தங்கச்சி அம்மா..."

"அட அவவே...! எத்தனை நாளைக்குப்பிறகு வருகுது மனிசி... வரச் சொல்லுங்க..."

தனம் வெளியே வந்து வரவேற்றாள்.

சிறிய உருவம் வெய்யிலில் உலர்ந்து வற்றலாகி விட்ட உடல். நீர்க்காவி ஏறிப் பழுப்பு நிறங்காட்டும் துவைத்து உலர்த்திய சேலை கூட்டியிருந்தாள். முகம் சிறிது வீங்கி, இரத்த சோகையின் அறிகுறிகள் காட்டின. நெற்றி நிறைந்த விபூதி. அள்ளி முடித்த நீர் சொட்டும் கூந்தலில் வெள்ளலரிப் புஷ்பம்.

தனத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில், தங்கச்சி அம்மாவின் கண்கள் மலர்ந்து சிரித்தன. கிழவி, இரண்டு எட்டு வேகமாக எடுத்து வைத்து வந்தாள். இவளது கரங்களை வாஞ்சையுடன் பற்றியபடிக்கு:

"அப்பன்... அந்துப் பாலன்... முருகன்ரை விபூதி பிரசாதம் பிள்ளை. பூசணை.... தம்பிக்கும் கொடும்... நல்லூராராண்டைப் போயிற்று உங்களையும் பாத்திட்டுப் போவம் எண்டு வந்தன்..."

இவள் பிரசாதத்தை வாங்கிப் பூசிக்கொண்டாள். கனகுவுக்கும் பூசிவிட்டாள்.

"அப்பு, உன்ரை கைராசியாக்கும்... நீ போன கிழமை தந்த ஐஞ்ச ரூபாயைத் தொட்டு, மணியத்தாற்றை மனிசி... சிவம் பெண்டில்... முதலாளியார் பெண்சாதி எண்டு எனக்கு நாப்பது ஐம்பது கிடைச்சதப்பு... இப்ப முந்திப்போல ஓடி ஆடி வேலை

செய்யமுடியுதே... இல்லை ராசா... எல்லாம் அந்த அப்பையனை நம்பித்தான் நடக்குது.”

“அட இன்னொண்டு தம்பி... உன்ரை பேரிலைதான் இம்முறை திருப்பணிச் சீட்டை எடுத்தனான்.” அவள் மடியிலிருந்து திருப்பணித்துண்டை எடுத்து, இவனது பக்கமாக நீட்டினாள். அதில் மு. கனகசுந்தரம், திருப்பணி ரூபா ஐம்பது என்றிருந்தது.

ஆச்சி ஒரு தனிரகம். ஐந்து, பத்தென்று யார் கொடுத்தாலும் தனது எளிமையான உணவு மற்றும் தேவைகள் போக - சிலவேளைகளில் கோயில் பிரசாதமே அவளுக்குப் போதுமானதாய் விடும் - மீதிப்பணத்தைச் சேமித்து, தனக்கு உதவுபவர்கள் பெயரில் திருப்பணித் துண்டு எடுத்து விடுவாள். இம்முறை கனகுவின் பெயருக்கு எடுத்திருந்தாள்.

ஆச்சியின் அன்பு கனகுவையும் தனத்தையும் உருகவைத்தது. இருவரும் அவளை உணர்ச்சி பொங்கப் பார்த்தனர்.

“இப்படி உள்ள வாருங்க ஆச்சி...” என்று பலகை ஒன்றை எடுத்துப் போட்டாள் தனம். தங்கச்சிஅம்மா வந்து, போட்ட பலகையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

கனகு கிணற்றடிப்பக்கம் போனான். அவன் குளித்து விட்டு வந்த பொழுது உணவு தயாராகி இருந்தது.

மூன்று இலைகளில் உணவைத் தனம் பரிமாறிய பொழுது, கனகு அவளது காதைக் கடித்தான்:

“சோறு போதுமா...?”

“எல்லாம் போதும். பேசாமல் இருங்க...” அவன் பதிலுக்கு முணுமுணுத்தாள்.

அன்று மிகுந்த பசியுடன் இருந்த இருவரது உணவை, மூவர் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அதுவும் எதுவித மனத்தடைகளுமின்றி. தனம், தனக்குச் சற்றுக் குறைத்துக் கொண்டதாகவே கனகுவிற்கு தோன்றியது.

கனகுவின் மன உளைச்சலைப் புரிந்து கொண்டவளாய், அவள்: “எல்லாம் இரவுபார்த்துக் கொள்ளலாம்...” என்று மெதுவாகச் சொன்னாள்.

கனகுவிற்கு அது திருப்தியாக இருந்தது.

சாப்பிட்டபடியே கிழவி சளசளத்துக் கொண்டிருந்தது.

“தங்கச்சிக்கு இப்ப ஆறு மாசமே. வயிறு சிறப்பமாயிருக்கு... அந்த முருகன்... அந்தப் பாலன்தான் தங்கச்சியின்ரை வயித்திலை வந்து பிறக்கப் போறார்... பிள்ளை ஒண்டு சொல்லிறன் கேளும்...”

நான் அந்தப் பாலனிட்டை எதைக் கேட்டுக் கும்பிடுறது.. எல்லாரும் கேட்டால் அந்தக் குழந்தைபாலை என்ன செய்யமுடியும் சொல்லுமன்.. அண்டைக்கு மாம்பழத் திருவிழா... இந்த மாம்பழத்துக்குத்தானே எங்கடை பாலன் உலகத்தையே சுத்தினவர். அது அவருக்குக் கிடைக்காமல் போகிட்டுத்தெண்ட துக்கத்திலை எனக்குத் தொண்டையே அடைச்சப் போட்டுது பிள்ளை... நான் அண்டைக்கு மாம்பழம் குடுத்து அவருக்கு அர்ச்சனை செய்த பிறகுதான், மனசே ஆறுதல் பட்டதணை..."

கதை கேட்டபடிக்கு, தனம் வெத்திலைப் பெட்டியை எடுத்து கிழவிக்கு முன்பாக நகர்த்தினாள்.

"ஏது வெத்திலை..." கனகு கேட்டான்.

"மாமா கடையிலை வாங்கினது..."

கனகுவுக்கு வாய் ஊறலெடுத்தது. அவனும் வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டான். நிதானமாக வெற்றிலை போட்ட கிழவி, எழுந்து கொண்டாள்.

கனகுவும் தனமும் கூடவே எழுந்து, படலைவரை வந்து, கிழவியை வழியனுப்பினார்கள்.

கிழவி போவதையே பார்த்தபடி நின்றவர்கள், திரும்பி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து, மௌனமாக சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

அந்தச் சிரிப்பில் கவலைகள் கரைந்த ஒரு இதம் இருந்தது.

தளிர்கள்

புலரியில்தான் அது நடந்தது. காற்று அமுங்கி அசையாது கிடந்தது. அதன் இருப்பே லேசான குளிரில் தெரிந்தது. முள்ளந் தண்டை நீவி, நேராக நீளத்துக்குக் குத்தும் குளிர். திடீரெனக் கருமை கொண்ட மேகம் - இராட்சசப் பன்னீர்க் குடமாய் திரட்சி கொள்ள, வானம் பட்டெனப் பிளந்து மழையாய்க் கொட்டியது.

தூற்றல் இல்லாமலே தொடங்கிய மழை, தடித்த தாரையாய் இறங்கிய பொழுது, மண் மணத்தது. கொள்ளையாய்... நெஞ்சு முட்ட முட்ட.

இவன் படுக்கையை விட்டு எழுந்து, ஜன்னல் திரையை விலக்கி, வெளியே பார்த்தான்.

கிழக்குச் சாய்வில் தெரிந்த அந்தப் பெண்கள் பாடசாலை, அதனை ஒட்டிய விளையாட்டு மைதானம். நேர் எதிரே இருக்கும் அம்மன் கோயில். அதன் அகன்ற பின் வீதி. சந்தைத் தெரு, அதிலிருந்து கிளைத்து மேற்கே ஓடும் புது வீதி. தூர - வீதியின் வடக்காக, பள்ளத்தில் ஒதுங்கி, பத்துப் பதினைந்து குடிசைகள். எல்லாமே, மழையின் பின்னணியில் அவனுக்குச் சித்திரமாய்த் தெரிந்தன.

பூமி தெப்பமாய் நனைந்து சிலிர்த்துப் போனதை இவன் அவதானித்தான். ஏதோ பராக்கில் இவன் திரும்பிய பொழுது, முற்றத்தில், செரிமரத்தில் ஒற்றையாய் ஒரு காகம் - கழுத்தைப் புயங்களுக்கிடையில் குவித்த வாகில் - இறக்கைகளை தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். 'ச்கூய்' என்று அதனை விரட்டினான். அது அசையவில்லை. மீண்டும் விரட்ட வேண்டுமென அவனுக்கு ஏனோ தோன்றவில்லை.

மனசோடு ஏதோ அழுத்தமாக கசந்து கரைந்து கொண்டிருந்தது.

பாத்ரூம் பக்கம் போனவன் - திரும்பிவந்த பொழுது, வீதியில் நீர் சமுத்திரமாய் வழிந்து கொண்டிருந்தது. நீரின் சலசலப்பு இவனுக்குச் சங்கீதமாய் இருந்தது.

'என்ன மழை இது!' அவன் அலுத்துக் கொள்ளவில்லை. கந்தோருக்குப் போகாமல் இன்று முழுவதும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

எதையுமே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது அவனுக்குப் பிடிக்கும். தினம் தினம் பார்ப்பதையே திரும்பத் திரும்பப் பார்ப்பதில் அவனுக்குச் சலிப்பேயில்லாத ஒரு திருப்தி.

மனசின் பாரமெல்லாம் இந்தச் சின்ன, சின்னப் பரவசங்களில் லேசாகி விடுகிறது.

ஏழு மணிக்கெல்லாம் இந்தத் தெருவே உயிர்ப்புக்கொள்ள, வெள்ளைப் புறாக்களாய் சடசடத்துக் குதூகலித்து விரையும் அந்த பெண் பாடசாலைச் சிறுமிகள்; கண்களை அகல விரித்து, இவனைப் பார்வையால் கொஞ்சவார்கள். தயக்கமேயில்லாத, கள்ளம் புகாத பருவத்துப் பார்வையும் கொஞ்சலும்.

'உருத்திராட்சதாரியாய்... சிவப்பழமாக உயர்ந்து வளர்ந்த அந்த மனிதர்! அவர்தான் அம்மன் கோயில் ஐயரா? மேல் துண்டு அவரது பூணூலை மறைத்து விடுகிறது. குடுமியும் விபூதிப் பட்டையும் தடித்த சந்தனப் பூச்சும் பஞ்சகச்சமும்... அவர் பூசுகர்தான்!'

அவனது பார்வை பட்டு மனசோடு ஆகிப்போன அந்தப் பெண்! தனது தாவணித் தொங்கலின் தொய்வில் இவனது உயிரையே இழுத்துத் தரையில் தேய்த்துக் கொண்டு போவாளே. அவனது மனோ... குழப்பமில்லாத சிருஷ்டியின் ஒரு குழப்பமல்லவா அவள்...!

குளிர்ந்த காலைப் போதுகளில், 'ஐஸ் பழம், ஐஸ் பழம்' என்று ஓடி ஓடி அலைந்து எதுவுமே விற்காமல் ஏமாற்றமும் சோர்வுமே மிஞ்ச, பரிதவிக்கும் அந்த அரைக் கால்சட்டை அணிந்த சிறுவன், அவன் முகத்தில் கவிந்து படரும் துயரம், எல்லாம் இவனது மனசு கொள்ள:

'ஓ! இவர்கள் இன்று இந்த மழையில் நனைந்தபடி வருவார்களா? என நினைத்தான்.

அவனுக்கு அவர்களை 'மனசார' பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது.

"தம்பி கோப்பி ஆறப்போகுது குடியன்" அக்கா கோப்பியை மேசையில் வைத்துவிட்டுப் போனாள்.

அக்காவே கோப்பியை அவனது அறைவரை வந்து தருவது இவனுக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. அவனேபோய் எடுத்துக்கொள்ள

நினைப்பான். அது முடிவதில்லை. அந்த ஜன்னலும்... அவளும்... அவளது நினைவுகளும்... அவளது புத்தகங்களுமே அவனை அந்த அறையில் சுட்டிப்போட்டு விடுகின்றன.

குளிரில் கோப்பி அவனுக்கு அமிர்தமாய் இருந்தது. ரசித்துப் பருகியபடி ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தான்.

மழை சற்று விட்டிருந்தது. லேசான தூறல். பெண் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் நனைந்தபடி போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு குடையில் நான்கைந்தாய் நெருங்கியடித்து இழுபடுவதும் சில பிள்ளைகள் ரெயின் கோட்டில் அமுங்கி முகம் மட்டும் தெரியப் போவதும் இவனுக்கு வேடிக்கையாய் இருந்தது.

'இண்டைக்கு இந்த மழையிலையும் பள்ளிக்கூடம் இருக்குதா' கூவி அழைத்து அவர்களைக் கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

அவர்களைத் தொடர்ந்து, ஐயர் வந்து கொண்டிருந்தார். பஞ்சகச்சம் தொடைவரை உயர்ந்து இருந்தது. வெள்ளத்தில் நனைந்துவிட வேண்டாமே என்ற கவனம் அவருக்கு.

சந்தைத் தெருவில், தூரத்தில் - மிகத் தூரத்தில் அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள். அது அவளேதான் என்பதை - எவ்வளவு தூரத்தில் வைத்தும் இவனால் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

அவள் அந்தப் பாதையில் வந்து போவதே அவனுக்காகத் தான் என்பது போலிருக்கும். அதற்கு மாறாக அதனை அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடிவதில்லை.

நெருக்கத்தில் அவளது இதழ்களில் கனிந்து உடையும் மெலிந்த சிரிப்பு; கண்ணில் உயிர்ப்புடன் பரவி நிற்கும் பரிவு, இவனுக்கு அவளுடன் 'ஏதென்' கதைக்க வேண்டுமெனும் தவிப்பை ஏற்படுத்தும்.

தவிப்பு அவனுக்கு மட்டுமா?, அவளுக்கும் இருப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது.

பேசுவதற்கு ஒரு வார்த்தையேனும் ஏன் இவர்களுக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. இவர்கள் பேசவே மாட்டார்களா? பேச்சே இல்லாமல் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளும் விந்தையா இது!

மழைத் தூறலைப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் சரசரவென்று வீட்டை விட்டு இறங்கி வீதிக்கே வந்து விடுகின்றான்.

"மனோ... இந்த மழையிலுமா வேலைக்குப் போகவேணும்?"

அவனுக்கு, அவளுடன் பேச முடிந்ததில் திருப்தி. அவள் பேசவில்லை. ஆனால் அவனுக்காக ஒரு கணம் நின்று பார்வையால் மட்டும் ஏதோ பேசிவிட்டுப் போனாள்.

சாரலடித்து நீர் படிந்த அவளது கூந்தலும் முகமும் இவனுக்கு தீப ஒளியில் துடிக்கும் கர்ப்பக்கிரக அம்பிகையின் பிரபையாய் ஒளிர்ந்தது.

அவன் தன்னுணர்வடைந்த பொழுது, மழை கனத்துவிட்டதை உணர்ந்தான்.

தெப்பமாய் நனைந்த நிலையிலும் அவள் போவதையே இவன் பார்த்தபடி நின்றான். பாதையில் அப்பொழுது அவளும் அவனும் தான் இருந்தார்கள்.

மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

“மழையிலை நனைஞ்சபடி இதென்னடா...?” அக்காவின் குரல்தான்! வீட்டு விற்றாந்தையில் இவனை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றாள். இவனுக்கு வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது.

‘அவளுடன்... அவளது மனோவுடன் கதைத்ததை அக்கா பார்த்திருப்பாளோ?’

தயங்கியபடி, படி ஏறி வந்தவனின் தலையை அக்காதான் துவட்டிவிட்டான்.

‘அக்காவின் இந்தப் பரிவு... மனசே கனிந்து கரைந்து போகிற பரிவு... எதையுமே... சொந்தமாய் தந்து நிற்கும் பரிவு... ஐயாவும் அம்மாவும் இல்லை என்பதையே மறந்து போக வைக்கும் பரிவு... இதற்கு..... இதற்கு விலையாக எதைத் தருவது?’

“உன்ரை மனசே மாஞ்சு போற மாதிரி அந்தப் பெட்டேற்றை அப்படி என்னடா இருக்கு?”

அக்காவின் கேள்விக்கு இவனால் எதைப் பதிலாகத் தரமுடியும். அவன் மௌனியாகி நின்றான்.

அவளது மௌனத்தை அக்கா கலைக்க விரும்பவில்லை. அங்கிருந்து விலகி, அவள் அடுக்களைப் பக்கம் போனாள். அது, அவனுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தது.

இவன் மீண்டும் ஜன்னல் திரையை நீக்கி, வீதியைப் பார்த்தான். உயிர்ப் பொட்டாக, தூர அவள் அசைந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். இவளது மனசு மிகவும் லேசாகி, சுலபமாக அவளைத் தொடர்ந்து போய், மிகுந்த சொந்தமுடன் ஒருதரம் தொட்டுப் பார்த்து வந்தது.

எதையுமே மறந்து, அவளின் - அந்தப் பெண்ணின் நினைவுகளில் மட்டுமே பரவசம் கொண்டவன்; ஏனோ, அப்பொழுது அவளது அக்காவையும் நினைவு கொண்டான்.

‘அக்காவுக்கு முப்பது வயதாகிறது. இன்னும் திருமணமாக வில்லை. அவளுக்குத் திருமணமே ஆகாதோ’

அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. அவனது மனசும் உடலும் லேசாக நடுக்கம் கொண்டன.

'எத்தனை ஆசைகளை அக்காவின் இந்த மனசு சுமந்து திரிகிறதோ? திருவிளக்குப் பூசையா? துளசி ஆராதனையா... தூர்க்கா தரிசனமா? புதுப்பட்டுத் தந்து, பொன்தாலி தந்து, எத்தனை தரம் அக்கா அம்மனுக்குச் சாந்தி செய்து, திருக்கல்யாணம் செய்து வைத்திருக்கின்றாள். இந்தப் பாடெல்லாம் படும் அவளுக்கு... அவளுக்கேன் இன்னும் கழுத்தில் ஒரு பொற்சரடுதானும் ஏறமாட்டேன் என்கிறது.'

'ஒரு பெண்ணின் இயல்பான ஆசைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் கூட இப்படித் தீய்ந்து போவதென்றால்!' திடீரென மனசு வெறுமை கொண்டு பரிதவித்தது.

"என்ன முகம் கழுவிாச்சா? வாவன் சாப்பிட?" அக்காதான் அடுப்படியில் இருந்தபடி அவனை அழைத்தான். கிணற்றடி வரை சென்று முகம் கழுவி வந்தவனுக்கு, அக்கா சுடச்சுட தோசை சுட்டுத் தந்தாள்.

"பெட்டை இரத்தினத்தாற்றை மூண்டாவது... நல்ல வடிவு... தமக்கை ரெண்டும் முடிக்காமல் இருக்குதுகள். இந்தப் பக்கத்திலைதான் ஏதோ நேஸரியிலை படிப்பிக்குதாம். கோயிலிலை அடிக்கடி காணுறனான். அதுசரி... இந்தக் கள்ளமெல்லாம் எப்பையிருந்தடா? பெட்டைக்கும் உன்னிலை சரியான விருப்பம் போலை..."

'விருப்பமா... என்னிலா?'

"என்ன, என்னடா... என்ன நடந்து போச்சு இப்ப... கண் கலங்குது. சீ... ஆம்பிளை அழலாமே!"

"அக்கா, உனக்கு... உனக்கு எதுவுமே ஆகாமல் எனக்கு... எனக்கென்ன அவசரம் இப்ப"

"எனக்கா? இனியுமா... எதுவும் நடக்குமா? இந்த ஜென்மத்திலை எனக்கு எதுவுமே இல்லை. நான் அறுக்கிரகம் பெறாமலே தண்டிக்கப்பட்டவள். அது என்றை தலைவிதி..."

"விதியா... இது விதியா?" அவன் வரட்சியாகச் சிரித்தான்.

அக்கா தனது இழப்புகளை எல்லாம் விதியின் மேல் பாரம் போடுவதையும், அதற்கு ஏதோ பாடம் ஒப்பிப்பது போலச் செயற்கையாக விளக்கம் தருவதையும் அவனது மனசு ஏற்க மறுத்தது.

மனித உறவுகள் மலிவப் பட்டு, ஜீவிதமே அவலமுறுவதும் பரிதவிப்பதும் இவனுக்கு மிகுந்த துக்கத்தைத் தந்தது.

அவன் அக்காவை ஆதரவாகப் பார்த்தான். அவளது கண்களில் படிந்திருந்த கடுந்துயரை அவனால் தாள முடியவில்லை.

மௌனமாக அடுக்களையை விட்டு வெளியே வந்தவன், தனது அறையை அடைந்து, முடங்கிக் கொண்டான்.

அவனுக்கு அவன், அவனது மனோவின் நினைவுகளும்... அக்காவின் நினைவுகளும் மீண்டும் மீண்டும் தோற்றம் கொண்டன. மனசு சலிப்புற்று, சோர்வு கொள்ள, இவன் ஆழ்ந்த உறக்கம் கொண்டான்.

விழிப்புக் கண்ட பொழுது, மழை விடாமல் தூறிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனம் கொண்டான். வானம் இருண்டு கிடந்தது. 'மூடம் அசன்று வெளிப்பு - சிறிது வெளிச்சம் வருமா?' என இவனது மனசு அடித்துக் கொண்டது.

கட்டிலில் புரண்டு படுத்தவன் காலையில் மனசு கொண்ட பரவசம் விலகி, துக்கம் அவனுடையே தேங்கி விட்டதாகவே உணர்ந்தவனாகி, எழுந்து வெளியே பார்த்தான்.

பாடசாலை விட்டுப் பிள்ளைகள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். குதூசலமாய்ச் செல்லும் சிறார்கள் கூட அவனது மனசை தொடாதது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

கிணற்றடிவரை சென்று முகம் கழுவி வந்தவனுக்கு, வெளியே சென்று வரவேண்டும் போலிருந்தது. மழை சற்று விட்டிருந்தது. கோயிலுக்குப் பின்புறமாக இருக்கும் வாசக சாலைவரை போனால் ஏதாவது பேப்பரைப் புரட்டலாம் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாய், உடை மாற்றிக் கொண்டு, வெளியே நடந்தான்.

ஐஸ் பழம் விற்கும் அந்த அரைக் கால்சட்டை அணிந்த சிறுவன் - அப்பொழுதுதான் இவனைக் கடந்து போனான்.

அவனது சோகம் படர்ந்த கண்களைக் கண்டதும் இவனுக்கு அவனிடம் ஏதாவது தரவேண்டும் போலிருந்தது. ஒரு ஐஸ் பழம் வாங்கிக் கொண்டான்.

'இந்தக் குத்தும் குளிரில் ஐஸ்பழம் எப்படி இருக்கும்!' நாவுப் பற்களும் கூச சிறுவனைப் பார்த்தான். சிறுவனின் கருமை போர்த்திய முகத்தில் படர்ந்த பரவசம் இவனையும் பற்றிக் கொண்டது.

கோயில் மேற்கு வீதியில்தான் வாசகசாலை இருந்தது. மேற்கு வீதியின் முனையில் திரும்பியவன் ஒரு கணம் தன்னை மறந்து நின்றான்.

அவன் கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை. தழையத் தழைய இளம் வாழைபோல வளர்ந்த அவன் - அவனுடைய மனோ, கையில் அர்ச்சனைப் பொருட்களை ஏந்திய வண்ணம், இவனுக்கு முன்பாக வந்து கொண்டிருந்தான்.

‘இவளும்... இவளும் அக்கா மாதிரி, துளசி பூசையென்றும், தூர்க்கா தரிசனமென்றும் அம்மனையே தட்டாமாலை சுற்றுகிறாளோ?’

இவள் எப்பொழுதாவது அக்காவுக்குத் துணையாக - சில சமயங்களில் தனித்தும் கோயிலுக்குப் போவதுண்டு. இன்று அக்காவுக்காக இல்லாமல் இவளுக்காகக் கோயிலுக்குப் போகத்தீர்மானம் கொண்டாள்.

உள்வீதியில், தென்மேல் மூலையில் விநாயகரை மெய் மறந்து வணங்கி நிற்கும் அவளை, இவள் மிக மிக நெருக்கமாக நின்று அவதானித்தாள். முன் எப்பொழுதும் இவ்வளவு நெருக்கத்தில் - அவளைத் தொட்டுப் பேசுவது போல அவன் பார்த்ததில்லை.

அவளது வட்ட முகம், கூர்த்த நாசி, வளைந்து படர்ந்த புருவங்கள், மேல் உதட்டோரபசியதடம், கழுத்தின் இடதுபுறக் கடுகுமச்சம், பிருஷ்டத்துடன் தழைந்து அசையும் கூந்தல், வதவத வளர்த்தி, அந்த உடம்பு, அதன் இறுக்கம், திண்மை எல்லாமே அவனுக்கு கவிதையாய் இருந்தது.

வைத்த விழி மாற்றாத அவனது பார்வை தந்த சுகத்தில், இமைகள் படபடக்க விழிமலர்த்திய அவள், இவனையே ஒருமுறை பார்த்து நின்றாள். அவளது பார்வையின் பட்சத்தை இவளால் தாள முடியவில்லை.

“ஏய்... ஏய்...” என்று ஏதோ சொல்லவந்தவனை விழிகளால் அதட்டி - “அம்மனைக் கும்பிடுங்கள்” என்றாள்.

கர்ப்பகிரகத்திற்கு முன்பாக வந்தவளைத் தொடர்ந்து வந்த இவன், “எந்த அம்மனை... இந்த அம்மனையா?” என்று அவளைப் பார்வையால் தொட்டளைந்தான். அவள் இடம் பெயர்ந்து முருகன் சந்நிதிக்கு முன்பாக வந்தபொழுது, இவனும் வந்தான். அவள் பிரகாரத்தை மும்முறை வலம்வந்த பொழுது, இவனும் வலம் வந்தான்.

அதைப் பார்த்ததும் அவளால் தாள முடியவில்லை. “இதென்ன... சேலைத்தலைப்பைப் பிடிச்சபடி” என்று மெலிதாக வினவியவள், விரைவாக அவனைக் கடந்து, சண்டேஸ்வரரை வணங்கி, நவக்கிரகங்களைச் சுற்றிவந்து, உற்சவமுர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கும் வசந்த மண்டப வாசலை அடைந்து, அப்படியே சந்நிதியின் முன்பாக உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அவளுக்காக இவன் ஒதுங்கி, ஒருபுறமாகக் காத்து நின்றான். அவள் தன்னுணர்வடைந்து விழித்த பொழுது, அவன் வாகன சாலையை ஒட்டியிருந்த தனியிடத்தில் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான். அவனைப் புரிந்து கொண்டு, அண்மித்த இவளை, அவன் கேட்டான்:

“என்னை ஞாபகமிருக்கா?”

“இல்லாமலா..., மனசோட கிடக்கிற முகமாச்சே! எனக்கு... எனக்கு உங்களைப் பூர்வத்திலேயே தெரியும். யுகம் யுகமாய் தொட்டுத் தொடரும் பந்தமிது.”

“உனது சகோதரிகள் இருக்க...”

“உங்களது சகோதரி”

“ஓம்...ஓம்... சகோதரிகள்... அவர்கள் திருமணங்கள்..”

“.....”

அவளது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன.

“என்ன இது...”

“எனக்கு உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே போதும்”

“பார்வையே வாழ்க்கையாகி விடுமா? நீ கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்படுகிறாய்”

“இல்லை நீங்களும் தான். அதுசரி, என்னை இன்னும் கொஞ்சம் புரிந்து கொள்ளுங்களேன்”

“என்ன.....?”

அவள் முகத்தில் திடீரென செயற்கையான சோகம் படர்ந்த ஒரு பாவனை. உதட்டில் லேசாக வெடித்து நிற்கும் சிரிப்பை, சிரமப்பட்டு அடக்கியவளாய் சொன்னாள்:

“இந்த ஜென்மத்தில் எனக்கு எதுவுமே இல்லை. பிரேமையின் முழு வசீகரத்தையும் இழந்து தாபப்படுதல் எனக்கு விதிச்ச விதியாய்...”

“ஏய்... ஏய்... என்ன இது, அக்கா மாதிரி நீயும் தத்துப் பித்தென்று உளறுகிறாய்”

அவள் சூழ்நிலையை மறந்தவளாய் கலகல எனச் சிரித்தபடி கேட்டாள்:

“அக்கா மௌனி படிப்பாளா? விழுந்து விழுந்து படிப்பாள் போலியிருக்கு”

“உனக்கு அக்காவை...?”

“நெருக்கமாய் தெரியும்.... அது சரி உங்க புக் ஷெல்லப்பிலை மௌனி ரைட்டிங்ஸ் இருக்கா...? அவ மௌனி எழுதின எல்லாத்தையும் அசட்டுத்தனமா வாழ்க்கையா நினைக்கிறாபோல... இந்த வாழ்வு, இதன் அவலம் எல்லாத்துக்குமே விதியை சுலபமா இழுத்துப் போட்டுத் தப்பிக் கொள்ளிறது எனக்கு பிடிக்கேல்லை”

அவளைப் பார்த்து சற்றுப் பெருமிதத்துடன் இவன் சொன்னான்:

“இந்துப் பெட்டைக்கு அழகு மட்டுமில்லை... கொஞ்சம் வயசுக்கு மீறின பேச்சும் புத்தியும் கூட இருக்கு.”

‘பத்தொன்பது முடியப்போகுது- இன்னும் ரீனேஜ் பொம்மையா நான் இருக்கேலுமா...’

முறுவலித்து, நாணத்தில் குழம்பியவளின் கரங்களை அவன் தனது கைகளில் ஏந்தி, மெலிதாக ஸ்பரிசித்தான்.

‘இவளுக்காக... இந்தக் காதலுக்காக... இந்தச் சுகத்துக்காக எதையுமே விலையாகத் தரலாமே’ அவனுக்கு காலையிலிருந்த குதூகலம் மீண்டும் தொற்றிக் கொண்டது.

அக்காவுக்கு எப்படியும் ஏதோ நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை துளிர்க்க அவன் அவளைப் பார்த்து:

‘மனோ ஏதென் பேசனம்மா’ என்றான்.

“எதை... என்னதை?” அவள் உதடுகள் துடித்தன. துடித்த உதடுகளில் இவளது கரங்கள் வாஞ்சையுடன் வருடின.

‘இது... கோயில்.....’

‘தெரியும்’ - அவன் சிரித்தபடி கூறினான்.

அவளது நெருக்கத்திலிருந்து சற்று விலகியவள், அடுத்த சணமே நிதானமடைந்தவளாய் அவளது கரங்களைப் பற்றி “ரகு வாருங்கள் அம்மனுக்கு அர்ச்சனை முடிஞ்சதும் நீங்க போகலாம்”

அவள் துணிவாக அவளை அழைத்தது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமாய் இருந்தது.

அர்ச்சனை ஆனதும் பிரசாதத்தை இவனிடம் தந்து “அக்காவிடம் கொடுங்கள்” என்றான்.

பிரசாதத்தை வாங்கியவன், அதில் ஒரு துளி குங்குமத்தை சுட்டு விரலில் எடுத்து, அவளது நெற்றியில் இட்டான்.

குங்குமம் உதிர்ந்து, அவளது மூக்கில் சிறிது சிந்தியது. அதனை அவன் மெலிதாக துடைத்த பொழுது - அவள் உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய் அவளது கரங்களை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

இருவரும் கோபுர வாசல் வழியாக வெளியே வந்தபொழுது மழை முற்றாக விட்டிருந்தது. மேல் வானத்தில் சிறிது வெளிச்சம் பொட்டாகத் தெரிந்தது.

ஒருவகை உறவு

அந்த விமர்சனக் கூட்டத்திற்கு அவன் தாமதமாகவே வந்தான். அந்தக் கூட்டமென்றில்லை, இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட எந்த நிகழ்ச்சியானாலும் அவனைப் பார்க்கலாம். தாமதமாக வருவதை மட்டும் அவன் முன்னதாகவே நிச்சயம் செய்து கொள்வான். அதில் அவனுக்கு அக்கறையிருந்தது. பலரது கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்க்கலாம் என்பதான அக்கறை அது.

மண்டபத்தினுள் நுழைந்தவன், மேடையைப் பார்த்தான். அங்கிருந்த அனைவருமே அவனது வருகையை, இணக்கமான சிரிப்பில் கௌரவித்ததாகவே தோன்றியது.

மண்டபத்தின் மையப் பகுதிக்கு நகர்ந்தவனைச் சபையில் இருந்தவர்களும் கவனம் கொண்டனர். குறிப்பாகப் பெண்கள் பகுதியில், உறைந்துபோன மௌனம் நிலவியது. அங்கிருந்த பெண்களில் அனேகமானவர்கள் அவன் மீது மையல் கொண்டிருப்பதாகவே - தன்னளவில் அவன் நினைத்துக் கொண்டான். இவை எல்லாமே அவனது நாளை இதமாகத் தடவிக் கொடுத்தது. அது அவனுக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாயிருந்தது.

ஒரு ஆசிரியனாகத் தொழில் பார்த்த பொழுதும் அவனது இலக்கிய வாழ்வு, அவனைச் சூழ வலுவான ஒரு பிம்பத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதில் அவன் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டான்.

அவனுக்கு, அப்பொழுது ஏனோ அந்த 'பிளாக்பியூட்டி'யின் ஞாபகம் வந்தது. அவள் வந்திருக்கிறாளா என்று பார்த்தான்.

அவள் வந்திருந்தாள். அவளது அந்த வருகை அவனுக்காகத் தான் என்பது அவனுக்கு மட்டுமல்ல, அவளுக்கும் தெரிந்திருந்தது.

அவள் மெலிதாக, வதவத என்று வளர்ந்திருந்தாள். குளிர்ச்சியான பெரிய கண்கள். கனிந்த ஈரலிப்பான உதடுகள்.

அளவாகப் பிடித்து வைத்தது போன்ற நாசி. நீண்ட கழுத்து. சிறிய மார்பகங்கள். பிருஷ்டம் வரை தழையும் கூந்தல்.

தரித்து நிற்காது திமிறும் மதமதப்பான கன்னிக் குதிரையை அவள், அவனுக்கு ஞாபகமுட்டினாள். அவளிடம் இருந்த அந்த மிருகம் அவனைக் கிளர்ச்சியுற வைத்தது.

மண்டபத்தின் இடது பக்கமாக நகர்ந்தவன் அவளது பார்வை படக்கூடிய இடமாகப் பார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அவன் வந்த நேரத்திலிருந்து, அதிக லயிப்பும், பரவசமும் கொண்டவளாய், அவனைப் பற்றியே அவளும் நினைத்துக் கொண்டான்.

‘இந்தச் சமூகத்தின் கையாலாகாத்தனத்தை, கெட்டித்த மெளனத்தை, அதிரவைக்கும் சக்தி இவனது கவிதைகளுக்கு என்னமாய் வாய்த்திருக்கிறது... இவனது சிறுகதை ‘நியதிகள்’ கூட... பெண்மைபற்றிய இயல்பான சித்திரமாய்... பெண்மைக்கு அதிக சுதந்திரம் தருவதாய் இருக்கிறதே... மனசைத் தொட்டுப் பார்த்துச் சொல்லும் கலை இவனுக்கு... இவனுக்கு மட்டுமேயான ஒன்றுதானா? வாழ்வின் துயரங்களை, அதன் சோக இழைகளை ஸ்பரிசித்த தாபத்தை, இவனது இந்த எழுத்தைவிட எதில் தரிசிக்க முடிகிறது...?’

அவனைச் சுற்றியே மனசு கவிந்து கனிந்து போவது அவளுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. ‘சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையோஇது...’ என நினைப்பு வந்ததும் அவளுக்குக் கொஞ்சம் கூச்சமாயுமிருந்தது.

எழுந்து, மண்டபத்தை ஒட்டியிருந்த கணீன் பக்கம் போனாள். கணீனில் ஒருவருமே இல்லாதது இவளுக்கு ஆறுதலாயிருந்தது. ரீயை அருந்தியபடி நிமிர்ந்தவளுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

சுரேந்திரன் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனது கண்களிலும், உதட்டிலும் அழுத்தமான சிரிப்பின் இழைகள்.

நெருங்கி வந்த அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“உங்களுக்கு ரீ...”

“ஷ்யூர் ஷ்யூர்” என்றவன், அவள் பெற்றுத்தந்த ரீயை ஏந்தியபடி, அவளுக்கு எதிராக உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவனும் அவளும் ஒரே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனாலும், நெருங்கிய பரிச்சயம் எதுவும் அவர்களிடையே முன்னர் இருந்ததில்லை. எழுத்து, இலக்கியம் என்ற ஒரு பிடிப்பு விழுந்த பின்னர் கூட, இவ்வளவு நெருக்கத்தில் அவனை அவள் பார்த்ததில்லை.

இருவரும் சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்தார்கள். அந்த மெளனத்தைக் கலைத்தபடி முதலில் அவள்தான் பேசினாள்:

“உங்கள் கவிதைகள் அற்புதமானவை. அவை தொற்ற வைக்கும் அனுபவம்... கிளர்ச்சி... ஓ... இந்ஸ் ரியலி வண்டர்புல்...”

'கவிதை படிப்பதில் இப்ப ஆருக்குத்தான் ஆர்வமிருக்குது... உமக்குக் கவிதை பிடிக்குமோ...?'

வேண்டுமென்றே வரவழைத்துக் கொண்ட அலட்சியமும் சலிப்பும் அவனது பேச்சில் இழைந்தது. அதைப் புரிந்து கொள்ளாதவளாய், அவனது பேச்சை ஆட்சேபிக்கும் தோரணையில், தனது குளிர்ச்சியான பெரிய விழிகளை அகல விரித்து, தலையை ஒசித்து, மிக மெலிதாகச் சிரித்தாள். பின் தொடர்ந்து சொன்னாள்:

"உங்க சிறுகதை 'நியதிகள்', கூட அருமையாக வந்திருக்கிறது மனித இருப்பின் அவலத்தை, துயரங்களை, மிகுந்த பரிவோடு... நெருக்கமாய்ப் பகிர்ந்து கொள்ளும் இயல்பு..."

"ஏதோ பொழுது போகாமல் கிறுக்கினது. அதற்குப் போய் இப்படியொரு கனதியான மதிப்பீடா?"

"ஸிலி... உங்களது ஆற்றல் உங்களுக்குத் தெரியேல்லை! பிளீஸ் கொஞ்சம் என்னைக் கதைக்க விடுங்களேன்" என்று குழைந்தவள் தொடர்ந்து கூறினாள்:

"அவள், அதுதான் உங்க ஹீரோயின் விமாலவிலை, என்னையே பார்க்கிற மாதிரி ஒரு நினைப்பு. அவ என்னைப் போலை தாயில்லாத பிள்ளை. இன்னும் அப்பா, அண்ணா, அவங்க அதிகாரம் எல்லாம் அவளைச் சூழ இருக்கிறது. கொஞ்சம் சவலைகளும்... அதையெல்லாம் அவளாலை துணிவாக மீற முடிகிறது. அந்த வகையிலை, எனக்கு ஒரு இன்ஸ்பிரேஷனா அவளாலை இருக்க முடிகிறது..."

பேசும் போது அவளது கண்களும் உதடுகளும் - ஏன் அவளது அங்கங்கள் அனைத்துமே அபிநயத்துப் பேசுவதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. அவள் தந்த பரவசத்தில் தன்னை இழந்தவனாய், மனதளவில் எதை எதையோ அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

ஆடை நெகிழ்ந்த அபிஷேக அம்மனாய் அவள் அப்பொழுது அவனது மன அரங்கில் தோற்றங் கொண்டாள்.

'என்ன இது? ஒரு கீற்றுத் தசை கூட அதிகப்படாமல் அளவாக, தேர்ந்த கல்தச்சனின் உளி பட்டுத் திகைந்த இந்த வார்ப்பில், கருமையோடு கலந்த பொன் இழைகளாய் சுடரும் தேஜஸும் பொலிவும், நாபியின் சுற்றுத் தடங்களில், அந்தச் செல்லமான பகுதிகளில் ஒரு சதைப் பொட்டுக் கூட மிகாமல், ஓ! இவளது ஒளி காந்தும் உடலின் ஸ்பரிசு சுகம்."

உணர்ச்சி கொப்பளிக்கும் நினைவுகள்.

அவனது நினைவுகள் அவனையே திடுக்குற வைத்தன. கள்ளம் புகுந்த உள்ளத்தின் தயக்கங்களுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

அவனோ, எதுவித குறுகுறுப்புக்கும் உட்படாதவளாய், அவனது கதை பற்றியே பேசினான்:

“காலாதி காலமாய் புனிதம், அது இதென்று நாம் கருதினதை எதுவிதத் தயக்கமுமில்லாமல் அந்த விமலாவால் ஒதுக்க முடிகிறது. ‘எனக்குத் திருமணம் என்கிற - ஒருவகையில் ஸ்தாபனமாக்கப்பட்ட ஏற்பாட்டினை, சடங்கினை நம்பிக்கையில்லை. இரண்டு பேருக்கும் நடுவிலை இருக்கிற பிரியந்தான் முக்கியமாய்ப் படுகிறது.’ என்று பேசும் அவளால் எதுவித மனத்தடையோ கூச்சமோ இல்லாமல் பேராசிரியர் நிமலனோடை கோஹபிட் பண்ண முடிகிறது.”

“திருமணமாகாமலே சேர்ந்து வாழற இந்த உறவு, உமக்கு உறுத்தலாக இல்லையா கலா...?”

“இந்த மண்ணுக்குப் பொருந்தி வாற மாதிரி இல்லைத்தான்! என்றாலும், எதுவிதமான சமூகக் கூச்சமோ தடங்கலோ இல்லாத அவங்க உறவு - இயல்பா, உண்மையா, ஆன்மப் பொலிவோடு இருக்கு-ஒரே ரசனையும் ஈடுபாடும் கொண்ட அவங்களை இணைப்பதே, மற்றவங்களினரை துன்பங்களிலே பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்கிற துடிப்புத்தான். செக்ஸ் கூட அவங்களுக்கு இரண்டாம் பட்சமாய்தான் இருக்கிறது. மனசளவிலே ஏற்படுகிற எந்த உறவுமே உடலளவிலை தொடர்பு படுவது சாத்தியமானதுதான். இந்தப் புரிதலோடே... அவங்க பெருமையை நாம் கொச்சைப்படுத்தக் கூடாதென்றுதான் நினைக்கிறேன்.

“தாங்ஸ் கலா... எவ்வளவு அழகாக் கதைக்கிறீங்க!”

“என்ன அழகு... எல்லாம் உங்களிடம் கற்றதுதான்”

“ஒரு விரிவுரையாளரான உமக்கு நான் எதைக் கற்றுத் தரமுடியும்?”

“இல்லை சுரேன், உங்க எழுத்தினை ஒரு உண்மையான, அசலான ஆணின் மனவிகசிப்புகளை என்னாலை தரிசிக்க முடிகிறது.”

சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில், அவள் அதை உரத்தே கூறினாள்.

“சந்தோஷம் கலா! இந்த மாலை எனக்குப் பழுதில்லாதது, உண்மையான மனசு வசீகரமானது என்பதை உணர்த்திய இந்த மாலைக்கு எனது நன்றிகள்.” என்று கூறியவன், அவள் தொடர்ந்து வர, கண்ணை விட்டு வெளியே வந்தான். அவனுடன் ஸ்கூட்டர் வரை வந்தவளைப் பார்த்து அவன் கேட்டான்:

“இனி எப்ப சந்திக்கிறது?”

அவள் பதிலேதும் தராமல், தனது பெரிய விழிகளை அகல விரித்து ‘ஏனாம்’ என்பது போலச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பில் கனிந்து நின்ற காதலை, காதலா? எதுவோ அதை, அவன் புரிந்து கொண்டான்.

ஸ்கூட்டரை ஸ்ராட் செய்து அவன் விடை பெற்ற பொழுது, மிகுந்த வாஞ்சையுடன், மனசின் படபடப்பு அடங்காமல், அவன் போவதையே அவள் பார்த்தபடி நின்றாள்.

ஒற்றைக் குயிலின் தாபம் மிக்க கூவலுடன்தான், சலா விழிப்புக் கொண்டாள். அந்தக் குயிலோசையில் இழைந்த சோகம் அவளுக்குப் பொருள் தருவதாயில்லை. அவளது தனிமை அவளுக்குப் பயமூட்டுவதாயிருந்தது. அந்தத் தனிமையும் சோகமும் இழை இழையாகப் பிரிந்து, எல்லாவற்றிலுமே சவிந்து படிந்து விட்டதாகவே அவளுக்குத் தோன்றியது. இரவு முழுவதும் ஊமையாக அழுது கொண்டிருந்த வானம், காலையிலும் தொடர்ந்து சிணுங்கியது. காலம் தப்பிய மழை; அதுவும் ஆடியில்!

சுரேந்திரனை அவளால் மறக்க முடியவில்லை. அவனைப் பற்றிய நினைவுகள் அவளைச் சதா அலைக்கழித்துக் கொண்டே இருந்தன.

எந்த உறவையுமே முழுமையாக விலக்கி, நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய வலிவு அவளுக்கு இல்லாமலே போய்விட்டது. எதையுமே ஒதுக்கிவிட்டு, தனித்து - தன்வழியே செல்லும் இயல்பு, கைநழுவிப் போனதான நிலை, அவளை அதிகம் குழப்பியது.

படுக்கையை விட்டு எழுந்தவள், ஜன்னலைத் திறந்தாள். அடிவானம் வரை படர்ந்து - திரட்சி கொண்ட, சுருமை போர்த்திய வானம், மழையில் நனைந்து கனத்துப் போன மரங்களின் துயரம்தரும் பின்னணி, ஈரமான குரலில் விரகம் ததும்பக் குரலிடும் மணிப்புறா, இவை எல்லாமே, அந்த நிசப்தமான வேளையில் அவளது துயரத்தைக் கிளறின.

'இரண்டொரு நாளில் திரும்புவதாகக் கூறிப்போனவன், ஒரு கிழமைக்கு மேலாகியும் ஏன் திரும்பவில்லை? ஒரு வேளை அவளது அம்மாவிடம் இந்த உறவு பற்றியெல்லாம் கூறப்போய் வசமாக மாட்டிக் கொண்டு விட்டானோ? அதனால்தான் இந்தத் தாமதமா...?'

அவனைப் பற்றிய நினைவுகள் மீளவும் அவளது மனதில் மிதப்புக் கொண்டன.

அந்த விமர்சனக் கூட்டத்தில் சந்தித்த பின்னர், அவனும் அவளும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டார்கள். அந்தச் சந்திப்புகள் ஒரு அறிவு சார் தோழமையை வளர்த்துக் கொள்ள அவர்களுக்கு உதவியது.

இந்த உறவு, அவளாக வலிந்து ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒன்றல்ல. சூழ உள்ள மனிதர்களும், அவள் சொந்தமெனப் பற்றி நின்ற அனைத்தமே தூரப்பட்டு அந்நியமான பொழுது, தவிர்க்க முடியாமல் அவளது தோழமை அவளுக்கு வேண்டிய ஒன்றாகி விட்டது.

இப்பொழுதெல்லாம், அவனைத் தவிர்த்து எதனையும் அவளால் சிந்திக்க முடிவதில்லை. அவனே அவளுள் கரைந்து எல்லாமாகியிருந்தான். தனிமையின் தீவிரத்தை உணரும் பொழுதெல்லாம் அவளது ஆறுதலும் உடனிருப்பும் அவளுக்கு அவசியமாகிவிடுகிறது.

அம்மா இருந்தவரை எல்லாம் அவள்தான் என்பதை - அவள் இறந்து போன இரண்டொரு தினங்களிலேயே - இவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

‘பக்குவமாக பட்டுப்போல... பூப்போல... ஏந்தப்பட வேண்டிய அந்த ஜீவன், மனதளவிலும் உடலளவிலும் எவ்வளவு காயங்களுக்கு உட்பட்டு விட்டது.’

‘அப்பாவின் துஷ்டத்தனமான காமத்துக்கு ஒரு வடிகாலாக இருந்ததில் அவள் எப்பொழுதாவது சந்தோஷப்பட்டிருப்பாளா? திருமணம் என்று பந்தப்பட்டால் மட்டும் போதுமா? புரிதலும், இதயத்தின் உட்கவரை உரசிவரும் கசிவும், நெகிழ்ச்சியும் இவர்களிடையே எப்பொழுதாவது ஏற்பட்டிருக்குமா? பெண்ணைப் படுக்கையிலேயே சதா பார்த்துப் பழகிப் போனவர்கள் இந்த ஆண்கள். இதற்கெல்லாம் அப்பா விதிவிலக்காகிவிட முடியுமா என்ன?’

‘மனதில் குமைந்து வெடிப்புற்ற துயரங்களை, மௌனித்த நிலையில் தாங்கிக் கொண்டதால்தான் நாப்பத்தியாறு வயது முடியுமுன்னரே அம்மாவுக்கு அந்த முடிவு நேர்ந்ததோ...?’

அம்மாவின் இறுதி நாட்கள் ஆதரவு எதுவுமில்லாமலேயே கழிந்தது அவளது நினைவில் வந்தது.

பட்டப்படிப்பின் இறுதியாண்டு. அதன் சுமை. எல்லாமே இவளை அம்மாவின் துயரங்களில் பங்கு கொள்ள முடியாமல் தடுத்துவிட்டன. பரீட்சை முடிந்து ஊருக்குத் திரும்பிய சில தினங்களிலேயே - ஒரு கனத்த மழை நாளில், ஈரமான விடியற் பொழுதில் - அம்மாவின் பிரிவு நேர்ந்தது.

அது அவளுக்கு மிகுந்த துயரத்தைத் தந்தது.

அம்மாவின் உயிரைச் சிறுசுச் சிறுகுப் போக்கியதில் அப்பாவின் பங்கு கணிசமானதென்பது அவளுக்குத் தெரியும். அத்துடன் அப்பா என்ற பந்தம் கூட பொருளற்றதாய்ப் போனதற்குப் பல காரணங்கள் இருப்பதாகவே அவள் இப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டாள்.

செல்லமுத்து, செல்லமுத்துவின் மகள் பரமேஸ், மதவடிவளவு விசாலாட்சி என்று எந்தப் பெண்ணுடனும் அப்பாவால் உறவு கொள்ள முடிந்தது.

ஐம்பத்தெட்டு வயது, டயபெற்றீஸ், கொஞ்சம் ஹார்ட் என்று தொல்லைகள் வேறு. இவற்றை எல்லாம் மீறி செக்ஸ் அப்பாவின் தசைகளிலும் நரம்புகளிலும் சடைத்து, மிருகத்தனமாக மதர்ப்புக் கொள்வது அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

‘அப்பாவினது இந்த வக்கரிப்பு, அவர் உறவு கொண்ட எந்தப் பெண்ணுக்கும் பிடித்தமானதாய் இருந்திருக்குமா? தங்களளவில் சுதந்திரத்தையும் சுயத்தையும் இழந்த இந்த உறவு, அவர்கள் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டதா என்ன? இருக்க முடியாது. இயல்பு தப்பிய வாழ்வே சமூக நியதியாகி விட்டிருக்கும் இந்தச் சூழலில், வறுமையின் கடைக் கோட்டில் சஞ்சலப்படும் அவர்கள் அப்பாவின்பால் ஈர்க்கப்படுவது உலக அதிசயமாகி விடுமா என்ன?’

ஊரில் பெரிய தனவந்தரும் தடித்த சாதிமானுமான அவருக்கு, எதுவும் முடியும் என்னவும் முடியும் என்பதைத் தவிர அவளால் வேறெதையும் சிந்திக்க முடியவில்லை.

எங்கோ, எதிலோ, பிழை என்பது மட்டும் அவளுக்குப் புரிந்தது. ஆனாலும் அதை ஆராயும் மனோநிலை அவளுக்கு இல்லாமலே போய்விட்டது. வாழ்க்கை கலக்கம் தருவதாயும் மிகுந்த சலிப்புட்டுவதாயும் இருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

அம்மாவின் மறைவுக்குப் பின்னர் ஊரில் இருக்கப் பிடிக்காமல் நகர்ப்பக்கம் வந்தவளுக்கு, படித்த பல்கலைக்கழகத்திலேயே விரிவுரையாளர் பதவி, அதுவும் முயற்சி ஏதுமில்லாமலே கிடைத்தது.

எது எப்படி இருந்த போதிலும் வாழ்க்கை பற்றிய பயமும் சந்தேகமும் தனிமையும் அவளைத் தொடர்ந்து துன்புறுத்தவே செய்தன.

அந்தச் சமயத்தில்தான் சுரேந்திரனின் சந்திப்பும் தோழமையும் அவளுக்குக் கிடைத்தது. அது இதுமாகவும் வேண்டிய ஒன்றாகவும் அவளுக்கு ஆகிப்போனது.

ஒரு ஆணின் துணை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவளுக்கு உவப்பானதாயும் நம்பிக்கை தருவதாயுமிருந்ததில்லை. அவள் சந்தித்த எந்த ஆணுமே, பெண்ணை விரும்பிய நேரத்தில், விரும்பிய மாதிரி, எதுவித எதிர்ப்போ, எதிர்பார்ப்போ இல்லாமல் அடையத் துடிப்பவனாகவே இருந்தான். இது அவளுக்கு மிகுந்த சோர்வையும் மன உளைச்சலையும் தருவதாகவே இருந்தது.

அவளுக்கு அப்பொழுது பத்து அல்லது பதினோரு வயதுதான் இருக்கும். இரண்டும் கெட்டான் பருவம். அந்த வயதில் ஒரு காட்டுப்பூனையின் கதகதப்புடன் இவளோடு உரசித் திரிந்த பக்கத்து வீட்டுப் பையன் சேகர் ஆகட்டும், பாடசாலை நாட்களில் - இயல்பாகவே இவளுக்குக் கொஞ்சம் இசைஞானம் உண்டு என்பதைச் சாக்காக வைத்து வகுப்புகள் முடிந்த பின்னர் - பயிற்சி, அது இதென்று அலைக்கழித்து இவளைப் பிசக்கிய ஆசிரியர் வினாயகமாகட்டும், இருவருமே புத்தி பிடிபடாத பருவத்தில் இவளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டவர்கள்.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கைதான் இவளை முழுமையான வளாகவும் தன்னம்பிக்கை உள்ளவளாகவும் ஆக்கியது.

அங்கிருந்த காலத்தில் அவள் தனது படிப்பில் மிகுந்த ஆர்வமும் அக்கறையும் காண்பித்ததோடு, தன்னை முழுமையாக வெளிப்படுத்திக் கொள்வதிலும் அதிக சிரத்தை கொண்டாள்.

அவளது சக மாணவிகள் - அனேகமாக எல்லாருக்குமே, நட்பும் நெருக்கமும் மிக்க ஆணின் தொடர்பு அல்லது தோழமை இருந்தது போல, இவளுக்கு இருக்கவில்லை. இல்லை என்பதிலும் பார்க்க இவள் ஆக்கிக் கொள்ளவில்லை என்பதே சரியானதாகும்.

எந்த விஷயத்தையும் மிகுந்த புத்தி பூர்வமாக அவதானம் கொள்ளுமவள் அதனைத் தனக்குத் தோன்றும் விதமாக வலியுறுத்தவும் செய்தாள். அந்த ஆளுமை, அந்த விசரிப்பு, இவளுக்கு ஒரு ஆணின் நெருக்கமான நட்பு எதனையும் பெற்றுத் தரவில்லை. அவள் இயல்பாகக் கொள்ளும் ஆர்வங்களைப் புரிந்து கொள்ள ஒருவருமே இல்லை என்ற நிலைதான் அவளைத் தனிமை கொள்ளவும் துயருறவும் வைத்தன.

அப்படியும் - தப்பித்தவறி ஒரு சினேகம் அத்தி பூத்தாற்போல் முகிழ்த்தாலும் சக மாணவிகள் மத்தியில் அவள் படும்பாடு சொல்லி முடியாது.

“கலாவுக்கு ‘மென்ஸெஸ்’ வந்து இரண்டு மாதமாம்...”

“நோட்டி... அப்படி ஒண்டுமில்லை... அவள் கெட்டிக்காரி.. ஷீ இஸ் ஒன் பில்ஸ்!”

“இஸ் இட்... இஸ் ஷீ டேற்றிங் வித் ஏ நீயூ கை”

“நோ... மனோதான்...”

“ஆர் அந்த ஒட்டகச் சிவிங்கி மனோகரன்தானே? சிவதாசன் இப்ப இல்லையா?”

நாக்கில் நரம்பில்லாமல் பேசும் பேச்சுக்கள்.

ஆண் சரி, பெண் சரி எல்லாருமே தன்னைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ளாமல், ஒரு கர்வியாகப் பார்ப்பதன் வெளிப்பாடுதான் இப்பேச்செல்லாம் என்ற நினைப்புடன் அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கவும் தனிமைப்படவும் அவளை வைத்தன. அந்தத் தனிமை பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவியாக இருந்த காலத்தில் மட்டுமல்ல, விரிவுரையாளர் என்ற அந்தஸ்து பெற்ற பின்னரும் தொடரவே செய்தது.

பல முனைகளிலிருந்து நெருக்குதலுக்கு உட்பட்ட அவள் சுரேந்திரன்பால் பிரியம் கொண்டது; இயல்பாக, தடங்கலேதும் இல்லாமல் நடைபெற்றது. தனிமை, அது ஒரு நிரந்தரத்தன்மை பெற்றுவிடுமோ என்ற அவளது பயம்தான் இதற்கெல்லாம் காரணமென அவள் நினைக்கவும் செய்தாள். அவளது நிலை அவளுக்கே ஆச்சரியம் தருவதாயிருந்தது. அதே வேளை, அவளில் ஏற்பட்ட அந்த மாற்றம் அவளைச் சிரிப்பூட்ட வைப்பதாயுமிருந்தது.

'ஓ...! ஸிலி... இந்த வயதிலை ஒரு ரீன் ஏஜ் பெட்டை மாதிரி, மனசு குதூகலிப்பதும், கனிந்து கரைந்து போவதும், தன்னிலை மறப்பதும், துயருறுவதும்... இதென்ன கூத்து...!'

அலைபாயும் மனசைக் கடிவாளமிட்டு அடக்கிக் கொள்வாள். தினம் காலையிலும் மாலைலும் கண்டு, கதைத்துப் பிரியும் சுரேந்திரன், கடந்த ஒரு வார காலமாக வராதது அவளையறியாமலேயே துயரம் தருவதாயிருந்த போதும் அவள் அதை மனமொப்ப மறுத்தவளாய், மீண்டும் படுக்கையிற் போய்ச் சரிந்தாள்.

'இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஓய்வு நாள். திரும்பவும் ஒரு சிறுதூக்கம் போட்டால் என்ன! என்று நினைத்தவள், தலையிலிருந்து பாதம் வரை போர்வையை இழுத்து மூடியபடி படுத்துக் கொண்டாள்.

தூரத்தில் அந்த ஒற்றைக் குயிலின் தாபம் மிகுந்த குரலோசை. அவளது உடல் நடுங்கியது. ஜன்னலூடாகப் பார்த்தாள். மழை கனத்துவிட்டது தெரிந்தது.

'இந்தச் கொட்டும் மழையில் கனவு காணும் ஈரமான இந்த மரங்களின் கீழ், பச்சென்ற புந்தரையில், வாடைக்காற்றின் குத்துங் குளிரின் வெடவெடப்புடன் உடலும் ஆன்மாவும் ஒன்றித்த நிலையில் சுரேந்திரனோடு கலந்து... அவனுள்ளே... உள்ளே...'

தறிகெட்ட மனதின் மயக்கங்கள் அவளைச் சிரிப்பூட்டியது. குதூகலம் மிக்கவளாய் அவள் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். அவளது சிரிப்பொலி தூரத்தில் எங்கோ எதிரொலித்தது. மீளவும் வந்து அவளுள் கரைந்தது.

எல்லாமே சுரேந்திரனது ஏற்பாடுதான். அவனுடன்தான் குமாரசாமி வீதியில், ஒழுங்குகையில், சற்று உள்ளாக அந்த வீட்டை இவள் போய்ப் பார்த்தாள். சிறிய வீடு. ஸ்ரடி, இரண்டு பெட் ரூம்ஸ், கிச்சின், அற்றாச்பாத் என்று வீடு அடக்கமாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. வீட்டுக்கு முன்பாக, ரோசாவும், குண்டு மல்லிகையும் சிரித்தன. சில பொட் பிளான்ஸும் வாங்கி வைத்துக் கொள்ளலாம் என இவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

திருமணம் என்று பெரிதாக எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு பதிவாவது வேணும் என அவன் வலியுறுத்தியபோது, அவள் அதற்குத் தடை சொல்லவில்லை.

எதிலுமே ஒரு நம்பிக்கை இழந்த நிலையில், வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பையும் முழுமையையும் தந்தவனை, கனம் பண்ணும் நோக்குடன் அவன் எது கூறினாலும் 'ஓம் போட்டுத் தலையசைத்துக் கொண்டாள்.

உண்மையான அன்பும் நெகிழ்வும் - ஒருவர்பால் ஒருவர் பற்றுதலும் புரிந்துணர்வும் கொள்ளும்போது, திருமணம், சடங்கு சம்பிரதாயம் என்பதெல்லாம் இரண்டாம் பட்சமானதே. இவை வாழ்க்கையில் பொய்மையும் கரவும் வந்து புகுந்த பின்னர் தாமாக வந்து ஒட்டிக் கொண்டவையாகவே அவளுக்குத் தோன்றின.

'அம்மாவும் அப்பாவும் நாள் பார்த்து, கோள் பார்த்து, அம்மி மிதித்து, அருந்ததி பார்த்து எதைக் கண்டு கொண்டார்கள்? அவர்களது பொய்மை கலந்த தாம்பத்தியமும் அப்பாவின் பெண் பித்தும் அம்மாவின் உயிரையே காவு கொள்ளவில்லையா'

அம்மா, அப்பா பற்றிய சிந்தனை. அவளைப் பற்றியதாக விரிவு கொண்டது.

'உண்மையின் ஒளி அலைப்புறும்பொழுது அதனை, அதன் சுடரைக் காப்பாற்ற எழுதுபவன் நான்! அது எங்கெல்லாம் மறைக்கப்படுகிறதோ அதைத் துலாம்பரப்படுத்துவதே எனது பணி என்று இவன் தனது இலக்கிய நிலைபற்றிப் பேசியது அவனைக் கண்டதும் நினைவு வர, அந்த உணர்வு தந்த கிறுக்கத்தில் - முற்றத்தில் இருந்த ரோசாச் செடிகளுக்கு உரம் இட்டுக் கொண்டிருந்த அவனை நெருங்கி, அவனது உயரத்தை எட்ட முடியாதவளாய் கால் பெருவிரல்களில் நர்த்தித்து, அவனது கழுத்தை இருகரங்களாலும் வளைத்து, அவனது நெற்றியிலும் கண்களிலும் முத்தமிட்டாள்.

'வெக்கம் கெட்ட பெட்டை. இதுக்கு நேரம் காலம் இல்லையா? என்று அவளைச் செல்லமாகக் கடிந்து ஒதுங்கியவன், கைகளை அலம்பிவிட்டு உள்ளே வந்தான்.

கட்டற்ற காதல் என்பார்களே அது அவர்களைப் பொறுத்தவரை அனுபவ சாத்தியமான ஒன்றாகி விட்டது.

ஆண், பெண் உறவின் பொலிவை, பூரணத்தை அவன் அவளுக்கும் - அவள் அவனுக்கும் உணர்த்தியது இயல்பாகவே நடைபெற்றது. அடிமனதின் துயரம், தனிமையின் உறுத்தல், அப்பாவைப் பற்றிய விசனங்கள் எல்லாமே அந்த உறவில் அடிபட்டுப் போயின. அவளுடைய லட்சிய ஆம்பிளை அவன்தான், அவன் மட்டுந்தான் என்பது போல அவள் மனம் சிலிர்த்துக் கொள்ளும். அப்பொழுதெல்லாம் 'சுரேன் இஸ் மை மான்.. அன்ட் தி... ஒன்லி மான்...' என்று பெருங் குரலில் இந்த உலகம் முழுவதும் கேட்கும் படி கூவவேண்டும் போலிருக்கும் அவளுக்கு.

சரளமான அந்த வாழ்க்கையில் முதற்கோணல் ஏற்பட்டதே அவர்களின் திருமணம் நடந்து மூன்றுமாதங்களின் பின்னர்தான்.

தொடர்ந்து, பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்ற வேண்டுமாயின் அவள் பட்டப்படிப்பில் புலமைத் தகுதி பெற்றதாக வேண்டும். அதைக் கருத்தில் எடுத்து, எம்.ஏ. படிப்பதற்கான ஆயத்தங்களை அவள் மேற்கொண்டபோது, அவளை பார்த்து அவன் கூறினான்:

"இதென்ன விசர் வேலை சலா! பேசாமல் ரிட்டயர் பண்ணுமன். 'பி.எப்.' கொஞ்சம் வரும். அதை எடுத்துச் சேவிங்ஸ்ஸிலை போட்டிட்டு லட்சணமா குடும்பம் நடத்தலாம்... ஆம்பிளை நானிருக்கேக்கை ஏன் பயப்படுகிறீர்? நான் உமக்கு உழைச்சுப் போடமாட்டனா?"

பட்டென்று ஏதோ உள்ளில் அறுபட்டதான உணர்வு; லேசான துயரம் நெஞ்சில் படர்ந்தது.

அவன் பேசுவதையே அவள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"உமக்கு துவரம் பருப்பிலை ஒரு ஸ்பெஷல் டிஷ் சமைக்கத் தெரியுமா? அம்மா சமைப்பா, அசலாயிருக்கும்பா..."

.....

"துவரம் பருப்பை நல்லா நீரிலே ஊறப்போட்டு, கழுவி எடுத்து அம்மியிலை பசுந்தா அரைச்சு, வெண்ணெயிலை அல்லது நெய்யிலை பொரிச்சு, பிறகு தாளிதம் பண்ணிக் குழம்பு வைச்சா இறச்சிக் கறி மாதிரி இருக்கும்"

.....

"என்ன நான் கதைக்கிறேன் நீர் உம்பாட்டுக்கு சுவனியாத மாதிரி... அதென்ன ஜோஃபிநீர்மானின்-த பொலிட்டிக்ஸ் ஒவ் வுமின்ஸ் லிபரேஷனா? நீரும் உம்மடை பெண்ணிலை வாத விசரும்."

அவன் எழுந்து அவளது கையில் இருந்த புத்தகத்தைப் பறித்து எறிந்தான்.

“சுரேன்... திஸ் இஸ் ரூ மச்”

“ஸொரி கலா. இன்னுமொரு விஷயம் உம்மட்டைக் கேக்க வேணும் எண்டு நினைச்சனான். நீர் கள்ளமாய் எனக்குத் தெரியாமல் பில்ஸிலை இருக்கிறீரா? மூண்டு நாலு மாசமாகியும் நீர் ‘கென்சீவ்’ பண்ணாமலிருக்கிறது எனக்குத் துக்கமா இருக்கு ஒரு குழந்தை நமக்கு வேண்டாமா? அவனைப் படிக்க வைச்சு, ஆளாக்கித் தலைநிமிர வைக்க வேண்டாமா?”

“கடிவாளம் இடப்பட்டு, ஒரே பக்கமாப் பாத்துப் பழகிப்போன, பாதையில் போற ஆம்பிளை தான் நீங்களும். ஏதோ வித்தியாசமானவர் எண்டு நினைச்சிட்டன்”

அவள் உறைந்து போனவளாய் எழுந்து கொண்டாள்.

இது அவனது புதிய குரல். அவள் முன்பு எப்பொழுதுமே கேட்டிராத குரல். அவனது எழுத்துக்கும் பேச்சுக்கும் முர்ணான குரல். இந்த மூன்று மாத காலமும் ஒரு ஆணின் வசீகரங்களோடு அவள் கொண்ட உறவு, அவளைக் கவர்ந்ததென்னவோ மறக்க முடியாத ஒன்றுதான். அவன் மீதான, உடல் ரீதியான மோகம் சற்றுத் தளர்ந்த நிலையில், அவனது இயல்பும் போலித்தனங்களும் அவளுக்கு வெளிச்சம் போடவே செய்தன.

மனம் உடைந்து போனவளாய் விசுக்கென எழுந்து உள்ளே போனாள்.

அவளது திடீர் முகமாற்றமும் நடத்தையும் அவனுக்கு விபரீதமாகப் பட்டது. அவளைத் தொடர்ந்து அவனும் உள்ளே போனான்.

அறையை அடைந்தவள் மனப்பட்படப்பு அடங்காமல், கட்டிலில் சோர்ந்து படுத்துக் கொண்டாள். அங்கு வந்த அவன் கட்டிலில் கிடந்த அவளை அணைத்துத் தூக்கினான். மிக நெருக்கத்தில் அவன் அவளுக்கு அதிக அருவருப்பையே தந்தான்.

பிளந்த உதடுகளும், சிரித்தால் பற்கள் மட்டுமே பெரிதாகத் தெரியும் அந்தச் சேகர் பக்கத்தில் நிற்பது போல அவன் அப்பொழுது அவளுக்குத் தோன்றினான். தேய்ந்த பற்களும், வெற்றிலைச் சாறுபடிந்து புண்பட்ட கடைவாயுமாய் விநாயகம் மாஸ்டர் உதடுகளை வருடி எச்சில் படுத்துவது போலவும் அவளுக்கு இவனது தொந்தரவுகள் இருந்தன. வயது முதிர்ந்த போதும், தளர்ச்சியடையாது ஒரு பொலிகாளையின் வீரியத்துடன் உலாவரும் அப்பாவையும் அவனில் இவள் கண்டாள்.

குழம்பிய சிந்தையுடன் கலக்கமும் தவிப்புமுற்ற அவளை அவன் மிக முரட்டுத் தனமாக ஆக்கிரமித்தான். அவனது முரட்டுத்தனம் அவளுக்குப் பழக்கமான ஒன்று தான். ஆனால் இன்று, மன ஒருமை அழிந்த நிலையில், அவனது அதிர்வுகள் அவளுக்கு வெறுப்பையே தந்தன. இந்த நிலையில் அவளைத் தன்வழிக்குக் கொண்டுவர, அவளுடன் உறவு கொள்ளவே அவன் விரும்பினான். அந்த உணர்வு தந்த பரவசத்தில் அவளது உதடுகளில் ஆழ்ந்து முத்தமிட்டான்:

“என்ன கலா கல்லாட்டம்...”

“.....”

“பேசுமன்.....”

“எதைப்பேச.....? என்னை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டவர் என்பது எவ்வளவு பொய்மையாகப் போய்விட்டது”

சற்று அமைதியாக இருந்தவள் தொடர்ந்து பேசினாள்:

“சுரேன்.....”

“ம்.....”

“நான்தான் தேவை எண்டில்லை உங்களுக்கு”

“ஏன் அப்படி.....?”

“சமைக்கத் தெரிஞ்சு, பிள்ளை பெற்றுத் தரக்கூடிய யந்திரம்... இல்லை இல்லை ஒரு உடம்பு மட்டும் உங்களுக்குப் போதும்”

“உடம்பு மட்டுமெண்டா?”

“உதடுகள், மார்பு... ஆரம்பத்திலை கொஞ்சம் உணர்ச்சி இது போதும் உங்களுக்கு, அதுக்கு மேலை உங்களாலை உயர முடியாது. மனசைத் தொட்டுப் பார்த்து ரசிப்பதும், ரசிப்பைத் தொற்ற வைக்கும் ரசபாவமெல்லாம் உங்களுக்கு வராது.”

“மோசமா நீ என்னை இன்சல்ட் பண்ணிறை”

“அப்படி இல்லை சுரேன். உங்களுக்கு எதுவுமே ஏலாது.”

“டாம் இந்... நச்சு நச்சென்று என்றை ‘மூட்’டைக் குழப்பிறையா?”

“மூட்” ஆ அப்படி ஒண்டு இருக்கா...! எனக்கு எல்லாமே குழம்பிற்றே சுரேன்”

“யூ டேர்ட்டி பிச்.... ஃபிறிஜிட் டெவில்”

அவளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு அவன் எழுந்து கொண்டான்.

‘நான் கல்லாய்த்தான் போனன். உன்னைப் பொறுத்தவரை கல்லாய்த்தான் போனன்’

தன்னுள் குமைந்தவள், ஆடைகளை எடுத்துப் போர்த்திக் கொள்ளாமலே அப்படியே கிடந்தாள்.

இவனாகவே அவள் மீது போர்வையை இழுத்துவிட்டு, பாத்திரம் பக்கம் போனான்.

‘அவனது, நான் இதனால் பெரிதும் காயப்பட்டிருக்குமோ? என நினைத்தவள் சிறிது அயர்ந்து போனாள். விழிப்புக் கண்ட பொழுது சற்றுத் தெளிவு ஏற்பட்டது. நடந்தவை எல்லாம் அவளுக்குக் கனவு போலிருந்தது. எழுந்து குளித்தவள், முதல் வேலையாக எம்.ஏக்குரிய விண்ணப்பப் பத்திரங்களை நிரப்பினாள். ரீ தயாரித்து, ஸ்ரடியில் இவன் இருக்கக் கூடும் என நினைத்தவளாய், ரீயும் கையுமாக அவ் அறையை நோக்கி நடந்தாள், அங்கே அவன் இல்லை.

‘எங்கே போயிருப்பான்?’

வீடு முழுவதும் ஒரு தரம் சல்லடை போட்டாள். வீட்டின் முன்பக்கம், பின் பக்கம், மீளவும் பாத்திரம் எனப் பார்வையிட்டாள். கராஜ்ஜில் அவனது ஸ்கூட்டர் இருக்கிறதா என்று பார்த்தாள். அதனையும் காணவில்லை. ‘எங்காவது பக்கத்தில் போயிருப்பான். அவனது வேகத்திற்கு... ஊர்ப்பக்கம் கூடப் போயிருக்கலாம். போய், அம்மாவிடம் ஒரு பாட்டம் அழுதுவிட்டு வருவான்’ என நினைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் திரும்பி வருவதை நினைத்த பொழுது அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது.

அவனுடன் இனி வாழும் வாழ்க்கை பாலையின் தகிப்புடன்தான் தொடருமென அவளது உள்மனம் உணர்த்தியது. உள்ளில் படர்ந்த துயரத்தை அவளால் தாள முடியவில்லை. அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்டு வந்த துயரத்தைத் தாங்க முடியாதவளாய் குறுகி, நிலத்தில் அமர்ந்து, குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

‘எனது ஆன்மாவையும் உயிர்ப்பையும் ஒருசேர வதைக்கின்றானே இவன். இந்த இம்சைகளில் இருந்து விடுதலை என்பது இல்லாமலே போய்விடுமா? வாழ்வே தன் வசமிழந்து கைநழுவிப் போகிறதே, அதை வசப்படுத்துதல் சாத்தியமில்லையா...? நம்பிக்கை சிதைந்து போவது, பிடித்தமானது என்றுநினைப்பது எல்லாமே பொய்த்து விடுவதும் ஏன்?’

கலங்கிய மனதை ஒரு நிலைப்படுத்திய படி வெளியே வந்தவள், வானத்தைப் பார்த்தாள். வானம் நிர்மலமாயிருந்தது. இப்போதைக்கு மழை வராது என அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

முடிவு

அது அசைந்தது. அசைவில் இருந்து உயிர் என்று தெரிந்தது. வெண் சுருமையும் சாம்பலும்பூசிய நிறம். பொட்டாய், புள்ளியாய், சிலசமயம் ஒளிக்கீற்றாய் வேகம் கொண்டது. கண்ணில் பட்டும் படாமலும் நொழுந்தியது. கணப்பொழுதுகளில் அங்கு, இங்கு என எங்கும் வியாபகங்கொண்டது.

எங்களுக்கு முதலில் அது என்ன என்பதே தெரியாமல் இருந்தது.

“மூஞ்சூறுக் குஞ்சு போலை...” மனைவி கூறினாள்.

‘குஞ்சா... குட்டியா...?’ நான் குழம்பினேன்.

“மூஞ்சூறு பசுலிலை வராது. இது பசுலிலையும் ஓடித்திரியுது. எலிக்குஞ்சாய்த்தானிருக்கும்.”

“எதெண்டாலும், சனியன் வெட்டிக் கொட்டி, எச்சில் படுத்திப்போடுது. இந்தா, இந்த அடுக்குப் பெட்டியை வெட்டி, ரவையை உருசி பாத்திருக்குது. இந்த ‘பிளாஸ்டிக்’ டப்பாவைக்கூட வெட்டிப்போட்டுது. புழுங்கல் அரிசி இருந்த பொலித்தீன் பையையும் நன்னிப்பாத்திருக்குது...”

“எல்லாத்தையும் வெளியிலை போட்டா இப்பிடித்தான் நடக்கும். ‘பான்ரிக் கபேர்டிலை’ எடுத்துவையும்.”

“ஒரு பூனைக் குட்டியாவது வேணுமப்பா...” அவள் விநயமாகக் கேட்டாள்.

“வரதனிட்டையும்... பாஸ்கரனிட்டையும் சொல்லியிருக்கிறன்...”

“பெட்டைக் குட்டி எண்டாலும் பரவாயில்லை... அது வந்தாத்தான் இந்தப் பீடை ஒழியும் போலை...”

“பெரிய எலியள் இரை எடுக்க இரவிலைதான் வரும். இது விருத்தெரியாமல், இரவு பகல் பாராது பரபரக்குது...”

“ஒரு குஞ்சல்ல, ஒரே அளவிலை ஒரு கிளைகாலி இருக்கும் போலை... எலி ஒரு குலிலை ஒம்பது பத்துச் சுமக்குமாம்...”

அதை அருகில் இருத்தி, அதனுடைய பொசு பொசு உடம்பையும், வட்டக் கண்களையும், சிப்பிக்காதுகளையும் பட்சமாய்த் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துப் பேசவேண்டும் போலிருந்தது எனக்கு. கருமையாய் நீண்டு, கூர்மை கொள்ளும் வால் மட்டும் ஏனோ அருவருப்புத் தருவதாயிருந்தது.

“ஸ்ரீச்... ஸ்ரீச்... ஸ்ரீச்...”

“எலி கிறீச்சிடுகுது.”

“இல்லை ரதி... ஏதோ சிரிப்புச் சத்தம் மாதிரி...”

அவள் என்னை ஒரு மாதிரிப் பார்த்தாள்.

நான் செவிப்புலனைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டேன். எலி என்னுடன் ஆரவாரமாய்ப் பேசியது:

“பட்சமாய் என்னைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துப் பேசவேணுமா...? இது, புளுகு. பொய். என்னைக் காணும் போதெல்லாம் உன்ரை மனசு விகாரப்பட்டு, கொலை வெறி கொள்ளுது. கையிலை அகப்படுற தடி தண்டோடை கோணங்கித்தனமா, கையையும் காலையும் உதறியபடி, எனக்குப் பின்னாலும் முன்னாலும் ஓடித்திரியிறை...ம்... இத்தனைக்கும் நீ பெரிய... படிச்ச மனிசன்...”

ரதியைப் பார்த்தேன், அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

எலி பேசியது உறுதியானதும், மெலிதான பய உணர்வு என்னுள் ஜிவ் எனப் பற்றிப் படர்ந்தது. உடல் லேசாக வெடவெடத்தது.

மீளவும், ‘ஸ்ரீச்... ஸ்ரீச்... ஸ்ரீச்...’

“ஒரு அவிழ்... ஒரு பருக்கை... அதுக்குத்தானே... இப்பிடி ஆலாய்ப் பறக்கிறன்... கண்டும் காணாமை இருந்தாலென்ன? இந்தச் சின்ன... இத்தினி வயித்துக்குத் தானே இந்தப் பாடெல்லாம்...”

முன்னால் வந்து, கால்களைத் தூக்கித் தனது சின்ன வயிற்றை எக்கிக் காட்டியது. ஒரு குழந்தையாகிக் கெஞ்சியது.

“அதுக்கு, இத்தனை கிரிசை கெட்டதனமான ஆர்ப்பாட்டமா...? போற இடம் வாற இடமெல்லாம் மூத்திரமும் புளுக்கையுமாய்...”

“என்ன பிசத்தலப்பா... யாரோடை கதை...”

என் பிரமையை அவள் கலைத்தாள்.

நாளும் பொழுதும் எலி பற்றிய எண்ணந்தான் மனசை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. தெருவில் காலாற நடக்கும்போதும், வழியில் காணும் நண்பனுடன் கதைக்கும்போதும், தற்செயலாய்க் கண்ட அழகியின் கீழ்க்கண் ஜாடை மதுரத்தில் திழைக்கும்போதும், ஒதுக்கம் கொண்டு, உள்ளொடுங்கி உறையும் போதும் - எலியின் உரசலும், சொரசொரப்பும், ஈரக்கசிவும் பிணத்தைத் தொட்டதான உணர்வையே என்னுள் ஏற்படுத்தியது.

நான் அவசர அவசரமாக பான்ரியைத் திறந்து, ஒரு பிடி அரிசியை எடுத்து, பாத்திரம் சுவரோடும், ஸ்டோர்ரூமுக்கு முன்னாலும், தண்ணீர்க் குழாயின் கீழும் தூவினேன்.

அதைப் பார்த்த அவள் கூறினாள்:

“நல்ல யோசனையப்பா.. கொஞ்சம் பிழிஞ்ச தேங்காய்ப்பூவும் வைக்கலாம். வந்து கொறிச்சுப் பாத்திட்டுப்போயிடும்.. அங்கை இங்கை எண்டு ஓடி வீட்டை அசிங்கப்படுத்தாது..”

“கொறிச்சிட்டுப் போகுதோ, இல்லை இன்னும் நாலைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து குடும்பம் நடத்துதோ... ஆருக்குத் தெரியும். காலையிலை தான் பார்க்கவேணும்.”

இரவுச் சாப்பாடு ஆனதும், படிப்பதற்கோ, எழுதுவதற்கோ ஆர்.வம் ஏதுமில்லாமல் படுக்கையில் சரிந்தேன். நுளம்புத் தொல்லைக்கு மோட்டன் கொயில் கூடக் கொழுத்தவில்லை. அயர்ந்து போன சமயம் பார்த்து எனது இடது விலாப்புறத்தைத் தழுவிப்படி, ஏதோ குறுகுறுத்தது. அருவருப்புடன் எழுந்து, ரோச்சை அடித்துப் பார்த்தேன். படுக்கையில் அந்தச் சின்னஞ் சிறு தவ்வல். கண்கள் பளிச்சிட, வெட்டும் பற்சள் முன்னுருத்த என்னைப் பார்த்துக் கெக்கலி கொட்டிச் சிரித்தது. நான் அதைத் தாக்குவதற்கு எதை எடுக்கலாம் என மல்லாடியபோது, அது, “உனக்கும் பெப்பே, உன் அப்பனுக்கும் பெப்பே..” எனக் கூறியபடி, கட்டிலில் இருந்து குதித்து, இறங்கி ஓடியது.

ரதியைப் பார்த்தேன், அவள் அயர்ந்து தூங்கியபடி... பகல் முழுவதும் அடித்துக் கொடுத்த அலுப்பு அவளுக்கு ‘பாவம் அவள்’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

படுக்கை விரிப்பை மாற்றிப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டேன். நரைத்த புகைமூட்டத்தினுள் ஓடுங்கிப்போனதான மயக்கம். தெளிவில்லாத நிலை. மந்திர வசப்பட்டவன் போல எழுந்து நடந்தேன். காற்றில் மிதப்பது போல இருந்தது. கால்களை எட்டி எட்டிப் போட்டபடி நடந்தேன். ஏதோ ஈர்ப்பு விசையின் மையப்புள்ளியுள் இழுத்து வீசப்பட்டதான தவிப்பு. பின்னால் ரதியும்

அள்ளுண்டு வந்தாள். சிறகடிக்கும் பட்டாம் பூச்சியின் பரவசம் அவளுக்கு தோற்றத்திலும் அவள் அப்படித்தானிருந்தாள்.

அந்த ஒளிக்கீற்று அடுக்களைப் பக்கம் இருந்துதான் வந்தது. பான்ரிக் கபேர்ட்டுக்கு மேலாக, கிழக்குச் சுவரோரம் பொன்னொளிர் சோதிப் பிரபை; அதன் நடுக்கொள்ள, இரண்டு மதர்த்த எலிகள், தழுவிப்படி. எலிகள் புணர்ந்து நான் பார்த்ததில்லை. ஆர்வத்துடன் அணுகினேன். மிக நெருக்கமாய்ச் சென்று பார்த்தபொழுது, அவ் எலிகளின் உடலில் மெலிதான அதிர்வு, முயக்க மதர்ப்பு, இனிய அனுபூதிநிலை. திடீரென என்னுள் இருந்த மிருகம் விழித்துக் கொண்டது. கொலை வெறியுடன் அங்கும் இங்கும் ஓடினேன். கதவுத் தடுப்புச் சட்டம்தான் கையில் கிடைத்தது. ஒரு அசுரபலத்துடன் ராஜகுகத்தில் திழைத்திருந்த அந்த எலிகளின் மீது வீசி எறிந்தேன்.

மின்னலாய்ப் பேரொளி. பலத்த ஓசையுடன் பக்கத்தில் ஏதோ விழுந்தது போல... 'பொம்மர் பொழிந்த குண்டா...? ஷெல்லா...' புரிபடாமல் தவித்த பொழுது, எனது உடல் பிளவுபட்டு, குருதிச் கலவையுடன், துண்டு துண்டாக நாலா பக்கமும் சிதறியது.

சதைக் குவியலாய்க் கிடந்த என்னை ரதி வாரி எடுத்து, மடியில் போட்டபடி கதறி அழுதாள்.

'நான் என்ன பாண்டுவா...? அவள்... அவள் குந்தியா...? அல்லது மாத்திரியா...? எலிகள் ரிஷியும் ரிஷி பத்தினியுமா...?'

புகைமூட்டம் லேசாக நீங்க, சுயம் புரிந்தது. வியர்வையில் உடம்பு தெப்பமாய் நனைந்திருந்தது. பக்கத்தில் ரதி எதுவித சலனமும் இன்றித் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது வலது கரம் மட்டும் எனது மார்பில் விழுந்து கிடந்தது.

அதிகாலையில் மீளவும் அயர்ந்தபொழுது, திரும்பவும் கனவுகள். சற்று வித்தியாசமான காட்சிகள்.

அது நமது ஊர் மாதிரி இல்லை. அனந்தமூர்த்தியின் சமஸ்காராவில் வரும் அக்கிரகாரம் மாதிரி இருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் எலிகள் பொத்துப் பொத்தென்று விழுந்து செத்துக் கொண்டிருந்தன. நாரணப்பா மாதிரி ஒரு உருவம் பிணமாகக் கிடந்தது. அவனுக்குப் பக்கத்தில் கடரும் பொற்குடம் போல, தலைவிரி கோலத்தில் சந்திரி. மறுகணம் காட்சி மாறியது. நாரணப்பா அல்ல அது; எனது உடல் கிடப்பது போலவும், எனது மனைவி ரதி அருகிருந்து புலம்புவது போலவும் இருந்தது. பக்கத்திலும் அழகுரல். 'யாரது குணமா...? வரதனா... சுகிர்தாவா... சாந்தியா...?' உயிர் மாய்ந்த உடல்கள் தூரம் தூரமாய், உருத்தெரியாமல் சிதைந்து, வடிவம் கெட்டுக் கிடந்தன.

பட்டவேம்படி வைரவர் கோவில் பக்கம் கோவில் பூசகர் கிடந்தார்; கனிந்து, கரைந்து, வெடித்த வெள்ளரிப்பழம்போல. திருமணமாகாதவர், யாரோ ஒருத்தி அவருக்கு அருகாக அழுது புலம்பியபடி... 'அவரது காதலியா? அல்லது அல்லது...?' எல்லாமே குழம்பிய நிலையில். ஒன்று மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்தது, எலிகளால் கொள்ளை நோய் ஊருக்குள் வந்துவிட்டது என்பதுதான் அது.

'இது எப்படி... எப்படிச் சாத்தியமாகியது...? எலிகள் ஒன்றாய்... பத்தாய்... நூறாய்... ஆயிரமாய்... ஒருபேரலையாய்... எள்ளுப்பொட்டை மணற்பரப்பில் கொட்டியது போல, ஊருக்குள் படை எடுத்து விட்டனவா...?'

சிறிசாயும் பெரிசாயும் விஸ்வரூபம் கொண்டும் - கோணங்கித் தனமான தொள தொள அங்கிகளுடன், கனத்த பூட்சுகள் தடதட எனச் சப்திக்க, எரிதழல் உமிழும் கைத்தடிசுகளைச் சழற்றியபடி நடந்தன. விடைத்துப்பருத்த தமது விதைகளைக் கால்களில் தாங்கியபடி, எதிர்படும் எல்லாப் பெண் எலிகளையும் தேடித் தேடி மடக்கிப் புணர்ந்தன. புணர்ச்சியால் எங்கும் இரத்தக் கசிவும் மரண ஓலமுமே மிஞ்சியது. ஒரு பக்கம் பிணங்கள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. எலிகளும் கூடவே அதீத புணர்ச்சியால் செத்து மடிந்தன.

இது கொள்ளை நோய்தான்.

வீட்டின் முன்னால், பின்வளவில், அரசடியில், மதவடியில், மில்லடியில், மடத்தடியில், இலந்தை வனத்தில், பட்டவேம்படியில், சாட்டி மாதாகோவில் பக்கமாக - உருமாறி, வெடித்து, தயிர் வெள்ளையாய்... கட்டி மஞ்சளாய்... சீழ்வடிய நெளியும் புழுக்களுடன் - உடல்கள் எங்கும் சிதறிக் கிடந்தன.

'நமது வாழ்வை, வளத்தை, ஊரின் அழகை, அடையாளங்களை - அனைத்தையுமே துடைத்து, வழித்துத் தடம் தெரியாமல் நாசப்படுத்தத்தான் இந்தக் கொள்ளை நோய் இங்கு வந்ததா...?'

நான் நிலை குலைந்து, மனம் பதறியபோது, காட்சி மீளவும் மாறியது.

அமைதியான நீர்ப்பரப்பு. சிற்றலைகளின் சிறு நடனம். தெளிவும் துல்லியமும் நிறைந்த அந்த நீர்ப்பரப்பு - அதன் அடித்தளம் வரை பளிங்கியது. எங்கோ வானத்தில் இருந்து விழுந்த நீர்த்திவலை - பேட்டை நினைத்துப் பரவசிக்க ஆண் பறவையின் ஸ்கலித்துளியா அது - நீர்ப்பரப்பைச் சலனித்தது. அத்திவலை தோற்றுவித்த நீர்வளையம் பெரிதாகியது. அதனுள்ளே ஒன்று. அதனுள் இன்னொன்று, அடுத்து ஒன்று எனப் பல நீர்வளையங்கள். அவற்றைப் பிளந்தபடி வெள்ளிப் பந்து, பாதரச உருண்டை, பூமிப்பந்துபோல,

அதன் மேலாக, அவன், அந்த அழகன் தோன்றினான். எல்லாமே கண்கட்டுவித்தை போல இருந்தது.

அவன் உயரமாய் ஒடிசலாய் இருந்தான். பார்த்ததும் பட்சம் கொள்ளும் தோற்றம். இறுக்கமான சிவப்பு ஆடை அணிந்திருந்தான். தலைப்பாகை மட்டும் மஞ்சள் நிறத்தில் இருந்தது. அவனது அகன்ற கண்களில் பிரியமான பார்வையின் இங்கிதம். உதடுகள் சிவந்து கிடந்தன. முழந்தாளுக்குக் கீழாகச் சரிந்து வழிந்து கிடக்கும் கரங்கள். மீசையில்லாததால் பெண்மையின் நளிளமும் லாவகமும் அவனில் தோய்ந்து கிடந்தது. அவனது வலது கரம் - நீளமான, சற்று அடிப்பாகம் வளைந்த - இசைக்கருவி ஒன்றைத் தாங்கி இருந்தது.

சதாகாலமும் அவனது உதடுகள் ஏதோ மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்தபடி இருந்தன.

நீர்ப்பரப்பில் இருந்து அவன் தரைக்கு வந்தான். அவனது கவர்ச்சியில் வசப்பட்ட நான், அவனை அண்மித்தவேளை - கண்களைச் சிமிட்டியபடி, எனது பதிலெதையும் எதிர்பாராதவனாய், தனது இசைக்கருவியை வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

அவனது வாத்தியத்திலிருந்து அமிர்த வர்ஷமாய் இசை பொழிந்தது. மின்னொளிர் வெள்ளிப் பூக்களாய், பசுந்தளிரின் பனிக்குளிரின் சொடுக்கலாய், சிறு சிட்டின் அடிவயிற்று மென்சிறுகின் மென்தழுவுலாய் எங்கும் இசை பொம்மியது.

என்ன அதிசயம்! அவனது அந்த இசையின் பிணிப்பில் ஈர்க்கப்பட்ட எலிகள், தமது பொந்துகளில் இருந்து தொகை தொகையாக வெளிவந்தன. அவ்வெலிகள் வெவ்வேறு பருமனில், வெவ்வேறு நிறங்களில் இருந்தன.

வெள்ளை, சாம்பல், சாம்பல் கலந்த வெள்ளை, கறுப்பு, கபிலம், இளமஞ்சள், கரும்பச்சை, கரும்பச்சையில் கபிலப்புள்ளிகள் என...

அவன் ஊரின் பிரதான வீதிகள், ஒழுங்கைகள், கை ஒழுங்கைகள், தோட்டம், துரவு, வயல், வரப்பு, வெட்டைகள், பனந்தோப்புகள், பற்றைக்காடு என எல்லா இடங்களிலும் உலாவந்தான். ஊரில் உள்ள எலிகள் எல்லாமே அவன் பின்னால் வரிசை கட்டின. அவனது இசையில் மயங்கி அவன் பின்னால் திரண்டன. குறிப்பாகப் படையினர் பொதிந்த காப்பரண்களை அண்டிய வளைகளில் இருந்துதான் அதிக அளவில் வந்தன.

அவ்வெலிகளில் சில, நடக்கமுடியாமல் தடம் தப்பி நடைபோட்டன. அவை வல்லடி வம்பில் காயப்பட்டவை போலும். சில இளசுகள் அவனது இசைக்கேற்ப நடனமிடவும் செய்தன. சில ஆண் எலிகளும் பெண் எலிகளும் காமவசப்பட்டவையாய் ஒன்றை

ஒன்று தழுவியபடி நடந்தன. எலிகள் மட்டுமா...? நானும் அவனது நாத வெள்ளத்தில் கிறங்கி, அவனுடன் அள்ளாண்டு சென்றேன். அவனது வேகத்துக்கு என்னால் ஈடுகொடுத்து நடக்கமுடியவில்லை. இருந்தும் விடாக் கண்டனாய் அவனைத் தொடர்ந்தபடி கேட்டேன்:

“நீங்கள் ஹம்லின் நகரத்துப் பைட் பைப்பரா...?”

“முட்டாளே... என்னைத் தெரியவில்லை...! நா... நான் உங்கள் ஊரவன்தான்... இந்த ஊரின் வாழ்விலும், வளத்திலும், அழுத்தும் துயரிலும் கலந்து கரைபவன் நான்...”

என்று கூறியபடி பொங்கிப் பொங்கிச் சிரித்தான். அவனது சிரிப்பொலி அவனது இசை ஒலியுடன் போட்டி போட்டது.

அப்பொழுதுதான் அந்த அதிசயம் நடந்தது. ஜல தாரையின் பிரவாகம் கண்முன்னே கரைபுரண்டது. ஒதுங்கி நின்ற எனது கால்களையும் தழுவியபடி நீர் வெள்ளிக் கீற்றாய் பாய்ந்தது. அந்த ஆற்றின் இரு மருங்கும் அடர்ந்த காட்டு மரங்கள், மூர்க்கமான வளர்ச்சி காட்டி, புடைத்துப் பருத்து வசீகரித்தன. அம்மரங்களின் இருள் அடர்ந்த இலைகளில் இருந்து ஒளி கசிந்து, துளித்துளியாய் தரையில் சிந்தியது; பொன்கட்டியாய் உறைந்தது. என் ஸ்பரிசம் பட்டுப்பனி நீராய் உருகி மாயமாய் மறைந்தது.

புலன்களை மீறிய போதையில் நனைந்து நான், ஸ்தம்பித்துப் போனேன். எலிகளுடன் அந்த இசைவாணனும் ஆற்றில் இறங்கியதைப் பார்த்தேன். ஏகனாய் தோன்றியவன், அனேகனாய்க் காட்சி தந்தான். ஒன்றன் பின் ஒன்றாய், அவனும் எலிகளும் மாறி மாறி நீர்ப்பரப்பில் இறங்கி மறைவதைப் பார்த்தபடி நின்றேன்.

அந்த இசைஞான மீளவும் பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது. இசையை மீளவும் கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது. அழுத்தமாய் உடன் இருந்த ஏதோ ஒன்று விலகியதான பரிதவிப்பு.

திடீரென விழிப்புக் கொண்டு, எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். எல்லாமே பொய்யாய்ப் போனது போலிருந்தது. அந்த மன இறுக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டவனாய், மனதில் கிளர்ந்த ஒரு வகை வன்மத்துடன், பகைமை உணர்வுடன் ‘இன்று அந்த எலிக்குஞ்சுக்குச் சுவர்க்க பிராப்திதான்...’ என்று கறுவியபடி, சுதவுச் சட்டத்தையும் ரோச்சையும் எடுத்துக் கொண்டேன். அடுக்களைப் பக்கம்தான் கால்கள் நகர்ந்தன. அடுக்களைக் கதவை மெதுவாகத் திறந்து, ரோச்சை அடித்துப் பார்த்தேன். சுறுத்த மணிக் கண்கள் பளபளக்க, அந்தக் குஞ்சு எலி பான்ரிக்கபேர்ட் பக்கமாக இருந்தது. புகட்டை நோக்கி அது தாவியது. ஏதோ காரணம் பற்றி, ரதி சப்புப் பலகைக் துண்டுகள் சிலவற்றைப் புகட்டின்மேல் போட்டிருந்தாள்.

புகட்டில் சுவருடன் அவை சாத்தப்பட்டிருந்தன. அதனுள் அந்த எலி ஒழித்துக்கொண்டது. கையில் இருந்த சட்டம் சப்புப்பலகைத் துண்டின் மீது விழுந்தது. பலகையை அகற்றிப் பார்த்தேன். கட்டை விரல் அளவுகூட அது இருக்கவில்லை. சடுதியில் அதற்கு முடிவுவந்துவிட்டது. வாய்வழி ஒரு துளி இரத்தம் வேறு கசிந்திருந்தது. திடீரென மனசை சுயவெறுப்பு கவ்விக் கொண்டது. அதேசமயம் 'செய்தது சரி... சரி என்று உள்ளிருந்து ஏதோ அரற்றவும் செய்தது.

"மரணம் வந்த உடனே எலி விறைத்துவிடுமாப்பா... இங்க அது கிடக்கிற கோலத்தைப் பாருங்க..."

கூறியபடி ரதி அந்தச் செத்த எலியை எடுத்து வீட்டின் பின் வளவுப் பக்கமாக வீசினாள்.

அந்த எலிக்குஞ்சின் பொசுபொசு உடலும் வட்டக் கண்களும் சிப்பிக் காதுகளும் சிதைந்து என் அடி மனதில் உறைந்துபோனதான உணர்வே என்னுள் மிஞ்சியது.

சமையல் அறையில் இருந்து ரதி விழுந்துடித்தபடி வெளியே ஓடிவந்தாள்.

"ஓண்டில்லை அப்பா... இங்க இன்னும் இரண்டு குஞ்சுகள் ஓடுதுகள்..."

எனக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. 'நம்மால் முடியாத காரியம் இது' என மனசு மட்டும் சொல்லிக் கொண்டது.

பழக்கம்

எழுபதுகளில் அது நடந்தது. புத்தூரில் அவன் படிப்பித்த காலம். பாடசாலைக்குப் பஸ்ஸில்தான் பயணம். அவன்போகும் பஸ்ஸில் அனேகமாக அவளும் பயணம் செய்தாள். அழகு அவளிடம் இருந்தது. இளமையும் இருந்தது. கண்கள் சற்றுப் பெரிதாகவும் பரிவு கொண்டவையாகவும் இருந்தன. படபடப்பற்ற நிதானம் அவளது இயல்பு போலும். அவளில் அவனது பார்வை தொடும் போதெல்லாம் அவளது முகத்தில் ஏற்படும் மலர்ச்சியையும் குதூகலத்தையும் அவன் கவனம் கொண்டான்.

ஒரு சமயம் தட்டி வானில் அவன் பயணம் செய்த பொழுது, எதிரும் புதிருமாக, அவளுக்கு முன்பாக அவன் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவளது மூச்சொலி கூட அவனுக்குக் கேட்டது. இருவரையும் சூழ இங்கிதமில்லாத ஒரு வெம்மையும் இறுக்கமும். மனசு கள்ளப்பட்ட நிலையில், தைமாத இளங்காலைக் குளிரில் கூட, அவனுக்கு வேர்த்தது. ஏதோ தவறு செய்வது போல ஒரு தடுமாற்றம், ஓர் உறுத்தல்.

‘இது தப்பா...? சும்மா பார்ப்பது கூடத் தப்பாகி விடுமா...?’

அவனது மனசு நிலை கொள்ளாது தவித்தது.

அவனுக்குத் திருமணமாகி ஆறாமாதம் கூட ஆகவில்லை. அவன் பார்த்திருக்க மலர்ச்சி கொண்டு, மனுஷியாகி, அவனைப் பூவிதழாய் ஸ்பரிசிக்கும் அவனது லதாவின் ஞாபகம் ஏனோ அப்பொழுது அவனுக்கு வந்தது. கட்டற்ற காதலையும் அன்பின் பிரவகிப்பையும் உணர்த்தியவள் அவளல்லவா...? அவளது நினைவுகளையும் மீறி மனசு சபலப்பட முடியுமா? சபலப்படுதல் மனசின் இயல்புபோலும்.

அவன் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டான். அதன் பின்னர் அவன் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டாகவே இருந்ததில்லை.

அவன் பார்க்காத வேளைகளில் அவன் பார்த்தான். எதேச்சையாக அவனது பார்வையும் அவன் மீது படுவது உண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் ஏன்... என்ன... ஏன் இப்படி...? என்ற ஆச்சரியம் மட்டும் அவளது விழிகளில் உறைந்து நிலைப்பட்டு விடுவதைக் கண்டான். 'கேள்விகள் நிறைந்த கண்கள் அவளுடையது...?' என நினைத்துக் கொள்ளவும் செய்தான்.

சிலநாட்கள் செலவாகின. அவன் இப்பொழுதெல்லாம் அவனுடன் பயணம் செய்வதில்லை. அவளும் ஆசிரியையாக இருக்கவேண்டும். மாற்றம் பெற்று, எங்காவது போயிருக்கக் கூடும் என நினைத்துக் கொண்டான். இருந்தும் அவளது நினைவு மட்டும் மனசின் ஓரத்தில் ஈரப்பளபளப்புடன் கசியவே செய்தது.

அவனைப் பொறுத்தவரையில், அவனது வாழ்விலிருந்து ஒதுக்கம் கொண்டு, தொலைந்து போனவர்களில் ஒருத்தியாகவே அவளும் ஆகிவிட்டாள்.

ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால், அவளை அவன் மீளவும் சந்தித்தான். அதுவும் சந்திக்க முடியும் என அவன் நினைத்திருக்காத வேளையில்.

அவனது வீட்டில், நடுஹோலில், செற்றியின் குஷன் புதைந்து போக அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவளது இயல்புகளுக்கு மாறாக கலகலப்பும் சிரிப்பும்.

'லதா ஏதாவது சுவாரஸ்யமாகச் சொல்லி இருப்பாளோ...?'

ஓடிசலாய் நெகு நெகு என்று இருந்தவள், உடல் பருத்து, தசைக் குவியலாக இருந்தாள்.

பாடசாலையில் இருந்து வந்த களைப்பு அவனுக்கு அவனைப் பார்த்ததும் அவள் சிரித்தாள். கண்கள் கூட முன்னர் போல இருக்கவில்லை. சிறிதாக இருந்தன. அவற்றின் கீழாக விடைத்த தசைதான் காரணமா? அந்தக் கண்களில் இருந்த பரிவு, பரவசம் எல்லாம் எங்கோ ஓடி ஒழிந்து கொண்டது போலிருந்தது அவனுக்கு.

"ஆளைத் தெரியுமா...?" லதா அவனைத்தான் கேட்டாள்.

"தெரியும்... நீர்வேலியிலை படிப்பிக்கேக்கை பஸ்ஸிலை பார்த்திருக்கிறன்..." அவளது அவசரமான பதில்.

'இத்தனை வருஷங்களுக்குப் பின்னரும் அவளது நினைவில் நான்...'

அவனுக்கு அது ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

சற்றுத் தடுமாறியவனாய் லதாவைப் பார்த்தான்.

“மிஸ்ஸிஸ் மகேசன். என்னோடைதான் படிப்பிக்கிறா... போன மாதம் சடங்கு முடிச்சவ... கனடா மாப்பிணை... எஞ்சினியர்... அடுத்த மாதம் கனடா போகப் போறா...”

அவள் மிதப்புடன் ஒருவகைப் பெருமித உணர்வு பொங்க, அவனைப் பார்த்தாள். அவளது பார்வையைச் சந்திக்கும் பலம் அற்றவனாய் அவன் தனது அறையை நோக்கி நடந்தான்.

‘முன்னர் பஸ்ஸில் சந்தித்த பெண் இவள் அல்ல...’ என நினைத்துக் கொண்டான். கழிந்த வருஷங்கள் அவளில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விட்டன போலும்.

அவள் லதாவிடம் விடைபெறுவது இவளது காதில் விழுந்தது.

“அப்ப நான் வாறன்... அவருக்கும் சொல்லுங்க...”

அவள் நடந்து போன பொழுது, அவளது காலடி ஓசை அவனுக்குக் கேட்டது. அந்த ஓசை ஏனோ அவனுக்கு எரிச்சலூட்டுவதாய் இருந்தது.

துணை

அந்தப் பசெஞ்சர் தாமதமாகப் புறப்பட்டது. இரவு ஒன்பதுக்குப் புறப்படவேண்டியது, ஒன்பதரைக்குத்தான் அசைந்தது. இரையை அதக்கிய வெங்கணாந்தியின் சொகுசும் சோம்பலும் அதன் ஓட்டத்தில் தெரிந்தது.

பதிவு செய்யப்பட்ட அந்தப் பெட்டியில், நானும் அவளும் தான் பயணம் செய்தோம்.

“இஞ்ச... இந்தப் பட்டணங்களிலை... மசமசக்கிற சனங்களிலை... ஒரு சீவன் கூட எங்களுக்குத் துணையா வரப்படாதா...?”

குறைபட்டுக்கொண்ட எனது துணைவி, தொடர்ந்து கேட்டாள்:

“தஞ்சாவூருக்குப் பிறகு இந்த ‘ட்ரெயின்’ எங்கை நிக்கும்...?”

“சிதம்பரம்...!”

“சிதம்பரத்திலையாவது எங்கடபெட்டியிலை ஆரன் ஏறுவினமா...?”

“கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்...”

“எப்பவும் கடவுளெண்டா உங்களுக்குப்பகிடி... எங்கையாவது முட்டிக்கொண்டு நிக்கேக்கை தெரியும்...”

“அப்ப... பட்டாத்தான் புத்தி வருமெண்டு சொல்லிறை...” நான் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டேன்.

அவள் திடீரென ஒதுக்கம் கொண்டு, பேச்சு ஓய்ந்து போனவளாய், மௌனமாக இருந்தாள்.

அடுத்த கணங்களில் பரபரப்படைந்தவள்; காது, கை, கழுத்து, மூக்கு எனப் பளபளத்த நகைகளை எல்லாம் கழட்டி, தனது கைக்குட்டையில் மடித்து, மார்புச் சட்டையுள் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டாள். கைப்பையில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை.

முன்யோசனையுடன் நடந்து கொள்வதில் அவளுக்கு நிகர் அவள்தான்.

முகம்மலர, "புத்திதான்..." என்று கூறி, சிரித்தபடி அவளைப் பார்த்துக்கேட்டேன்:

"இதென்ன... இண்டைக்குப் புதிச புதிசா ஏற்பாடெல்லாம் நடக்குது..."

"இதுவா...? இதெல்லாம் ஒரு பாதுகாப்புத்தான்... மடியில கனமிருந்தா... வழியில..." அவள் பலவீனமாகச் சிரித்தாள்.

'பய உணர்வு அவளை விட்ட பாடில்லை' என நினைத்துக் கொண்டேன்.

அவளது வாய் சதா எதையோ ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தது. 'சாயி நாமமா...? அல்லது காயத்திரி மந்திரமா...'

நான் எழுந்து, பெட்டியில் இருந்த, எல்லா மின்விளக்குகளையும் போட்டேன்.

"உங்களுக்குச் சரியான விசரப்பா...! வெளிச்சம் இருந்தா... சள்ளன் வரமாட்டானா என்ன?"

"அப்ப கதவுகளை உள்ளாலை பூட்டி விட்டா...?"

'உனக்கும் - உந்தக் களிமண் கட்டிக்கை கொஞ்சம் கிடக்குது...' என்று கூறுவது போலிருந்தது அவளது பார்வை. அவளுக்கே உரித்தான அந்த மிடுக்கும், கீழ்க்கண்பார்வை ஏளனமும் அலட்சியமும் எனது நாளை ஆழமாகவே காயப்படுத்தியது.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் நான் மிகவும் நிதானமாகவே நடந்து கொள்வேன். அவள் ஒன்று சொல்ல, நான் பிறிதொன்று சொல்லி, வார்த்தைகள் தடித்து, கூர்மைகொள்வதை நான் விரும்புவதில்லை.

அவளுக்காக எதையுமே விட்டுக் கொடுத்து, அநுசரித்துப் போகும் எனக்கு, இந்த உணர்ச்சியும் உரசலும் இப்போதைக்கு இங்கு வேண்டாமே என்றிருந்தது.

எனது மௌனம் அவளுக்கு ஒருவகையான பாதுகாப்பு உணர்வை தந்திருக்க வேண்டும்.

அவள் இருந்த சீற்றிலேயே ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொண்டாள். தலையணையாக அவளது கைப்பை இருந்தது.

தலையைத் திருப்பி என்னைப் பார்த்தவள், "கோவமா...?" எனப்பிரியமாகக் கேட்டாள். அந்தப் பார்வையும் பரிவும் எனது நெஞ்சை நனைத்தது.

அடுத்த நிமிடங்களில் அவளிடமிருந்து லேசான குறட்டைஒலி வந்தது.

இரத்த அழுத்தம், நீரிழிவு என அலைக்கழியும் அவளுக்குக் கிடைத்த அந்த அமைதியான உறக்கம் எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

தனித்து விடப்பட்ட எனக்கு ஏதேதோ நினைவுகள் மனக்குதிரை கைக்கடங்காத மீறலுடன் காற்றில் மிதந்தது.

அவள் அரும்பாய் இருந்தபோதே அவளில் ஒரு மனச்சாய்வும் பட்சமும் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. நான் பார்த்துப் பழகிய பெண்களில் அவள் ஒரு தனியன். தடுக்கும், துருதுருப்பும் மிகுந்த வித்தியாசமானபெண்.

அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு வெளிறிய குருத்தோலை நெட்டிதான் ஞாபகம் வரும். அவளது அந்த அடர்ந்த புருவங்களும், ஆர்வமுட்டும் பிரியமான கண்களும், கூர்மையான சற்று விடைத்த நாசியும், தீர்க்கமான வட்டமுகமும், மலராய் உதிரும் சிரிப்பும் என்னை நினைவழிந்து பரவசம் கொள்ள வைத்தன.

பட்டணத்தில் இருந்து, அவள் தாயாருடன்தான் எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வருவாள். ஓடிசலான உடம்பை வைத்துக் கொண்டு, பம்பரம்போல அவள் வீடு, வளவு, தோட்டம், துரவு என்று ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவர, அவளுக்குத் துணையாக நானும் உலாவருவேன்.

அவளுக்கு எங்களுரில் எத்தனை அதிசயங்கள் காத்துக் கிடந்தன!

வெள்ளித் தாரையாய்ப் பாயும் மாரிவெள்ளம். அதில் மின்னலாய் உடலசைக்கும் கச்சல் மாங்கன், செழுத்தி, அயிரை மீன்கள். பதியங்களில் முகை நெகிழ்த்தி, இளங்குருத்தாய்ப் பரவசிக்கும் பயிர்வகைகள். பச்சை வண்ண வயல்தடங்கள். அரசடிக்குளத்தின் எல்லை தொடமுடியாத நீர்ப்பரப்பு. வாழைப் புதர்களிலும், மரவள்ளித் தோட்டத்திலும் பதுங்கி இருந்து பயங்காட்டும் ரகசிய மெளனம் என எல்லாமே அவளைச் சொக்கவைத்தன.

இது மாரிமழையுடன் என்றால், கோடையில் வேறுவிதமான அநுபவங்கள் அவளுக்கு.

தாவாடித்துண்டின் மேற்குச் சாய்வில் நிற்கும் மஞ்சவெண்ணா மரத்தைக் கண்டுவிட்டால், அவ்விடத்திலேயே அவளது கால்கள் பாவிவிடும். என்ன சொல்லி அழைத்தாலும் அவள் அசையமாட்டாள். மரத்தின்கீழாக நட்சத்திரக் குவியலாய்ப் பளீரிடும் வெள்ளைமலர்களை, மடிநிறையக் கட்டிக் கொள்வாள். அம்மலர்களின் வாசம் அவளுக்கு நிரம்பப்பிடிக்கும். கோலிய மடியுடன் சட்டையைத்

தூக்கிப்பிடித்தபடி நடந்து வரும்போது, "மணி நிக்கர் தெரியுது..." என்றுசின்னச் சிரிப்புடன் சொன்னால், "போடாகள்ளா..." என்று கூடிந்து கொண்டு, உடலை நெளித்துத் தனது சட்டையைச் சரி செய்து கொள்வாள்.

அப்படியே நடந்து, நொச்சிக்காட்டுப் பக்கம் போனால், அவளுக்கு மஞ்சளாய் ஒளிசிந்தும் சப்பாத்திக் கள்ளி மலர்கள்வேண்டும்; கருநீலப்பழங்கள் வேண்டும். பழங்களைப் பறித்து, சிறிசாயும் பெரிசாயும் உள்ள முட்களை எல்லாம் நீக்கிக் கொடுத்தால், அதை அவள் கடித்துக் குதப்பி உதடுகளும் வாயும் சிவக்கச் சிவக்க சாப்பிடுவாள். அந்த அழகை இன்றெல்லாம் பார்த்தபடி இருக்கலாம்.

சிலுந்தாப் பக்கம் போனால், தப்புத்தண்ணியில் அவளுக்கு நீச்சல் கற்றுத்தரவேண்டும். நீச்சல் கற்றுக் கொடுக்கும் சாக்கில் ஒரு சமயம் அவளது மார்பை நான் துவிப் பார்த்தேன். அது துடையாக இருந்தது 'ஏழெட்டு வயது நிரம்பிய ராணிக்கும் ராஜிக்கும் மார்பில் சட்டைக்கு மேலாக ஏதோ கொட்டைப் பாக்களவில் திரண்டிருக்க, இவளுக்கு... இவளுக்கு மட்டும் ஏன் எதுவுமே இல்லை...'

எனதுமயக்கம் அவளுக்குப் புரிந்துவிடும்.

"தவம் கூடாதபிள்ளை... கெட்டபிள்ளை..." என்று கூறி, கூசி ஒதுங்கி விடுவாள்.

அந்தக் கூச்சமும் ஒதுக்கமும் ஒரு சில நிமிடங்கள் தான் நீடிக்கும். அடுத்த சில நிமிடங்களில் நான் எள்ளென்றால் அவள் எண்ணெயாகி விடுவாள். அப்படி ஒரு ஒட்டுதலும் பாந்தமும் எங்களிடையே கூடிவரும்.

அவள் சாதாரண தரம் படித்த பொழுதுதான் பெரியவளானாள். என்ன பெரியவள்? அந்த ஓலை நெட்டித்தனம் மாறாமலே இருந்தது. பெண்மையின் பொலிவு, திரட்சி, மலர்ச்சி என்று எல்லாவற்றையுமே அவள் எங்கோ தொலைத்து விட்டதுபோல, என்முன்னே வந்து நிற்பாள்.

கால நகர்வில் திசைக்கொருவராய் பிரிந்துவிட்ட நானும் அவளும் சந்தித்ததென்னவோ ஒரு சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான்.

அன்று எனக்குப் பட்டணத்தில் ஏதோ அலுவல், அலுவல் முடிந்து வந்து கொண்டிருந்த பொழுது, "தவா..." என்ற இனிமையான அழைப்பைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடைக்கு முன்பாக அவள்.

முன்னைக்கு, அவள் இப்பொழுது சற்றுத் தசைப்பிடிப்போடு இருந்தாள். அந்த ஓலை நெட்டித்தனமெல்லாம் நிரவிய நிலையில், பூசிமெழுகிய பொம்மையின் பொலிவு அவளிடம் இருந்தது. கன்ன

உச்சியும் பிருஷ்டம் வரை தழையும் ஒற்றைப் பின்னலுமாய் அவள் அப்ஸரசாக இருந்தாள்.

அவளது அகன்ற ஈரமான கண்களில் ததும்பி நின்ற பரிவும் காதலும் என்னை என்னவோ செய்தது.

“என்னதவா...? எங்களை எல்லாம் மறந்தாச்சு போலக் கிடக்கு..”

“மறப்பதா... உன்னையா...?”

பேச்சுத்தடுமாற, அவளையே பார்த்தபடி நின்றேன். அப்பொழுது வீசிய மென்காற்று எங்கள் இருவரையும் தொட்டு அளைந்து சென்றது.

எனக்கு அருகாக வந்த அவள், எனது கரங்களை மிகுந்த வாஞ்சையுடன் தனது கைகளில் ஏந்தியபடி கூறினாள்:

“தவா! வாற சனிக்கிழமை வீட்டுப்பக்கம் வாருங்க.... உங்களிட்டை எவ்வளவோ கதைக்கவேணும்...”

“வாற சனிதானே... பாப்பம்...”

“ஒண்டும் பாக்க வேண்டாம் கட்டாயம் வாருங்க...” என்றவள், என்னிடம் விழி அசைத்து, விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

அவள் நடக்கும்போது ஒரு வேகம் இருக்கும். காலில் சக்கரம் கட்டியது போல, அப்பொழுதும் அந்த வேகம் அவளிடம் இருந்தது.

அந்தச் சனிக்கிழமை மட்டுமல்ல, அடுத்து வந்த சனிக்கிழமைகளிலும் நாங்கள் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டோம்.

எங்களிடையே ஏற்பட்ட அந்த நெருக்கமும் நெருடலற்ற இதமான ஈர்ப்பும் அவளை எனது இனிய துணையாக்கியது.

இருபது வருஷத்துக்கு மேலான தாம்பத்தியம் எங்களுடையது.

அந்த உறவின் இனிமையை, இங்கிதம் நிரம்பிய பிணைப்பை, அநுசரிப்பை என்னென்பது. உடற்தேவைகளுக்கு மேலாக எங்களிடையே லபித்த ஆன்ம லயமும் இசைவும் பலநூறு வருஷங்கள் வாழ்ந்த சுகத்தை எங்களுக்குத்தந்தது.

டர்ரெயினின் சீரான அசைவில் கண்ணயர்ந்தவள், விழித்துக் கொண்டாள்.

வெளியே மின் விளக்குகள் ஒளிப்பொட்டாக நடுங்கின.

பெட்டியின் ஜன்னல்களை லேசாக நான் திறந்து விட்டேன். ஜன்னல் நீக்கலால் உள் நுழைந்தகாற்று, அவளை ஈரப்படுத்திச் சென்றது. “குளிருதப்பா...” என்று நடுங்கியவள், சேலைத் தலைப்பை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

“என்ன... சிதம்பரமா...? வந்திட்டிடுதா...?” கேட்டபடி எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

சிதம்பரத்தில் வண்டி தரித்து நின்றபொழுது, இவள் கழுத்தை வெளியே நீட்டி, ‘ப்ளாற்போர்மை’ப் பார்த்தாள். சனசந்தடி இருந்ததுசிலர் அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வண்டியில் ஏறவும் செய்தார்கள். ஆனால், எங்களது பெட்டியில் மட்டும் ஒருவரும் ஏறவில்லை.

அது அவளுக்கு ஏமாற்றமாயிருந்திருக்க வேண்டும். கவலையுடன் என்னைப் பார்த்தாள்.

அவள் முகத்தில் பயம் உறைந்த நிலையில் இருந்தது.

“பயப்பிடாதை மணி நானிருக்கிறன்...”

“உங்க துணை மட்டும் போதுமா...?”

“உன்ரை கடவுளையும் நினைக்கிறது...”

“அதென்ன உன்ரை கடவுள்... உங்களுக்கு இல்லையா...?” என்று சிரித்தவள், தொடர்ந்து கூறினாள்:

“இந்த உடம்பு நோயின்ரை கூடாரமாப் போச்சு... ஒண்டுமே வேண்டாமெண்டு இருக்குது... எல்லாத்தையும் அவன்ரை... அந்தப்பரம்பொருளின்ரை காலடியிலை போட்டிட்டு, பட்டென போயிட வேணும்போலை கிடக்கு...”

“ஐம்பது வயசு கூட ஆகேல்லை, அதுக்குள்ள சுடலை ஞானமா...?”

“அதில்லையப்பா... தெய்வங்களிட்டை உள்ள பிடிப்பும் பற்றுதலும் இந்த மனிசரிட்டை ஏற்படுகதில்லை...”

“என்னிடமுமா...?”

“நீங்க என்ன கொம்பனா...?”

“இல்லை இல்லை உன்ரை கடவுள்தான் பெரிய கொம்பனாக்கும்...”

எனது குரலில் இழைந்த ஏளனமும் சீண்டலும் அவளுக்கு எரிச்சலூட்டியிருக்க வேண்டும்.

“எதுக்கெடுத்தாலும் உங்களுக்குக் கடவுளெண்டு வந்தா, குத்தலும்... குதர்க்கமும்தான்...”

“இல்லை மணி... உனக்கு ஆறுதலா இருக்குமெண்டா... கடவுளைக்கும்பிடு... நல்லாக்கும்பிடு... கும்பிடுறதிலை பிழையில்லை. இந்தக் கடவுள், பக்தி எல்லாமே மனசை அழுத்தும் துயரங்களுக்கு ஒரு வடிசால் மாதிரி... அவ்வளவுதான். மனித மனம் தன்னை இழந்து தப்பித்துக் கொள்ள பலவிஷயங்களிருக்கு. கலைகள், இலக்கியங்

கொண்டு இல்லையா..? அதுபோல கடவுளைக் கும்பிடுறதும் ஒண்டு. காலாதி காலமா... மனித மனசுக்கு ஒத்தம் கொடுக்கிற விஷயம் இதென்பதை ஒத்துக் கொள்ளிறன். ஆனா அதுக்கு மேலாலை, எதையுமே நாம யோசிச்சுக் குழம்பக்கூடாது."

"நீங்களும் உங்கடை சித்தாந்தமும்... போதும்... போதும்பா உங்கடை பிதற்றல்... கேக்கமுடியேல்லை, நாராசமாய் இருக்கு..."

இரு காதுகளையும் அவள் இறுக்கமாகப் பொத்திக் கொண்டாள்.

அவள் கண்கள் உமிழ்ந்த வெம்மை என்னைத் தகித்தது. என்னால் தாள முடியவில்லை. நிலை குலைந்த நான், அவளை ஆதரவாகப் பார்த்தேன். எனது பேச்சு அவளைக் காயப்படுத்தி, உணர்ச்சிப் பிழம்பாக ஆக்கி இருந்தது. எனக்கு அது பயம் தருவதாக இருந்தது.

கைகளும், கால்களும் வசமிழந்து, சோர்ந்த நிலையில் அவள் இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

"எனக்கு என்னவோ செய்யுத்பா.. நெஞ்சுப் படபடப்பு அதிகமா இருக்கு... இதென்ன இப்பிடி வேர்க்குது... இதுதான் மரண வேர்வையா...?"

திடீரென எழுந்து அவளைத் தாங்கிக் கொண்டேன்.

"மருந்துக் குளிசை எல்லாம் போட்டனியா...?"

"ம்..." மிக மெலிதாக முனகினாள்.

அவளது உடலில் வேர்வை ஆறாகப் பெருகியது. அவளது உடலை, துவாயால் நன்றாகத் துடைத்து விட்டேன்.

சோர்ந்து, கண்களை மூடி இருந்தவள், விழித்து என்னைப் பார்த்துக் கூறினாள்:

"நான் கெதியிலே முடியத்தான் போறன் போலைக் கிடக்கு... உங்களை நினைச்சாத்தான் பாவமா இருக்க்பா... நீங்க தனிச்சுத் தவிக்கப் போறயள்..."

"சும்மா அசட்டுப் பிசட்டெண்டு பேசாதை... எல்லாம் சரியாய் போயிடும்... சென்னை போன கையோடை ஒரு ஃபுல் மெடிக்கல் செக்கப் செய்யவேணும்..."

"சரி... செய்தாப்போச்சு..."

"இந்த வருத்தத்தோடை, கோயில் குளம் எண்டு இனியும் அலையேலாது மணி; ஊருக்குப் போறது தான் புத்தி..."

"எங்கை போகாட்டிலும் திருவண்ணாமலைக்குப் போய், தீபம் பாத்திட்டுத்தான் ஊருக்குப் போகவேணும்... இன்னுமொரு தரம் வர இந்த உசிர் இருக்குமோ தெரியாது..."

“உசிரிருக்கும் பயப்படாதை மணி...”

எனது கரங்களை அன்பாகப் பற்றியவள், “என்னை அணைத்தபடி இஞ்சை பக்கத்திலை இருங்கப்பா... சதிரம் பதறுது... சன்னி கண்டதுபோலை உள்ளாலை குளிர் வேற இருக்கு...” என்றாள்.

அவளது விருப்பப்படியே அவளை அணைந்து சிறிது நேரம் இருந்த நான், அமிர்தாஞ்சன் ஸ்ராங்கை எடுத்து அவளது நெற்றிப் பொட்டிலும், சன்னத்திலும், மாப்பிலும் நன்றாகத் தேய்த்துவிட்டேன்.

எனது கைகளிலிருந்து விடுபட்ட அவள், மீளவும் இருக்கையில் ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொண்டாள். அவளது மெல்லிய மூச்சொலி என்னை ஓராட்டியது. நானும் அயர்ந்து தூங்கினேன்.

புலரியின் சிவந்த சிரிப்பு என்னை விழிப்புக் கொள்ள வைத்தது. எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

அவளும் விழித்தெழுந்து, தலைவாரிக் கொண்டிருந்தாள். ஏனோ அவளது கண்கள் பனித்திருந்தன. அதில் எத்தனை பாவங்கள் கொட்டிக் கிடந்தன. பழசெல்லாம் அவளது ஞாபகத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டும். அவளது நெற்றியில் துளிர்ந்திருந்த வியர்வையை மெதுவாகத் துடைத்து விட்டேன்.

அப்பொழுது, அவளது உலர்ந்த உதடுகள் மலர்ச்சிகொள்ள, மென்மையாகக் கூறினாள்:

“நீங்க பக்கத்திலை இருக்கேக்கை... உந்தக் கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளிட்டை ஏன் அலைய வேணுமப்பா... நீங்கதான் எனக்குக் கடவுள் மாதிரி... கண்ணுக்குமுன்னாலை இருக்கிற கடவுள் மாதிரி...”

‘ஒரு எல்லையில் இருந்து இன்னொரு எல்லைக்கு அவளால்தான் போகமுடியும். சற்று முன்னர் இருந்த அவளது மனோநிலை இப்பொழுது மாறியிருந்தது. அதுதான் அவள்.’

நினைவுகள் ஒதுக்கங்கொள்ள, “தாம்பரம் வந்திட்டிடுது மணி... சென்னை பக்கத்திலை தான்...” என்று கூறினேன்.

நான் கூறியது அவளுக்குக் கேட்கவில்லை.

ஏதேதோ நினைவுகளில் திழைத்துக் கிடந்த அவள், எனது வலது கரத்தை எடுத்துத் தனது கரங்களால் அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அந்த ஸ்பரிசம் எனக்கும் அவளுக்கும் அப்பொழுது தேவையாக இருந்தது.

காலங்கள்

சுவீர் என, உடைந்து வழிந்த சிரிப்புடன், அவர்கள் இருவரும் உள்ளே வந்தார்கள்.

ரவியின் தோள்களைத் தழுவிப்படி ரமணனின் வலது கரம் கிடந்தது.

ரமணனின் கண்களில் எவ்வளவு கூர்மை; குளிர்ச்சி. ஓடிசலாயிருந்தாலும் அவன் உயரமாக இருந்தான். அடர்ந்த புருவங்களுக்கிடையே படரென இறங்கி, கூர்மை கொள்ளும் நாசி. அதனடியாக அரும்பு கொள்ளும் மீசை. சிவந்த திரட்சி கொண்ட ஈரமான உதடுகள். அவன் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தான்.

பின் வளவில் மேயக்கூடிய பசுவை, கொட்டிற் பக்கம் கொண்டு வந்த முகத்தார், அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

மூப்பும் நரையும் தொந்தரவு செய்யும் அந்த வயதிலும் அவரது பார்வை மிகத் துல்லியமாக இருந்தது.

'இந்துப் பொடியனை... எங்கையோ... எப்படவோ பார்த்தது போலக் கிடக்கு...'

மங்கலான நினைவுகளுடன் மல்லாடியவர், தெளிவில்லாமல் குழம்பினார்.

'மலரைக் கேட்டால் தெரியும்...' என நினைத்துக் கொண்டார்.

பசுவைக் கொட்டிலில் கட்டிவிட்டுக் கிணத்தடிப்பக்கம் போனார்.

முகங்கழுவிக் கொண்டிருந்த பொழுது, அவர்கள் கதைத்த தெல்லாம் அவருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

"அன்றி... கொம்பைண்ட் ஸ்ரடி எண்டு வந்த ரவி... வீட்டிலை ரீ.வி. தான் பார்த்தவன்... அதுவும் கிரிக்கெட்மாச்... இந்த முறையும் இவன் ஏ லெவலிலை கோட்டடிப்பான் போலத்தான் கிடக்குது..."

ரமணன் மலரிடம் முறையிட, ரவி அதை வேகமாக மறுத்தான்.

“இல்லை... இல்லை அம்மா... நல்ல ‘மாச்’ அதுதான்...”

“இவன் கள்ளன்... எல்லாத்துக்கும் சாட்டுச் சொல்லுவான்... நீங்கதான் இவனுக்குச் செல்லம் கொடுத்துக் குட்டிச் சவராக்கிப் போட்டியள்...”

“சரி சரி லெக்சர் அடிச்சது போதும்... வா... வாடா படிப்பம்...”

ரமணனை இழுத்தபடி ரவி தனது அறைக்குப் போவதை முகத்தார் பார்த்தார்.

ரமணனின் சாயல் அவரைக் குழப்பியது.

அவரது அடி மனதிலிருந்து அரசல் புரசலாய், ஏதேதோ எண்ணங்கள் புரண்டு புரண்டு வண்டலாய் மேலெழுந்தன. அவரால் எதையுமே நிதானப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

கூடத்து ஜன்னல் வழியாக நழுவி வந்த குளிர்காற்று, பட்டும் படாமலும் அவரைத்தழுவிச் சென்றது. சிறிது நடுங்கியவர் - சாமி அறைக்குப்போய், விபூதி கூடப் பூசிக்கொள்ளாது - அவசர அவசரமாக குசினிப்பக்கம் போனார்.

“பிள்ளை மலர்... ஆரிந்தப் பொடியன்...? துருதுரு எண்டு இருக்கிறான்.. படிப்பிலும் படு சுட்டியாய் இருப்பான் போலைக் கிடக்கு...?”

“தம்பியோடை வேலணையிலை படிச்சவர். இஞ்சை இந்துவிலையும் ஏ லெவல் ஒண்டாப் படிக்கிறார். அவருக்கு முதல்தரமே மூண்டு ஏ. மொரட்டுவையில் E1 கிடைக்குமெண்ட நம்பிக்கையோடை இருக்கிறார்... ரவியும் எஞ்ஜினியரிங் செய்ய வேணுமெண்டு ரமணனுக்குச் சரியான விருப்பம். நல்ல குஞ்சு.”

“விருப்பம் மட்டும் போதுமா பிள்ளை. ரவி படிப்பானா...? அவனுக்குப் பௌதிக விஞ்ஞானம் கிடைச்சாலே போதும்... இஞ்சை... எங்களோடை இருந்து... யாழ்ப்பாணத்திலை படிக்கட்டன்...”

“ஏதோ நடக்கிறதைப் பாப்பம் ஐயா... யுத்தம் எங்கடை வாசல் வரை வந்திட்டுது... அதிலையெல்லாம் தப்பிப்பிழைச்சு.. இந்தப் பிள்ளையள் சோதனை செய்தால் போதும்... அந்தப் பட்ட வேம்பான் வழிவிடவேணும்...”

கோப்பியும் கையுமாக ரவியின் அறையை நோக்கி நடந்த மலரை இடைமறித்த முகத்தார் கேட்டார்:

“பிள்ளை... தப்பாநினையாதை... நான் கேட்டதுக்கு நீ இன்னும் பதில் சொல்லெல்லை... உந்தப் பொடியன்... வேலணையெண்டா எந்தப்பக்கம்...?”

“இலந்தைக் காட்டுப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு மேற்கால இருந்தவை... இப்ப எங்களைப்போல இடம்பெயர்ந்து வந்து... கந்தர்மடத்திலை இருக்கினம்...”

அவள் கூறிமுடிப்பதற்கு முன்பாக - மனசின் மூட்டம் கலைந்து, எல்லாமே தெளிவு கொள்ள - அவர் கேட்டார்:

“பிள்ளையார் கோயிலுக்கு மேற்குப் பக்கம் எண்டால்... உவன் நாசன்ரை பேரனே...? செல்லையன்ரை மகனே பிள்ளை...?”

அவரது குரலில் இழைந்த இளக்காரமும் ஏளனமும் அவளை என்னவோ செய்தது. அவள் அருவருப்படைந்தவளாய் அதட்டும் குரலில் பதில் தந்தாள்:

“இல்லை ஐயா... ரமணன் நாகமுத்துவின்ரை பேரன்... செல்லையாவின்றை மகன்...”

“பள் பொடியன்தானே... அதுக்கு நீ ஏன் குஞ்சங் கட்டிப் பூச்சுகூடுறை பிள்ளை...”

“ஐயா சத்தம் போடாதேங்க... ரமணனுக்குக் கேக்கப் போகுது... எனக்குக் கூச்சமாயிருக்கு...”

“இதிலை என்ன கூச்ச நாச்சம் பிள்ளை... உவர், உந்தச் சீமான் எங்கடை தலையைச் சீவிப் போடுவாரோ... பாளைக் கத்தியும் கையுமா வந்திருக்கிறாரோ... சாதி கெட்ட பயல்... உவனை இஞ்சை அடுக்காத பிள்ளை... ரவியிட்டையும் சொல்லிப் போடு...”

“ஐய்யோ... ஐயா உங்கடை சாதித்தடிப்பும் கொழுப்பும் கட்டையிலைதான் வேகும் போல கிடக்கு... படிச்ச மனிசனாயிருந்தும் என்ன கதை கதைக்கிறியள்... பழசையெல்லாம் மறந்து நன்றி கெட்டதனமாக்க கதையாதேங்க...”

“பழசா... நன்றி கெட்டதனமா...? என்னபிள்ளை சொல்லிற்றை...?”

கள்ளப் பூணையின் கரவோடு அவர் ஒதுங்கிக் கொண்டார். அவரது மனம் பழைய நினைவுகளைத் தூசி தட்டியது.

ஐம்பதுகளின் இளமைக் காலம். ஆறு முகத்துக்கு அப்பொழுது இருபது வயது. ஆசிரியப் பயிற்சி முடிந்த கையோடு அவருக்குச் சரஸ்வதியில் முதல் நியமனம் கிடைத்தது. இந்துபோர்ட்டின் அநுசரணை. கிளாக்கர் கந்தசாமியின் உதவி. சாதி வெள்ளாளர் என்ற சிறப்புப் பட்டயம். கையில் புழங்கிய சில ஆயிரங்கள் என்ற எல்லாமே அவருக்கு அந்த நியமனத்தைப் பெற்றுத் தந்தது.

சரஸ்வதியில் எஸ்.எஸ்.சி. வரை வகுப்புகள் இருந்தன. அங்கு உயர்சாதி வெள்ளாளருடைய பிள்ளைகளே அதிகம் இருந்தார்கள்.

அவர்களுடன் - 'டிப்பிறஸ்ட் காஸ்ற்' என முகச்சுளிப்புடன் முத்திரை குத்தப்பட்ட - அடிநிலை மாணவர்கள் சிலரும் படித்தார்கள்.

ஆறுமுகம் எட்டாம் வகுப்பு ஆசிரியர். அவரது வகுப்பிலும் செல்லையா, வைரமுத்து, பழனி, வேலாயுதம் எனச் சில மாணவர்கள். அம்மாணவர்கள் பல்வேறுபட்ட ஒடுக்கப்பட்ட சாதிப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களிடையே ஓர் ஐக்கியம் இருந்தது. அது அவருக்கு - அந்தத்தடித்த சாதிமானுக்கு பெரும் உறைப்பாக இருந்தது. அத்துடன் ஒரு வகைப் பய உணர்வையும் அளித்தது.

அவர் பயந்தது போல சில விஷயங்கள் அங்கு நடைபெறவே செய்தன. பாடசாலையின் உள்ளும் புறமும் சுத்தம் செய்வது இம் மாணவர்களது வேலை. இவரது வகுப்பு மாணவர்கள் மட்டும் சில நாட்களாக அந்தப் பணியில் பங்கு கொள்ளாது முரண்டு செய்தார்கள். அதற்குச் செல்லையாதான் 'லீடர்' என்பது ஆறுமுகத்தின் கணிப்பு. வகுப்பாசிரியர் என்ற முறையில் அச்செயல் அவரது முகத்தில் கரிபூசியது போலாகிவிட்டது. ருத்திர தாண்டவராய் மாறிய ஆறுமுகம், தனது கைப்பிரம்பால் அந்தப் பிஞ்சு உடல்களை இரத்தம் வடியும் வரை பதம் பார்த்தார்.

தலைமை ஆசிரியர் சுப்பிரமணியம் நல்ல மனிதர். சிவபக்தர். சுகமனிதனை அவன் சாதியின் அடிமட்டத்தில் இருந்த போதும் நேசிக்கும் இயல்புடையவர். அவர் ஆறுமுகத்தை அழைத்து, 'ஓய்... உந்தக் குசம்பு வேலை எல்லாத்தையும் மூட்டை கட்டி வையும் காணும்...' என்று கண்டித்து வைத்தார்.

தலைமை ஆசிரியரது கண்டிப்பும் போதனையும் ஆறுமுகத்தை அசைக்கவில்லை. எல்லாமே செவிடன் காதில் சங்கொலியாய் பயனில்லாமல் போனது. அவர்தம்போக்கில் தொடர்ந்தும் நடந்து கொள்ளவே செய்தார்.

ஒரு சமயம் செல்லையா, வகுப்பறைக்கு கோயில் விபூதி பிரசாதம் கொண்டு வந்தான். வகுப்பு மாணவர்கள் பூசியதும், அதைத் தனது ஆசிரியரது மேசைமேல் வைத்தான்.

வகுப்பறைக்கு வந்த ஆறுமுகம், விபூதியைப் பார்த்ததும் மிகுந்த குதூகலராய் முகம் மலர்ச்சி கொள்ளக் கேட்டார்:

"என்ன விபூதி சந்தனமா...? எந்தக் கோயில்...?"

"இலந்தைக் காட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் சேர்..."

மாணவர்களிடமிருந்து ஒரே குரலில் பதில் வந்தது.

பிரசாதத்தை எடுத்து நெற்றியில் தரித்துக் கொண்டவர், மகிழ்ச்சி பொங்க, மாணவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“வெள்ளாளானா மட்டும் இருந்தால் போதாது... நல்ல சைவனாகவும் இருக்க வேணும்... கல்வியின் பயனே அதுதான் பிள்ளையள்...”

அவரது பேச்சு அங்கிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கு சாத்தான் வேதம் ஓதுவது போல இருந்தது.

அடுத்து அவர் கேட்ட கேள்விதான் ஆபத்தாய் முடிந்தது.

“ஆர் இந்த விபூதி பிரசாதம் கொண்டு வந்தது...? நல்லபிள்ளை, எழுந்து நில்லும் பார்ப்பம்..”

அவர் குரலில் இழைந்த கனிவு, மாணவர்களுக்கு வியப்பையும் ஒருவகை மருட்சியையும் தந்தது.

மெதுவாக இதழ் மலர்த்தி, சிறுசிரிப்புடன், செல்லையா எழுந்து நின்றான்.

ஆறுமுகத்தின் முகம் திடீரெனக் கருமை கொண்டது. அடிபட்ட ஓநாயின் கேவலாய் ஓர் அழுத்தமான ஒலி, அவரது அடித்தொண்டையிலிருந்து வெளிவந்தது.

“உந்தப் பள்ளனே கொண்டு வந்தது.... கொண்டு வந்ததுமில்லாமல் எனக்குப் பிரசாதம் வேறே தாறாரோ... சாதிகெட்ட வடுவா...”

அகங்காரமாகக் கூவியவர், செல்லையாவைத் தனது கைப்பிரம்பால் கிண்ணி கிண்ணியாகக் கிழித்தெடுக்கவும் செய்தார்.

வகுப்பு மாணவர்கள் வாயடைத்துப் போனார்கள். அவர்கள் புலன் ஓடுங்கி, உறைந்த நிலையில் - ஆசிரியரையும் அடிபடும் செல்லையாவையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்கள்.

செல்லையா அடி தாளாது துடிதுடித்து மயங்கி விழுந்தான். அப்பொழுது பக்கத்து வகுப்பறையில் இருந்த மிஸ் தனம் பதகளித்து, செல்லையாவை நெருங்கி, முகத்தில் நீர் தெளித்து, ஆசுவாசப் படுத்தினாள். அவள் கூட அவனைத் தீண்டாது, பக்குவமாக நடந்த கொண்டாள். அங்கு வந்த சக ஆசிரியர்கள் அவளது செய்கையைக் கண்டு, கொடுப்புக்குள் லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆறுமுகத்திடம் அடிபட்ட செல்லையா, பக்கத்திலுள்ள வேதப்பள்ளிக் கூடத்துக்கு மாறிப்போனான். அவனுடன் கூடவே, வைரமுத்துவும் வேலாயுதமும் போனார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தால், மாணவர்களது எண்ணிக்கை குறைந்து விடுமோ எனத் தலைமையாசிரியர் பயந்தார். அவர் பயந்தது போல அங்கு எதுவும் நடக்கவில்லை.

செல்லையாவின் தந்தை நாகமுத்து அப்பிராணி. குட்டக் குட்டக் குனியும் இயல்புடையவர். சாதி வெள்ளாளருக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாகக் குடிமை பேணி, குலத்தொழில் செய்யும் அவரால், அந்தச் சீலைப்பேன் வாழ்விலிருந்து மேலெழ முடியவில்லை.

‘அவையள் பெரியவை... அவையடை பொல்லாப்பு நமக்கு எதுக்கு...’ என ஒதுங்கிக்கொண்டார். அவர் தனது எதிர்ப்பை - செல்லையாவை வேதப்பள்ளிக் கூடத்துக்கு மாற்றியதன் மூலம் - காட்டிக் கொண்டார்.

காலநகர்வில் பல மாற்றங்கள். ஆறுமுகம் மட்டும் அசங்காமல் கசங்காமல் இருந்தார். அவரது போக்கில் எதுவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. சாதிக் கெடுபிடிகளின் தளர்ச்சி கூட, அவரைத் தொட்டதாய்த் தெரியவில்லை. இரு மரபும் தூய சாதி வெள்ளாளராக இருப்பதிலேயே அவர் மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. விரதநாள். நல்லூர் கந்தனைத் தரிசிக்க வந்த ஆறுமுகம், வீதி உலா வந்த உற்சவரைத் தரிசித்த பின்னர், வெளிப்பிரகாரத்துக்கு வந்தார்.

சனம் கும்பல் கும்பலாய் நின்றது. கூடிக்கூடிக் கதைத்தது. அது அவருக்குத் திகைப்பாய் இருந்தது. மனதளவில் கேட்டுக்கொண்டார்:

‘என்ன...? என்ன இது...?’

சந்தேசப்பிராணியாய் மூக்கை நுழைத்துத் துழாவினார். அறிந்து கொண்ட விஷயம் அவரை அசர வைத்தது.

‘ஊரடங்குச் சட்டமா...? இஞ்சை வடக்கிலுமா...? தனிச்சிங்களச் சட்டம், தீச்சவாலையின் தகிப்புடன் தமிழர் வாழ்வையே சாம்பலாக்கி விடும் போலக்கிடக்கு. ‘லெந்தெம் ரேஸ்ற் இற்..’ என்ற அந்த ஆணவம் மிகுந்த நாக்கு வளைப்பு இவ்வளவு அழிவையும் அனர்த்தங்களையும் கொண்டுவந்து விட்டதே... காலங் கடந்தும் இந்த அழிவுகள் தொடருமா...? அதுவா நமது விதி...?’

அவரது உடல் படபடத்தது. வேர்வை ஆறாகப் பெருகியது. மார்பில் கனமாக ஏதோ அழுத்துவது போன்ற உணர்வு. தொண்டைக்குழியுள் ஏற்பட்ட வறட்சியும் அடைப்பும் அவரை விழி பிதுங்க வைத்தன.

“முருகா நீதானப்பா வழிகாட்டவேணும்...” ஆறுமுகம் முனகினார்.

என்ன செய்வது, ஏது செய்வது என்று தெரியாமல் குழம்பினார். தனித்து நின்று தவித்தார்.

அப்பொழுது அவன், அந்த இளைஞன் புன்முறுவல் தவழ அவர் முன் தோன்றினான்.

‘யார் இவன்...? எங்கையோ பார்த்தது போலக் கிடக்கு..’

‘சேர், வீட்டுப்பக்கம் தானே...? ஊரடங்குச் சட்டம் திடீரெனப் போட்டிட்டாங்கள். ஏறுங்க காரிலை போவம்... நானும் ஊருக்குத்தான் போறன்..’

அந்த ரட்சிப்பு, அரவணைப்பு, மரத்துப்போய்க் கிடந்த அவரது மனசை நீவி இதமாகத் தடவியது.

‘எல்லாமே முருகன் அருள்... அவன் செயல்..’ என நினைத்தபடி காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டார்.

‘தம்பி ஆர்...? தெரியேல்லை..’

‘நானே... நான் உங்களிட்டை சரஸ்வதியிலை படிச்சனான்... செல்லையா... நாகமுத்துவின்ரை மகன்... சேர் மறந்திட்டார் போலை..’

‘போயும் போயும் பள்ளன்ரை காரிலையே சவாரி செய்யிறன்... வீட்டுக்குப் போன உடனை... தீட்டுக் கழிய தோஞ்சு போட்டுத்தான் மறுவேலை பார்க்கவேணும்..’

நினைவு அவருக்குக் குமட்டலைத் தந்தது. ஓங்காளித்து, காருக்கு வெளியே துப்பினார்.

‘விரதமா சேர்...? வெறும்வயிறு. அதுதான் குமட்டுதுபோலை..’ என்று கூறிய செல்லையா தொடர்ந்து பேசினான்:

‘நான் யாழ்ப்பாணத்தோடைதான்... ஆனைக்கோட்டையில மாமாவோடை நிக்கிறன். இது, இந்தக்கார் அவற்றைதான்... ‘ஹயரிங்கார்..’

ஆறுமுகம், அவனையோ அவனது பேச்சையோ ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளவில்லை. அவர் பேச்சு ஓய்ந்து மௌனமாக இருந்தார். அவனும் எதுவும் பேசாது காரைச் செலுத்தினான்.

‘தாவாடிக்காரர்களுக்கேயான அந்தச் சாதித்தடிப்பும் செடினும் இந்த மனிசனிடம் இன்னும் இருக்குது போல... இதுகின்ரை கொழுப்புக் கரைய நல்லூரடியிலை விட்டிட்டு வந்திருக்க வேணும்..’

மனதில் கறுவிக் கொண்டான். அடுத்த கணம் ‘உது மனிசத் தனமே..?’ என நினைக்கவும் செய்தான்.

கருப்பாச்சி அம்மன் கோயிலைக் கடந்தபோது அவன் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். மண்கும்பான் பிள்ளையார் கோயிலடியில் இறங்கி வணங்கினான். உண்டியலில் சில்லறை போட்டான். சிறிது விபூதி எடுத்து நெற்றியில் பூசிக்கொண்டான். சந்தனமும் இட்டுக் கொண்டான்.

ஆறுமுகத்துக்கு விழுதி சந்தனம் தரநினைத்தவன், சூடு கண்ட பூணையின் தயக்கத்துடன் 'இப்ப இது வேண்டாமே' என மனத்தளவில் தடை விதித்துக் கொண்டான்.

பழைய நினைவுகள் நெஞ்சில் நெருட, ஆறுமுகத்தைப் போலவே அவனும் கைப்புடன் காறித்துப்பினான்.

அரசடி கடந்து, சங்கக்கடையடியில் கார் நின்றது. ஆறுமுகம் இறங்கிக் கொண்டார்.

“அப்ப வாறன் சேர்...”

செல்லையா அந்த ஆழ்ந்த மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

இடக்கும் இறுக்கமும் குலையாதவராய், ஆறுமுகம் எதுவும் பேசாது, தாவாடிப் பள்ளத்தில் இறங்கி நடந்தார்.

பிள்ளை மலர், நன்றி கெட்டதனமா...? இது நன்றி கெட்டதனமா...?”

“என்னையா தன்பாட்டிலை பிசத்திறியள்...” கேட்டபடி, மலர் அங்கு வந்தாள்.

முகத்தாருக்கு லேசாகத் தலை சுற்றியது. இடது மார்பில் ஊசி குத்தியது போல ஒரு வலி. உடல் குளிர்ந்து போய் வெடவெடத்தது. மூச்சடைத்தது.

“மலர், எனக்கு மயக்கமா வருகுது... என்னை ஒருக்கால் தாங்கிப் பிடி பிள்ளை...”

கையும் காலும் பதற, துடிதுடித்த அவள்:

“ரமணன்... ரமணன் இஞ்சை வாரும்... ஒருக்கால் ஓடி வாரும் தம்பி...” என்று கூவினாள்.

ரமணனும் ரவியும் அறையில் இருந்து வெளியே வந்தார்கள்.

ரவி அம்மாவின் தோள்களைப் பற்றிய படி அவள் பின்னால் ஓதுங்கிக் கொண்டான். விசித்து விசித்து குழந்தை போல் அழுதான். மலராலும் அழுகையை அடக்கமுடியவில்லை, அவளும் அழுதாள். ஆனால், ரமணன் பதட்டப்படாது, எதுவித உணர்வு நிலைக்கும் உட்படாதவனாய், நிதானமாக, மிகமிக நிதானமாக நடந்து கொண்டான். முகத்தாரை அணைத்தபடி தூக்கியவன், அவரது அறைவரை சென்று, அவரைப் பூப்போல கட்டிலில் வளர்த்தினான்.

அடுத்த கணங்களில் சைக்கிளில் விரைந்த ரமணன், செல்லக்கிளியின் காரோடு வந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு கார் விரைந்தது. ஓபிடி. வரை ரமணன் அவரைத் தூக்கிச் சென்றான்.

அதிதீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்ட முகத்தார், மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் பத்தாம் வாட்டுக்கு மாற்றப்பட்டார்.

'சேலைன்'இல் இருந்த அவர், மெலிதான நீராகாரம் - பின்னர் இடியப்பம் எனச் சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

அன்று, மலர் இடியப்பத்தைச் சொதியில் தோய்த்து முகத்தாருக்கு ஊட்டிக்கொண்டிருந்த பொழுது அவன், அந்தப் பிள்ளை ரமணன் புயல் போல அங்கு வந்தான்.

ஆர்வமாக அவரை நெருங்கி வந்த அவன், அவரைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

"பெத்தப்பா சுகமா இருக்கிறியளா...?"

"பெத்தப்பாவா...? இதென்ன புதிசா ஒரு உறவுமுறை..."

மலருக்கு மனசு இளகிக் கரைந்தது.

"ரமணன் அண்டைக்கு வீட்டிலை இல்லாமை இருந்தா... இப்ப... இப்ப உங்களை உயிரோடை..."

முகத்தாரைப் பார்த்துக் கூறிய மலர் விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினார். ரமணனுக்கு அருகாக நின்று ரவியின் கண்களும் கலங்கின.

"அன்றி சும்மா இருங்க... அழாதேங்க... அவர் கும்பிடி நல்லூராரான்தான் அவரைக் காப்பாத்தி இருக்கிறார்..."

"நல்லூராரானா...? அன்று செல்லையாவின்ரை வடிவிலை... இன்று... இன்று இந்தப் பிள்ளை ரமணன்ரை வடிவிலையா...?"

சாதி என்றால் எப்பொழுதுமே கற்பாறையாய் இருக்கும் முகத்தாரது போக்கில் லேசான ஒரு நெகிழ்ச்சி; உள் உடையும் ஒரு கசிவு.

"ரமணா... இஞ்சை வாடும்...!" கையசைத்து அவர் அவனைத் தன்பக்கமாக அழைத்தார். ரமணன் அவர் அருகாக வந்ததும் அவனது வலது கரத்தை எடுத்துத் தனது இரு கைகளிலும் தாங்கிக் கொண்டார்.

இறுகிக் கிடந்த அவரது முகத்தசை தளர்ச்சி கொள்ள, அவரது முகத்தில் லேசான, மிக லேசான முறுவல் படர்ந்தது.

'என்ன இது...! அசையாத பொருள் அசைவதும், மாறாத ஸ்திதி மாறுவதும் எப்படி...! எப்படிச் சாத்தியமாகியது...!'

மலருக்கு எல்லாமே வியப்பாக இருந்தது. எல்லாமே பிடித்துப் போனதான ஒரு போதையின் கிறுக்கம் அவளுக்கு.

ரமணனுக்கு அருகாக வந்த ரவியையும் முகத்தார் அன்பாக அணைத்துக் கொண்டார்.

சுபலம்

‘ஒரு முறை வீட்டுப் பக்கம் வந்து போகவும்..’

அம்மாதான் எழுதியிருந்தாள். நேரான, குண்டு குண்டான எழுத்துக்கள். கடிதத்தில் அம்மாவையே அவன் கண்டான். உணர்ச்சி வசப்படுவதும் படபடப்பதும் அவளது இயல்பு. அது கடிதத்திலும் தெரிந்தது.

அவன் படிப்பு முடிந்த கையுடன் பட்டணத்திலுள்ள, பிரபல பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தான். விடுதி வாழ்க்கை, வார இறுதி நாட்களில் மட்டும் வீடுபோய் வருவதுண்டு. இம்முறை சற்று முன்னதாகவே வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

பஸ்ஸில் இருந்து அவன் அரசடியில் இறங்கிய பொழுது, அம்மா அவனைக் கண்டு, புதறன் மேடுவரை வந்து விட்டாள். கூடவே தங்கை தர்ஷினியும், தம்பி ரவியும் வந்தார்கள்.

அம்மா இவனை நெருங்கியதும் விசம்பினாள். அவள் அதிகமாகவே அழுதிருக்க வேண்டும். அவளது கண்மடல்கள் வீங்கிச் சிவந்து கிடந்தன. முகம் வெப்பியாரத்தில் வெதும்பி உலர்ந்து கிடந்தது.

அம்மா, அவனை ஆதரவாக அணைத்தபடி நடந்தாள்.

அவன் தங்கையைப் பார்த்தான். அவளது முகமும் இறுகி உறைந்து போய்க் கிடந்தது.

அவள் ரீச்சர் ரெயினிங் முடித்து, வேலையை எதிர்பார்த்திருக்கிறாள். இந்து போர்ட் பாடசாலையொன்றில் வேலை எடுப்பதற்கு, மாமா ஓடித்திரிவது இவனுக்குத் தெரியும்.

தம்பி ரவி, இவளது கைப்பையை வாங்கிக் கொண்டான். பையைத் தூக்க முடியாமல் சிரமப்பட்டபடி, அவன் இவர்களுக்கு முன்னால் நடந்தான்.

தலைவாசலை அடைந்ததும் இவன்தான் முதலில் பேசினான்:
“ஏன் கடிதம் எழுதினனி...?”

“மூடு மந்திரம் எதுக்கு, அண்ணனுக்குத் தெரியத்தானே வேணும்... கடிதம் போட்டுக் கூப்பிட்டனி சொல்லன்...”

தர்ஷினியின் சிடுசிடுப்பு அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது ‘எப்பொழுதுமே அதிர்ந்து பேசத் தெரியாத அவளிடமிருந்தா இந்த வெடிப்பு..’

“சடங்கு செய்யிற வ்யசிலை குமரொண்டை வச்சக் கொண்டு உங்க ஐயா அடிக்கிற கூத்து... அப்பப்பா... சொல்லி மாளாது ராசா...”

தர்ஷினி இங்கிதம் தெரிந்து, எழுந்து உள்ளே போனாள்.

“என்னம்மா...? சொல்லன்...”

“சோமற்றை பொடிச்சி... அதுதான், சதாசிவத்தின்ரை பெண்டில் சுகிர்தம்... தாலியறுத்துப்போட்டுத் தனிச்ச வீட்டோடை கிடக்கிறாளல்லா... அமர் பிடிச்ச அவளோடை இவருக்கு... இவருக்கு...”

அம்மாவுக்கு மேலே எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் குமுறிக் குமுறி அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அவனுக்கு எல்லாமே விளங்கியது.

‘சுகிர்தம் - சதாசிவத்தார் பாம்பு கடிச்ச அகாலத்திலை போன பின்னர் - தனியாகத்தானிருக்கிறாள். சீதன பாதனமென்று அவளுக்கு ஏகப்பட்ட சொத்து. நிலபுலங்களை மேற்பார்வை செய்வதற்கு ஐயாவின் உதவியை நாடியவள்... ஐயாவையே...!’

அவனால் அதை நம்ப முடியவில்லை.

அம்மா இவனை இழுத்து வைத்துக் கொண்டு, விஸ்தாரமாக அந்த விவஸ்தை கெட்ட கதையைச் சொன்னாள்:

“ராசா, சதாசிவம் மோசம் போனகையோடை... அங்கை, அவளிட்டை உதவி ஒத்தாசை எண்டுபோன மனிசனுக்கு... மருந்து போட்டாளோ... இல்லை மாயம் செய்தாளோ எனக்குத் தெரியாது... அவளே கதியெண்டு இவர் இப்ப கிடக்கிறார். வெள்ளையும் சள்ளையுமா இருந்திட்டா முறை தவறி, தறிகெட்டுப் போக வேணுமா என்ன...? ஊருகலத்துக்குப் பயப்பிட வேண்டாமா...? அதுசரி, அவள் வெறிபிடிச்ச ஆடேக்கை... பாவம்... இவர் உங்க ஐயா என்ன செய்யேலும்... இந்தக் கள்ளம் முழுசா உடைஞ்சதே ஒரு கிழமைக்கு முந்தித்தான் தம்பி...”

“இரவு கோழிக் கூட்டுப்பக்கம் ஏதோ அரவங் கேட்டுது... திடுக்கிட்டு முழிச்சுப் பாத்தா, படுக்கையிலை உங்க ஐயாவைக் காணேல்லை.. பதகளிப்போடை வெளியே வந்து பார்த்தா... ஐயா,

சுகிர்தம் வீட்டுப் படலையை திறந்தபடி வாறார்... நான் வளைச்சுப் பிடிச்சு விசாரிச்சா... 'அவளின்ரை போயிலை தலைக்காச்சல்... அதுதான் போறணைப் பக்கம் போயிட்டு வாறன்' எண்டு மழுப்பினார். என்னாலை நம்ப முடியேல்லை... இந்த மானக்கேட்டை நினைச்சுக் கத்தேலுமா, கதறேலுமா...? அப்படியே உக்கி உறைஞ்சு போனனடி..."

'அம்மா கத்தாமல், கதறாமல் இருந்திருப்பாளா...? சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கே, ஊரைக் கூட்டி ஒப்பாரிவைப்பவள், இது விஷயத்தில் மௌனமாக இருந்திருப்பாளா?'

அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

"இவற்றை கூட்டாளி இராமலிங்க மாமாட்டைதான் முதலிலை போனன். வெம்பி வெதும்பிச் சொன்னதையெல்லாம் கேட்ட மனிசன், உங்க ஐயாவுக்குப் புத்தி சொல்லுவாரெண்டு பார்த்தா, அவர் எனக்குப் புத்திசொல்லிறார். 'விஷயத்தைக் கொட்டிச் சிந்தாதை பிள்ளை... அவன்ரை மதிப்பு, மரியாதையைக் குலைக்கிறதெண்டு நாண்டு கொண்டு நிக்கிறை போலை... அது சரி, உன்ரை கடைக்குட்டி ரவி பிறந்த பிறகு, அவன் உன்னைத் தொட்டிருக்கிறானா? தொடத்தான் நீ விட்டனியே...? குடும்பம் எண்டா அப்பிடி இப்பிடி அனுசரிச்சுத் தானே போகவேணும்... நாம்பனுக்கு இடக்குப் பண்ணிற பயிநாகு மாதிரி நீயும் உன்ரை கூத்தும்..."

"அந்தக் கிழடு விசர்த்தனமா ஏதேதோ கதைக்குது. என்ரை பிள்ளைக்கு கூச்சநாச்சத்தை விட்டு எல்லாத்தையும் சொல்ல வேண்டியிருக்கு."

அம்மாவுக்கு வெக்கத்தில் முகம் சிவத்து விடுகிறது. மேலும் பேச அவளால் முடியவில்லை. முகத்தை அழுத்தமாகத் துடைத்தபடி எழுந்து கொண்டாள்.

இராமலிங்க மாமா அம்மாவுக்குக் கூறியது இவனுக்கு விசர்த்தனமாகப் படவில்லை. அந்தப் பேச்சின் ஒளியில் இவனுக்குச் சிலது விளங்கவே செய்தது.

'ரவி பிறந்தபோது ஐயாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் எத்தனை வயதிருக்கும்? அம்மாவுக்கு முப்பத்தி மூன்று வயது ஐயாவுக்கு முப்பத்தாறுவயது. வாழ்வின் ஆதாரமான ஜீவ ஊற்றின் லலித லசரியே அடைபடுவதென்றால், ஐயாவால் என்ன செய்ய முடியும்...? சுலபமாகவே சுகிர்தம் அன்றியின் பக்கம் அவர் சாய்ந்து விட்டார். அவளது இளமையும் குலுங்கும் அழகும் ஐயாவை வசீகரித்தில் வியப்பேதுமில்லைத்தான். ஆனால் அம்மா...! அவள் பாவம். அந்தக்

குக்கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த அவளுக்கு இனியும் இந்தக் கூத்தெல்லாம் வேணுமா...? வேண்டாமே என்று இருந்திருக்கலாம். இது விஷயத்தில் ஒரு ஒதுக்கமும், இறுக்கமும் இயல்பாகவே அவளுக்கு ஆகிவந்திருக்கக் கூடும். அவள் வாழ்ந்த மண் கற்றுத் தந்த வழியில், ஒரு கட்டுப் பாட்டையும் தனக்கேயான வரன் முறையையும் அவள் ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டாள் போலும்.

அவனுக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது.

‘அம்மாவின் மனம் தேறுதல் அடையுமா? எரி மலையாய்க் குமையும் அவள் சாந்த மடைய வேண்டும்.’

ஐயா புலவரின் மகன். அவரே ஒரு புலவர். தமிழின் தரமறிந்து கற்றவர். கலாரசிகர். அவரது ஆளுமையின் விகசிப்பால் தானே அவரது நண்பர்கள் அவர்பால் - தேனில் சிறகளைந்த வண்டுகளாகக் கிறங்கிக் கிடக்கிறார்கள்.

‘அவருக்கு... அவர் பெருமை குலைய... இப்படி ஒரு அவப் பெயரா? அந்த நல்ல மனிதர் இந்தச் சரிவிலிருந்து, பலவீனத்திலிருந்து நிமிர முடியுமா...?’

இத்தனைக்கும் காரணமாய் விட்ட ஐயாவின் பால் அவனுக்கு எதுவிதமான எதிர்ப்புணர்வும் ஏற்படவில்லை. அனுதாபந்தான் ஏற்பட்டது. அது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

குளித்துச் சாப்பிட்டதும் இராமலிங்க மாமாவிடம் தான் முதலில் போவதற்கு எண்ணினான். பின்னர் மனதை மாற்றிக் கொண்டவனாய், ஐயாவைப் பார்ப்பதற்கு அஞ்ஞாத் தோட்டம் வரை போய் வரலாமென நினைத்துக் கொண்டான்.

புதறனில் இறங்கி நடந்தபோது, முற்றி விழைந்த எள்ளின் மணம் அவனது நாசியில் முட்டி மோதி, நெஞ்சை நிறைத்தது.

தாரத்தில் துரை வந்து கொண்டிருந்தார்.

“ஊருக்கை தலை நிமிரமுடியாம மானம் போகுது ராசா... உங்க ஐயா என்ன குழந்தையா...? ஊருக்கெல்லாம் புத்தி சொல்லிற மனிசன்... இப்படி... ம்...”

துரையருடன் எதுவும் கதை வைத்துக் கொள்ளாமல் விலகி, விரைந்து நடந்தான்.

கொட்டு தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த நாகமுத்தப்பா இவனை மறித்து:

“பெண்டு பிள்ளையள் வாழிற இடத்திலை கவனமா எல்லா நடக்கவேணும். ஊரிலை ஆர நம்பிறது... ஆரநம்பாமலிருக்கிறதெண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை அப்பு...”

வரகு தோட்டப் பக்கம்நின்ற திருநாவு கீழ்க்கண்பார்வையில் ஏதோ சாடைகாட்டிக் கேலியாகச் சிரிப்பது போல இருந்தது.

பெரிய பனந்தோட்டத்துச் சரிவில் இராமலிங்க மாமா.

“உங்க ஐயாட்டை எல்லாம் சொல்லீற்றன். தம்பி.... அவன் இனிமேல் பிழைகிழை விடமாட்டான். போ... போய் உவன் விசரி. உங்க அம்மா பாக்கியத்திட்டை சொல்லு... இனியும் ஒப்பாரி வைச்சு ஊரைக் கூட்ட வேண்டாமெண்டு.”

அவனுக்கு அவரது வார்த்தைகள் ஆறுதல் தருவதாய் இருந்தன.

‘ஊரெல்லாம் அம்மாதான் தம்பட்டம் அடித்தாளா...? இருக்காது... உலை வாயை மூடினாலும் ஊர் வாயை மூடமுடியுமா என்ன?’

நினைவுகள் பாரமாய் அழுத்த, தோட்டக் காட்டில் ஏறி நடந்தான்.

தோட்டத்தின் வடகீழ் மூலையில் நின்ற காய் முருங்கை, பூவும் பிஞ்சுமாய் - பாரம் தாங்காது நிறை சூலியாய் நின்றது. பூக்களைப் பறித்து முகர்ந்த படி இவன் நடந்தான்.

தோட்டத்தின் தெற்குத் துண்டில், புகையிலைக் கன்றுகளுக்குத் தலைக்கணு உடைத்தபடி ஐயா. இவனைக் கண்டதும் நெருங்கி வந்து கேட்டார்:

“தம்பி எப்ப வந்தது...?”

“இப்ப தான் ஐயா...”

உதடுகள் லேசாகப் பிரிய, புகையிலைக் காவி படிந்த சிறியதான அந்த வேட்டைப்பற்கள் தெரிய, ஐயா நெகிழ்ந்து சிரித்தார்.

ஆர்ப்பாட்டம் ஏதுமில்லாத, நெஞ்சை வரடும் அந்தச் சிரிப்பின் இதத்தில் - இறுக்கம் குலைய, பரவசத்துடன் அவரைப் பார்த்தான்.

“உந்த விசரி உங்கம்மா பாட்டம் பாட்டமாய் அழுதிருப் பாளே.... பட்டும் படாத ஒரு வாழ்க்கை அது.... தெய்வ சங்கற்பமாகக் கூட இருக்கலாம். பூர்வஜென்ம பந்தமெண்டு கூடச் சொல்லலாம்.... சுகிர்தத்தின்ரை வீட்டுப்பக்கம் நான் இப்ப போறேல்லை... முகத்தாற்றை பொடியன் சிவலிங்கம்தான் இப்ப அவளுக்கு உதவி ஒத்தாசை எல்லாம்...”

ஐயா தனது முறை தவறிய காமத்துக்குப் புதிய அர்த்தமும் ஆழமும் தேடுகிறாரா...? ஐயாவின் குரலில் இழைந்தது ஆதங்கமா...? கையாலாகத்தனமா...? அல்லது குரோதமா...? சுகிர்தம் அன்றியின் புதுச் சிநேகிதம் அவருக்கு எப்படிப் பிடித்தமானதாயிருக்க முடியும். முடியாதுதான்.

எதுவாயிருந்தால் என்ன, ஐயா அந்தச் சிடுக்கிலிருந்து விலகி வந்து விட்டதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. அதுவே போதுமானதாயும் இருந்தது.

சுகிர்தம் அன்றியை நினைத்ததும் அவனுக்குப் பாவமாக இருந்தது. இளமையிலேயே கணவனைப் பறிகொடுத்த அவள் - அடங்கி, உள்ளில் உக்கி, குமுறிக் குலைந்து போகாமல் - இயல்பாக நடந்து கொள்வதாகவே அவனுக்குப் பட்டது. சமூகக் கூச்சங்களுக்கு வளைந்து கொடுக்காத அவளது அந்தப் போக்கு, புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவும் பிடித்தமானதாகவும் அவனுக்கு இருந்தது. அதே சமயம் 'இப்படி ஒரு வாழ்க்கை அவளுக்கு ஆகியிருக்க வேண்டாமே..' என்று மனம் அடித்துக் கொள்ளவும் செய்தது.

ஐயாவை நெருங்கி வாஞ்சையுடன் அவரது கரங்களைத் தனது கைகளில் ஏந்திக் கொண்டான்.

ஐயா கலக்கமுற்றவராய் அவனைப் பார்த்தார். அவரது கண்களில் கண்ணீர்.

ஐயா அழுது அவன் முன்னர் எப்பொழுதுமே பார்த்ததில்லை.

புதியவர்கள்

அது பழைய நாற்சார் வீடு. தொண்ணூற்றைந்து - தென்மராட்சியை நோக்கிய இடப்பெயர்ச்சிக்கு முன்னர் கலகலப்பாக இருந்தது. கடந்த ஏழு வருடங்களாக, உயிர்ப்பேதுமில்லாமல் களை இழந்து, சாடு மண்டிக் கிடந்தது. இப்பொழுது அந்த வீடு - முற்றத்துக் குருகுமணல், பொன்னாய் பளிச்சிட - அழகாய் இருந்தது. நான்கு நாளாக முகம் தெரியாத மனிதர்கள் சிலர் வந்து, அந்த வீட்டையும் வளவையும் துப்பரவு செய்தார்கள். வீட்டின் உடைந்த பகுதிகளையும் களவு போன மூலை ஓடுகளையும் மாற்றிச் சரி செய்தார்கள். ஜன்னல்களுக்கும் கதவுகளுக்கும் கூடச் சிறுசிறு தச்சவேலைகள் நடந்தன.

அந்த வீட்டுக்கு அவள் புதிதாகக் குடி வந்திருந்தாள். நேற்று மாலைதான் அவளொரு மொறிஸ் மைனர் காரில் வந்திறங்கினாள். அவளுடன் வயதான ஒரு முதுகிழவி. அவளது தாயாக இருக்குமா...? உதவி ஒத்தாசை என்று வந்தவளாயிருக்கக்கூடும். கிழவியில் நல்ல தளர்ச்சியும் தளம்பலும் தெரிந்தது.

எங்களது வீடு மாடி வீடு. மாடியின்மேற்குச் சாய்வில் படர்ந்திருந்த குண்டு மல்லிகைப் புதரின் மறைவில் நின்றபடி, என்னால் அந்த வீட்டின் புறச்சூழலை - குறிப்பாக அவளையும் அவளது அசைவுகளையும் - கவனம் கொள்ள முடிந்தது.

வதவதவென அவள் வளர்ந்திருந்தாள். பிருஷ்டத்துக்குக் கீழாகத் தழையும் கூந்தல். முகம் வசீகரமாகவும் கண்கள் பெரிதாகவும் இருந்தன. மாந்தளிரில் சிறிது மஞ்சளைக் கொட்டிப் பிசைந்தது போன்ற நிறம். மார்பகம் கவர்ச்சி ஏதுமில்லாது மிகச் சிறியதாக இருந்தது.

'தூரத்துப் பசுமை கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி என்பதுபோல ஏதாவது இவளிடமும் இருக்குமோ...!'

அவளை நெருக்கத்தில், மேலுதட்டோரம் துளிர்ந்திருக்கும் பூணமயிர் தெரியப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது.

‘ஏய்... ஏய்... இது கொஞ்சம் அதிகம்...’ உள்ளிருந்து, ஏதோ என்னை எச்சரித்தது.

யாரோ மாடி ஏறிவரும் அரவம். யாரோ என்ன, எனது சகதர்மினி நிதிதான். சுதாரித்துக் கொண்டவன், இரண்டு மல்லிகை மொட்டுக்களுடன் அவளை நெருங்கினேன்.

தையல் மெஷினோடு மல்லிகை கட்டியபடி அவள். என்னைக் கண்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளது கண்களில் பழைய களை, பிரகாசம், நீரிழிவால் அவதிப்படும் அவளுக்குப் புதிய மருந்து நன்றாகவே வேலை செய்கிறது.

அவள் அருகாக வந்து, கையில் இருந்த மல்லிகை மொட்டுக்களை அவளது கைகளில் பொதித்துவிட்டு, விலகியபோது, அவள் சிரித்தபடி கேட்டாள்:

“என்ன... என்ன இளமை திரும்புதோ...?”

அவளுடன் வாழ்ந்த வாழ்வின் அற்புதங்கள் அனைத்தும் ஒருகணம் மனதில் மிதப்புக் கொள்கிறது.

‘கொடுத்து வைத்தவன்...!’

மனசு தளம்பி, அமிர்தமாய் வர்சிக்கிறது.

மாடியிலிருந்து இறங்கிய நான், வீட்டின் முன் முற்றத்துக்கு வந்தேன். ஹோர்ஸ் பைப்பின் உதவியுடன் பூஞ்செடிகளுக்கு நீர்வார்க்க ஆரம்பித்தேன். மேற்குப்பக்கமாக ஆளரவம். திரும்பியவன், அவள் மதிலோரம் நிற்பதைக் கண்டேன்.

“என்ன முகந்தாஸா...? குங்கும நிறத்திலை, கொத்துக் கொத்தாக, உந்தக் கண்ணிகள் எவ்வளவு வடிவு...!”

அவள்தான் பேசினாள்.

பேச்சு ஓய்ந்த நிலையில் - நான் விரும்பிய நெருக்கத்தில் அவளைப் பார்த்தேன்.

அவள் அழகிதான். மேல் உதட்டோரம் பொன்இழையாய்ப் பூணமயிர்கள் இருந்தன. ஈரம் உலர்ந்து, வதங்கிய மலர்போல அவள் இருந்தாள். அவளது கண்களிலும் ஈரமில்லாத வரட்சி. தொலைத்துவிட்ட எதையோ அவை தேடுவது போலிருந்தது. இனந் தெரியாத ஒரு துயரின் சாயல் அவளைச் சூழ இருந்தது.

‘இது ஏன்... எதற்கு...?’ மனசு இளகி அவள்பால் பரிவு கொண்டது.

அவளது வயதுக்கு, அவளது ஒதுக்கம் எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

'கடிவாளமிடாத, திமிர்த்த, பிடரிமயிர் சிலிர்க்கும் - வீரியம் மிகுந்த, ஓர் அரபிக் குதிரையின் துள்ளல் இவளுக்குக் கூடிவந்தால் ... இவள்... இவள் எப்படி இருப்பாள்...'

குதித்துக் கும்மாளமிடும் மனசைச் சமனப்படுத்தியபடி, அவளைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

"உங்களுக்கு மலர்கள் பிடிக்குமா...?"

"....."

பதிலேதும் தராது மௌனித்தவள், வீட்டின் உள்ளே வேகமாகச் சென்று மறைந்தாள்.

அவளைப் பற்றிய செய்திகள் - எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் சிறிது சிறிதாகக் கசியவே செய்தன.

மறுநாள் காலையில், பரமேஸ்வரனின் ஓட்டோவில்தான் அவள் பட்டணப் பக்கம் போனாள். பரமேஸ் என்னைக் கண்டதும் தானாகவே சொன்னான்:

"ஆள் உரும்பிராய்ப் பக்கம் போல... கொழும்பிலை இலங்கை வங்கியிலை வேலை செய்தவ... வெள்ளவத்தை பிராஞ்ச்... இஞ்சை ஸ்ரான்லி றோட் பிராஞ்சுக்கு மாற்றலாகி வந்திருக்கிறா... மனேச்சர்..."

"பாக்கிறதுக்குச் சின்னப்பெட்டை மாதிரித் தெரியுது... மனேச்சரோ..."

எனது குரலின் ஆச்சரியத்தை வெட்டியபடி, பரமேஸ் தொடர்ந்தான்:

"இல்லை... ஆள் கொஞ்சம் முத்தல்... முப்பது வயதாவது இருக்கும்..."

அவன் 'முத்தல் கித்தல்' என்று அவளைப் பற்றிக் கூறியது எனக்கு ஏனோ பிடிக்கவில்லை.

நாலுநாள் கழித்து, எனது அடிசிற்கினியாள் காவி வந்த செய்தி, எனக்கு இன்னும் சுவையானதாக இருந்தது.

"இந்தப் பெட்டை ஈசு.."

"ஆரப்பா... எந்தப் பெட்டை...?"

"பக்கத்து வீட்டிலை வந்திருக்கிற ஈஸ்வரிதான். சடங்கு முடிச்சு. கொழும்பிலை மாப்பிள்ளையோட இருந்தவள். அவன் அப்படி இப்படியெண்டதாலை, அவளை விட்டிட்டு, இஞ்ச வந்திட்டான்."

“அப்படி இப்படியெண்டால்...?”

“சத்தம் போடாதேங்கப்பா... அவன் ஒரு Sexual Pervert.”

“இதை உனக்கு ஆர் சொன்னது?”

“நம்மடை நகுலாதான். இரண்டு பேரும் ஹிண்டு வேடஸிலை ஒண்டாப் படிச்சவை. நல்ல ஃபிரண்ட்ஸ்.”

“நீரும் ஹிண்டு வேடஸ் தானே...”

“அவை இரண்டு பேரும் எனக்கு ஜூனியேர்ஸ்”

“சரி... சரி... பேர்வேர்ட் எண்டா என்னமாதிரி?”

எனது ஆர்வம் நிதியைக் குழப்பியிருக்க வேண்டும். இறுக்கம் குலைந்த குரலில் அவள் சொன்னாள்:

“அதை... அந்த அசிங்கத்தையெல்லாம் சொல்லேலுமா. இவன்... இந்தப் பெட்டை எல்லாத்தையும் நகுலாட்டைக் கொட்டி அழுதிருக்கிறான். நகுலாதான் எனக்குச் சொன்னவ...”

“அது சரி... அந்த ஆளின்ரை வக்கரிப்புத்தான் என்ன...? எனக்குச் சொல்லுமன்...”

கதை கேட்கும் ரசனை எனக்கு.

“அவன்ரை பேர் தயாளன். தின்னவேலிப் பக்கம், வேலுப்பிள்ளை வாத்தியாற்றை மகன், ஏகபத்திரன். டொனேசன் அது இதெண்டு இவள் பெட்டேற்றை பத்துக்கு மேலை சுவடற்றான்.”

“பத்து லட்சமா...?”

“ஓம்... ஓம்... ஆள் சரியான சிம்பான்ஸி... எனக்கு அவனை நல்லாத் தெரியும். ஈசுவக்கும் அவனுக்குமிடையிலை, தெறிப்பு ஏற்படுறதுக்கு அவன் வேலை செய்யிற கொம்பனி ஸ்ரெனோதான் காரணம். இருவது வயசு. இளம் பெட்டை. சிங்களத்தி, சுனந்தா எண்டு பேர்...”

“சிங்களத்தி எண்டா நல்ல வடிவாத் தானிருப்பாள்...”

“சரி சரி வாயூற்றதை விட்டிட்டுக் கேளுங்க. முதலிலை அவன், அந்தச் சுனந்தாவோடை ஊர் சுத்தியிருக்கிறான். ஒருநாள் அந்த Stud bull சுனந்தாவைக் கூட்டிக் கொண்டு, இவையின்ரை அனெக்கக்கே வந்திட்டான்.”

“அதென்ன Stud bull...”

“ஒண்டோடை மனசடங்காமல் கண்ட கண்ட பெண்களோடை அலையிறவனை வேறென்னெண்டு சொல்லுறது...?”

“ம்... சரி சொல்லும்...”

“கொழும்பிலை அனெக்ஸெண்டா உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே;

ஹோல், ஒரு பெட் ரூம், கிச்சின், அற்றாச் பாத் அவ்வளவுதான். சாப்பாடு ஆனதும் தயாளன்தான் பெட்மேக் பண்ணினான். டபிள் பெட். மூண்டு பேரும் ஒண்டாப் படுக்க வேணும்மெண்டு ஈசுவை அவன் வற்புறுத்தியிருக்கிறான்.”

“இதென்ன கூத்து... எண்டு ஈசு விக்கித்துப் போனாளாம்.”

“கட்டிலை ஆயத்தம் செய்யும் போதே, தயாளன் அந்தச் சுனந்தாவை இழுத்து இழுத்து அணைத்து, முத்தம் வேறு கொடுத்திருக்கிறான். இவளுக்கு உடம்பெல்லாம் தீப்பற்றியது போல இருந்திருக்கு. ‘you.... you son of a bitch.... get lost...’ எண்டு ஏதேதோ முனகியவள், தனது தலையணையையும் பெட்சீற்றையும் உருவி எடுத்தபடி, ஹோல் பக்கமாக வந்துவிட்டாள்.”

கதை கூறிவந்த நிதி, என்னையும் அடிக்கடி கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

“ஹோலைப் பார்த்த கதவு - திறந்தபடி இருக்க, அவன் சுனந்தாவுடன் முயங்கினான். ஒரு பெண், வெட்கம் கெட்டதளமாக ஒரு ஆடவனுடன், அதுவும் திருமணமான ஒருவனுடன் புணர்வதை ஈசு ஓரக் கண்ணால் பார்க்கவும் செய்தாள். இவள் எழுந்துபோய் கதவை அடித்துச் சாத்தியபொழுது மூக்கனும் சாரையும் போல அவர்கள் பிணைந்து கிடந்தார்கள்.”

“அந்த இடத்திலை ஈசு ஒரு பட்டுத் துணியைப் போட்டெடுத்திருக்கலாமே.. பாம்புகளின்ரை ஸ்கலித நீர் பட்ட, பட்டு அப்படிச் செல்வத்தைக் கொட்டிக் கொடுக்குமே...” நான் சிரித்தபடி கூறினேன்.

“வக்கிரம்... வக்கிரம். நீங்களும் ஆம்பிளை தானே...! உங்கடை புத்தி எங்க போகும்... அந்தப் பெட்டை பாவமெண்டு ஒரு சொட்டு இரக்கங்கூட உங்களுக்கில்லை...”

“ஸொரி... ஸொரியடா... என்னை மன்னிச்சிடு...” கூறியவன், எழுந்து நிதியிடமிருந்து தூரமாக விலகிக் கொண்டேன்.

‘இந்தத் தயாளனின் Perversion இது மட்டுமா? இன்னும்... இன்னும் bestiality, exhibitionism, sadism, sodomy, rape எண்டெல்லாம் விரிவு கொண்டிருக்குமோ...?’

மனசு ஈசுவைப்பற்றி, அவளது வாழ்க்கை பற்றி, அதன் அவலங்கள் பற்றி எல்லம் மேலும் அறிந்து கொள்ள விரும்பியது.

‘நிதியிடம்தான், கால நேரமறிந்து கதைக்க வேணும்...’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஈசுவைப் பற்றி நானும் நிதியும் கதைத்த இரண்டொரு கிழமைக்குள்ளாகவே அவள் எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வந்தாள்.

படி ஏறிவந்த அவளை, மனசு நனைகிற மாதிரி சிரித்தபடி வரவேற்றேன்.

“ரீச்சர் இருக்கிறாவா...?”

குளிர்ச்சியான அவளது குரலைக் கேட்டதும் உள்ளே ஏதோ வேலையாக இருந்த நிதி, ஹோல் பக்கம் வந்தாள்.

“வாருங்க ஈசு...! எங்க வீட்டுப்படி ஏறுறதில்லை எண்ட சபதமா...?”

“கோயிலிலை பார்த்துப் பேசிறது போதாதா...?”

“அது சரி. நான் கூடப் பக்கத்திலை இருந்தும் உங்களை எட்டிப் பார்க்கிறேல்லை...”

“அக்கா பெரிசா ஒண்டுமில்லை... என்றை Blockse Block கொண்டு வந்திருக்கிறன்... எனக்கு இரண்டு சட்டை தைச்சுத் தரவேணும்...”

“இப்ப தைக்கிறேல்லை... எண்டாலும் உமக்கு முடியாதெண்டு சொல்லேலுமா...”

“அதென்ன எனக்கு மட்டும் ஸ்பெஷல்”

“நொந்து போயிருக்கிற பெட்டை எல்லா எங்கட ஈசு...”

“தெரியுமா...?”

“கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரியும். நகுலா சொன்னவ.”

“முழுசாத் தெரியவேண்டாம் அக்கா... அந்த மனிசன் ஒரு சாக்கடைப் புழு மாதிரி... அந்த வாழ்க்கை ஒரு கெட்ட கனவு மாதிரி... அந்தச் சகதியிலை இருந்து, விடுபட்டு வந்தது, மனசுக்கு நிம்மதியா இருக்கு...”

எல்லாவற்றையும் துடைத்து எறிந்து விட்டவள் போல அவள் பேசினாள்.

அந்தப் பேச்சிலிருந்த அலட்சியமும் தைரியமும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

“மிஸ் இப்படித்தான் உசாராய் இருக்க வேணும்...”

எனது குறுக்கீடும் அதிகப்பிரசங்கித் தனமும் அவளை அசர வைத்திருக்க வேண்டும்.

“சேருக்கும் தெரியுமா...?”

அவளது குரலில் இழைந்த ஏதோ ஒன்று என்னைக் கூனிக் குறுக வைத்தது.

நிதியின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்குத் தெம்பேதுமில்லாது, மனக்கிலேசத்துடன் எழுந்து, எனது அறைப் பக்கம் நடந்தேன்.

மாடி ஏறிய ஈசுவும் நிதியும் அன்று பலமணிநேரம் ஏதோ குசுகுசுத்தார்கள். அவர்கள் எதைப் பற்றி அப்படிப் பேசினார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருந்தும் நிதியிடம் கேட்பதற்கு துணிவில்லாது விட்டுவிட்டேன்.

கால நகர்வில் ஈஸ்வரியின் வாழ்வில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன.

பொலிவிழந்து, உலர்ந்து போயிருந்த அவளது உடலில் ஒரு திரட்சியும் செழுமையும் தானாகவே தழைந்தது. கன்னங்களில் செம்மை படர, மென்மையும் பட்டின் பளபளப்பும் அவளுக்கு வாய்த்தது. கண்களில் பிரபஞ்சத்தையே வளைத்துப் போடும் ஒரு பிரபை. ஒளிக் கீறலாய் ஒரு சிரிப்பு, எப்பொழுதும் அவள் உதட்டோரம் இருந்தது. மனசோடு புதைந்து கிடந்த துயரம் விலகிப் போக, அவள் வெண்பஞ்சின் லாவகத்துடன், தரையில் கால் படாமல் மிதந்தாள்.

அவள் ஆடை அணிவதிலும் தன்னை அலங்கரிப்பதிலும் கூட அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டாள். ஒரு சமயம் வீட்டுப் பக்கமாக வந்து போன பொழுது, Intimate perfumeமின் நெடி, எங்க வீட்டுச் சுவாசத்தையே ஈரப்படுத்தியது.

‘இந்த ரசவாதம்... மாற்றம்... எல்லாம் எதனால்...?’

குழம்பிக் கிடந்த எங்களுக்கு, இரண்டொரு நாளில், விடை எளிதாகக் கிடைத்தது.

அன்று நனைந்து கிடந்த வானம் உடைத்துக் கொண்டது. மழை கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டியது. மழையில் நனைந்தபடி, அவனும் அவளும் ஒரு ஓட்டோவில் வந்து இறங்கினார்கள். அவனை முன்பின் பார்த்த ஞாபகம் ஏதும் எனக்கில்லை. புதியவன் என்று நிதியும் கூறினாள்.

அவன் ஓடிசலாய், வதவதவென்று வளர்ந்திருந்தான். உடல் சிவந்து கிடந்தது. ஆழ்ந்த பெரிய கண்கள், முகத்தை விட்டகலாத சிரிப்பும் மலர்ச்சியும் அவனிடம் இருந்தது.

அவளைவிட அவன் இளமையாக இருந்தான். மழையில் நனையாதவாறு அவளைத் தனது மார்பினுள் புதைத்தபடி, கேற்றைத் திறந்து, வீட்டுப் படிக்கட்டில் ஏறினான். நனைந்த கண்மடல்கள் படபடக்க, அவளையே பார்த்தபடி அவளும் படி ஏறினாள்.

மூன்று நாட்களாக மழை விடாது பொழிந்தது. அவர்கள் இருவரும் வெளியே எங்கும் போகாமல் தேன் நிலவுத் தம்பதிகள் போல இழைந்து இழைந்து, காதல் வசப்பட்டவர்களாய் கிறங்கிக் கிடந்தார்கள்.

அதை, அந்த நாற்சார் வீட்டின் மேற்கு விறாந்தையிலும் அலட்சியமாக - நீக்கல் தந்து, மூடிக் கிடந்த, அறைக் கதவுகளின் ஊடும் என்னால் பார்க்க முடிந்தது.

'அப்படிப் பார்ப்பதே விவஸ்தை கெட்ட தனமா?' என மனம் விசாரப்பட்டபோதும் - கூச்சமேதுமில்லாமல் அவர்களது அசைவுகளையும் இசைவான மிதப்புகளையும் நான் பார்க்கவே செய்தேன்.

'வாழ்வு தரக்கூடிய நிறைவையும் தாம்பத்திய சுகத்தினுள்ளேறும் பரவசத்தையும் தவற விட்டு விட்டுத் தவிக்கும் இவளுக்கு... இந்தப் பெண்ணுக்கு எல்லாமே கிடைக்க வேணும்..'

மனசாரத் துளிர்க்கும் நினைவுகள்.

இந்த அனுபவம் எனக்குப் புதியது. ஏதோ உள்வீட்டுப் பிள்ளையின் சுகதுக்கங்களில் தோய்ந்து போனது போல ஒரு திருப்தி. இந்த மகிழ்ச்சியையும் பூரிப்பையும் நிதியும் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

மூன்று நாட்களாக அடைப்பாம்புகள் போல வளைய வந்தவர்கள், நாலாம் நாள் காலை வெளியே கிளம்பினார்கள். பரமேஸின் ஒட்டோதான் அவர்களைச் சமந்து சென்றது.

ஈசுவடைய அவன் - வார இறுதி நாட்களில் வந்து, அவளுடன் தங்கிப் போவதைக் கவனம் கொண்டேன். ஈசுவும் அவனுடன் போனால், இரண்டொரு நாள் அவனுடனே தங்கி வருவதையும் வழமையாக்கிக் கொண்டாள்.

ஒரு மாத காலத்துக்குப் பின்னர், ஒரு மாலை நேரம் - அன்றும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது - ஈசு எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வந்தாள். புதிதாகச் சட்டை தைத்துக் கொள்ள மட்டுமல்ல, அவளுக்கு வேறு தேவைகளும் இருந்தன.

வந்த ஈசுவை, வசமாக இழுத்து வைத்துக் கொண்டு நிதி சளசளக்கத் தவறவில்லை.

என்னைப் பார்த்த ஈசு, "நீங்களும் இருங்க சேர்..." என்றாள்.

அவள் தன்னுடைய அந்தரங்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பியதும் - தனக்கு மிக நெருக்கமானவர்களாக எங்களிருவரையும் கருதியதும் எனக்கு மிகுந்த மன நெகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

ஆரம்பத்தில் அவளைக் காணும் போதெல்லாம் ஏற்பட்ட, ஆணுக்கே உரிய - மன முதிர்ச்சி சரிந்த, விடலைத்தளமான - உணர்வுகளில் இருந்து விட்டுப்பட்டது எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. அவளை முகத்துக்கு முகம் பார்த்துப் பேசமுடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டது.

முதலில் அவள்தான் பேசினாள்:

“ரூபன் என்னோடைதான் வேலை செய்கிறார். துணை முகாமையாளர். அவர் நல்ல மாதிரி. வெள்ளை மனசு. ஒளிச்சு மறைச்சு வைக்க அவரிட்டை ஒண்டுமே இல்லை. He is just an open book. எங்க இருவருடைய உலகமும் அழகானது. ஒத்த ரசனைகள், ருசிகள், விட்டுக் கொடுத்து, அனுசரிச்சு எங்களாலை எதையுமே செய்ய முடியுது. தளைகள் ஏதுமில்லாத இந்த உறவு எங்களுக்கு பிடிச்சிருக்கு..”

“சரி... சரி... எனக்கு எல்லாம் விளங்குதம்மா... ஒண்டு கேக்கலாமா...?”

“கேளுங்க...!”

“இந்த வாழ்க்கையை நீர் ஏத்துக் கொண்டது ஒரு வகையிலை முரட்டுத்தனமா, வீம்பா எனக்குப் படுகுது... உம்மடை காயப்பட்ட நாணைக் கொஞ்சம் ஒத்தடம் கொடுக்கிற மாதிரியும் இருக்குது... என்ன இருந்தாலும் அந்தத் தறுதலை தயாளனை விட்டிட்டு, இப்படி தாரப்பட்டு வந்தது, என்றை மனசுக்கு இதமா இருக்குது..”

“வீம்பு, திருப்தி எண்டு ஏதும் எனக்கில்லை அக்கா.... தயாளனிலை பிடிப்பு தளர்ந்ததும் - அவனிலை பிடிப்பு எண்டு ஏதாவது இருந்ததா என்ன - ரூபனிலை ஒரு பிடிப்பு விழுந்திட்டுது அவ்வளவுதான்.”

“நீர் என்ன சொல்லும் - என்றை மனசு கேக்குதில்லை... உம்மை நினைக்கப் பயமாயும் துக்கமாயும் இருக்குது..”

“என்ன பயமா... துக்கமா... எதுக்கு?”

அவள் கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

“ஈசு சிரியாமல் நான் சொல்லுறதைக் கேளும்... இந்த Living together எல்லாம் இந்த மண்ணுக்குப் பொருந்தி வாற மாதிரி இல்லை. இதையெல்லாம் சரி செய்யிற மாதிரி - ரூபனை, உம்மடை சுழுத்திலை ஒரு தாலியைக் கட்டச் சொல்லுமன்..”

“அக்கா... பிளீஸ்... எனக்குக் கொஞ்சம் மூச்சு விடவேணும் போலை இருக்கு... இந்த Social, legal bindings எல்லாம் இப்போதைக்கு வேண்டாமே... பட்டது போதும். ஒரு ஆணும் பெண்ணும் மனம் விரும்பி இணையிறது பிழையா...? Adulteryயா... ஒழுக்கக் கேடா...?”

இது ஒழுக்கக் கேடெண்டா... அம்மி மிதிச்சு, அருந்ததி பாத்து.. ஐயர் மந்திரம் சொல்ல, சடங்கு முடிச்சு - அந்த Sex maniac தயாளனோடை குப்பை கொட்டினதெல்லாம் எதிலை சேரும்..."

ஈசு சற்று அழுத்தமாகவே பேசியது போல எனக்குத் தோன்றியது. அவள் தொடர்ந்து கேட்டாள்.

"எங்க இருவருக்குமிடையிலான இந்த உறவு வெறும் செக்ஸ் சம்பந்தப்பட்டது மட்டும்தானா...? அதுக்கு அப்பாலை... அப்பாலை எதுவுமே இல்லையா...?"

ஈசு உணர்ச்சி வசப்பட, அவளது குரல் கரகரத்தது.

பதட்டமடைந்த நிதி, அவளை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

நிதியின் கரங்களை இறுக்கமாகப் பற்றிய ஈசு எதுவும்பேசாது, மௌனமாக, ஒரு தலையசைப்பில் எங்களிருவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

அவள் நிமிர்ந்து நேராக நடந்து போவதை நானும் நிதியும் வைத்தகண் மாற்றாது பார்த்தபடி நின்றோம்.

அனுமதி

அவன் தொண்ணூற்றொட்டில் அந்த மோட்டார் சைக்கிளை வாங்கினான். றீகொண்டிசன்ட். ஹொண்டா சி50. கொஞ்சம் புதிசு மாதிரி. அவனுக்குப் புதிசா எதையும் வைத்திருக்க ராசி இல்லை. அவனுடைய சைக்கிள் கூடப் பழசுதான். றலி. எழுபதில், நூற்றிநாப்பது ரூபாவுக்கு வாங்கியது. இப்போதும் அதை வைத்திருப்பதிலும் பராமரிப்பதிலும் அவனுக்கு ஒரு திருப்தி இருந்தது.

மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கியதிலிருந்து அவனது சைக்கிள் ஓட்டம் குறைந்துவிட்டது. அதனால் அவனுக்கு லேசான தொந்தி. நடப்பதிலும் சிரமம் இருந்தது. மூச்சுவாங்கியது. 'தொந்தி கரைய உடற்பயிற்சி வேணும்.. சைக்கிள் ஓடலாம்...' சிவராசா புத்திமதி கூறினான்.

சிவராசாவின் ஆலோசனைகளுக்கு முன்னதாகவே, சைக்கிளை அவன் அதிகம் பயன்படுத்த வேண்டிவந்துவிட்டது. மோட்டார் சைக்கிளுடன் வீதியில் இறங்கப் பயமாக இருந்தது. வீதிப் பழக்க வழக்கம் தாறு மாறாக இருந்ததொரு காரணம். இன்னொரு காரணம் காக்கிச் சட்டைக்காரர்களின் கெடுபிடி. பொலிஸார் பல விஷங்களில் பல் உடைபட்டாலும் ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் உசாராயிருந்தார்கள். அது வாகன அனுமதிப்பத்திரப்பரிசோதனை. வீதி முனைகளிலும் முடக்குகளிலும் திடீரெனத் தோன்றி, வளைத்துப்போட்டு, ஹிம்சை செய்தார்கள். 'சப்போர்ட்... சப்போர்ட்...' என்று கூவினார்கள். அந்தக் கூவுகை சிலருக்குப் புரிந்தது; பலருக்குப் புரியவில்லை. புரிந்தவர்கள் ஒரு மஞ்சள் நோட்டை, காவலர்களின் கையில் ஒரு ரகசியப் பேணுகையுடன் பொதித்துவிட்டுத் தப்பித்துக் கொண்டார்கள். புரியாதவர்கள், காவல் நிலையத்துக்கும் தபாலகத்துக்கும் தண்டப்பணத்துடன் அலைந்து திரிந்தார்கள்.

'இப்படிப்பட்ட வல்லமை எனக்கு இருக்கிறதா...'

‘அனுமதிப்பத்திரம் இல்லாமல் சில நாளாவது சமாளிக்க முடியுமா?’

அவனுக்கு மலைப்பாக இருந்தது.

இந்த ஐந்து வருஷகாலமாக, அவனது வாகனம் பாதசாரிகளையோ, வாகனங்களையோ லேசாக முகரப்பார்த்த போதும் - அழுத்தமாக முத்தமிடவில்லை. இதுக்கெல்லாம் அவனது நிதானமும் வேகம் குறைந்த ஒட்டமுமே காரணமாய் இருந்தன. என்ன இருந்தென்ன, வாகன அனுமதிப்பத்திரம் இல்லாமல் வீதியில் இறங்க முடியாத நிலை. அவனிடம் ராக்ஸ், இன்சூரன்ஸ், வாகனப் பதிவுப் பத்திரம் எல்லாம் இருந்தன. இவை எல்லாம் பொலிஸாரை மசியவைக்கா தென்பது இவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

அனுமதிப்பத்திரம் இல்லாது அவன் பொலிஸாருடன் கண்ணாழுச்சி விளையாடினான். அப்படியான பல சந்தர்ப்பங்கள் அவனது ஞாபகத்தில் இருந்தன. அவனது இரண்டு கண்களுமே பொட்டைக்கண்கள். கண்களில் புரைவளர்ந்து, சத்திர சிசிச்சைக்கு உட்பட்டவனவன். இருந்தும், எவ்வளவு தூரத்தில் வைத்தும் அவனால் காக்கிச்சட்டைகளை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. பொலிஸாரைக் கண்டமாத்திரத்தில், சைக்கிளைப் பூட்டிவைத்துவிட்டு - எவ்வளவு தூரமானாலும் நடந்து சென்று, தனது சுருமத்தை முடித்துத் திரும்புவான். சைக்கிளை எப்பொழுதும் தனது கண்பார்வைப் புலத்தினுள்ளேயே வைத்திருக்க விரும்புவான். இப்படித் தூரப்படுதல் அவனுக்குப் பல சந்தேகங்களைக் கிளர்த்திவிடும். ‘சைக்கிள் களவு போய்விட்டால் என்ன செய்வது..’ பதட்டப்படும் அவன், போன காரியத்தை அரைகுறையாக முடித்துக்கொண்டு, சைக்கிள் இருக்குமிடம் திரும்பிவிடுவான்.

மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கிய ஆரம்பநாட்களில் ‘எல் போர்ட் போட்டு ஓடியது. ஞாபகம் வர; அவன் புதிதாக ஒரு ‘எல் போர்ட்டைத் தயார்செய்து, சைக்கிளில் மாட்டிப்பார்த்தான். கொஞ்சம் அநுகூலம் இருந்தபோதும் அவனுக்கு அது சிறுபிள்ளைத்தனமாக இருந்தது. ‘எல் போர்ட்டைக் கழட்டி, தூரவீசிவிட்டு, ஓடத்தொடங்கினான். ஒரு சமயம், எதிரும் புதிருமாக, பொலிஸைச் சந்திக்க நேர்ந்துவிட்டது. பதட்டப்பட்ட இவன் பாதசாரி ஒருவரின் இடதுகாலை இடிப்பதுபோல மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தவேண்டி வந்துவிட்டது. நிறுத்தியவன், இறங்கி மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டியபடி நடந்துசென்றான். பொலிஸ் அவனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. கடவுள் என்ற கருத்துருவத்தில் அதிக நம்பிக்கை இல்லாதவனாக அவன் இருந்தபோதும் கடவுள்தான் அன்று தன்னைக் காப்பாற்றியதாக இன்றுவரை அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

பாடசாலை முடிந்த கையுடன், மாலை ரியூசன் வகுப்புக்குப் போய், மாணவர்களிடம் மல்லுக்கட்டி விட்டு, வீடுவந்தபோது - மனைவி பல வேலைகளை, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இவனுக்கு ஏவினாள். சிவப்பிரகாசம் பத்தரிடம் போய் 'எஸ்' போடக்கொடுத்த அவளது சங்கிலியை வாங்கி வரும்படி கூறினாள். அது முடிந்த கையுடன், 'அப்பன் முன்பக்கத்துப் பூக்கண்டுகளுக்கு கொஞ்சம் தண்ணிவிடுங்க..' என்றாள். செடிகளுக்கு நீர்வார்த்ததும், சுடச்சுடப் பசுப்பால் கோப்பி தந்தாள். கோப்பி குடித்ததும் அலுப்புச் சற்றுத் தளர்ந்தது போலிருந்தது.

பிரம்புக்கதிரையை இழுத்துப்போட்டுக்கொண்டு, ராமகிருஷ்ணனின் உபபாண்டவத்துடன் உட்கார்ந்தான். பக்கங்களுள் நுழைய முடியாத சோர்வும் சோம்பலும் கண்களைச் சுழட்ட, கதிரையில் இருந்தபடி, தூங்கி வழிந்தான். ரீவியில் செய்தி பார்க்கும் அக்கறையும் அவனுக்கு அன்று ஏனோ இல்லாமல் இருந்தது.

குளிர்ந்த கைகள் அவனைத் தீண்டின. விழித்துக் கொண்டான். 'சாப்பிடவாருங்க...' செல்விதான் அழைத்தாள். அவளது கண் மலர்களிலும் ஈரமான உதடுகளிலும் முத்தமிட மனசு மறுகியது. 'இந்தக் கூத்து இப்போதைக்கு வேண்டாம்..' எனும் நினைப்பு உன்வர அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

சாப்பாட்டு மேசையில் ஆவிபறந்தபடிக்கு அரிசி மாப்பிட்டும் முட்டைப்பொரியலும் அவற்றுடன் ஒரு சிறு கண்ணாடிக் குவளையில் ஒரு அவுன்ஸ் அளவிலான ஸ்கொப் விஸ்கி. அவன் அதிகம் களைப்படைந்திருந்தால் அவள் இப்படி உபசரிப்பாள்.

விஸ்கியை லபக்கென ஒரு மிடறில் விழுங்கியவன், பிட்டைப் பொரியலுடன் சேர்த்துச் சாப்பிட்டான். இஞ்சி சேர்த்தரைத்த பச்சை மிளகாய் சம்பலையும் தொட்டுக் கொண்டான். எல்லாமே வாய்க்கு இதமாகவும் ருசியாகவும் இருந்தது. அதிக அளவு சாப்பிட்ட உணர்வுடன் எழுந்து, கையை அலம்பிக் கொண்டான்.

பெட்ரூமுக்குச் சென்றவனைத் தொடர்ந்தவள், கட்டிலைத் தட்டி, சீற்றை விரித்துவிட்டாள். ஏறிப்படுத்தவன் அவளை அணைத்து, அவளது கண்களில் ஆழ்ந்து முத்தமிட்டான். உதடுகளுடன் உதடுகள் பொருந்தியபோது மெதுவாக இவனைத் தள்ளியபடி கூறினாள்:

"எட்டடிச்சுப் பழகுங்களப்பா... லைசன்ஸ் எடுக்காமல் மோட்டார் சைக்கிளோடை றோட்டிலை இறங்கேலாது..." ஆத்திரம் அவசரத்துக்கு நீங்க பொலிஸுக்குப் பயந்து... பயந்து ஓடிறது எனக்குச் சரியான எரிச்சலாய் இருக்கு..."

பட்டென எல்லாமே இறுகி உறைந்து போனதான உணர்வு அவனுக்கு அந்த மார்கழி மாதக்குளிரிலும் அவனுக்கு வேர்த்தது. அவனது கையாலாகாத் தனத்தை அவன் இடித்துக் காட்டுகிறாளா? அவளுடன் அப்படி என்ன 'அந்த இது' வேண்டிக்கிடக்கிறது! காயப்பட்ட நானின் உளைச்சலுடன் அவன் திரும்பிப்படுத்துக் கொண்டான்.

"கோவமா...? அடுப்படிவேலை முடியேல்லை... கொஞ்சம் பொறுங்க ராசன்..."

குழைந்தவன், அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டபடி விலகிப்போனான்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தவன் இடையில் விழித்துக் கொண்டான். செல்வி எப்பொழுது வந்து படுத்தான்? அவளது வலது கரம் இவனது மார்பில் படர்ந்து கிடந்தது. அவளைக் குழப்பாது கையை எடுத்துக் கட்டிலில் வைத்தவன், எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அவளது குழந்தைத்தனமான உறக்கத்தை ஒருசுண்ணேரம் ரசிப்புடன் பார்த்தவன், மீளவும் படுத்துக் கொண்டான். அரைகுறைத் தூக்கத்தில் உழன்ற அவனுக்கு அந்தக் கனவு வந்தது.

நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் மேற்குவீதி. அதை, அரசடி வீதி தொடும் சந்தி. இளங்காலை. பனி சுமந்த ஈரமும் குளிரும். இவன் மோட்டார் சைக்கிளில் அல்ல சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தான். இவனுக்கு முன்பாக யமகிங்கரர்போல இருவர். கறுத்த உருவம், கொம்புகளும் அவர்களுக்கு இருந்தன. அண்டா அளவு முழிசல் கண்கள். அவை சிவந்து கிடந்தன. தொந்தியை மேலும்மீழுமாகத் தடவியபடி நின்றார்கள். அவர்கள் பக்கமாக ஒரு பழைய மோட்டார் சைக்கிள். அது அவர்களுடையதுதான். கோவணதாரிகளான அவர்களது கோவணத் துண்டைப் பார்த்தான். அது காக்கி நிறத்தில் இருந்தது. அவர்கள் இவனுக்குப் புரியாத அந்நிய பாஷை பேசினார்கள். அவர்கள் பேசியபோது, நிணவாயுடன் இரத்தவெடிலும் அடித்தது. அந்த வெடில் இவனது மூக்கில் முட்டிமோதியது. அதிர்ந்த அவன் - பொய்மூக்கு உடைந்து, இரத்தம் கசிவதை உணர்ந்தான். அவனுக்குச் சட்டென எல்லாமே வெளிச்சமாகியது.

அவர்கள் பொலிஸ்காரர்கள்!

லேசாகத் திரும்பியவன், அரசடி வீதியில், அதிவேகமாக வந்த பல்ஸரைக் கண்டான். அதில் ஒரு இளசு மிதந்தது. சிவன்கோவிலை நெருங்கிய அந்த இளசு, பொலிஸாரைக் கவனங்கொண்டிருக்க வேண்டும். சடாரென வட்டமடித்து, வந்த திசைக்கு எதிர்த்திசையில் அது பாய்ந்தது.

‘அந்த இளகம் என்னைப் போலத்தானா...? அதனிடமும் லைசன்ஸ் இல்லையா...?’

இவனுள் இழையும் நினைவுகள்.

உசாரான பொலிஸார், மாறி மாறி விசிலடித்தார்கள். பல்ஸரின் பதிவெண்ணைப் பார்த்து எழுத முயற்சித்தார்கள். எதுவுமே பலிதமாகவில்லை. ஒரு பொலிஸ்காரன் - அங்கு பக்கத்தில் நின்று, மோட்டார் சைக்கிளை இயக்க முயற்சித்தான். அவனது நோக்கம் இவனுக்குப் புரிந்தது. பல்ஸரைத் தொடர்ந்து சென்று, அந்த இளசை மடக்க விரும்புகிறான் போலும். அவனது மோட்டார் சைக்கிள் இயங்க மறுத்தது. மக்கர் செய்தது. காபரேட்டருடன் இணைத்திருந்த ரப்பர் குழாயை மற்றக் காக்கி தம்பிடித்து ஊதியது. பதகளிப்பில் அதன் கோவணம் அவிழ்ந்து தொங்கியது. சுதாரித்துக் கொண்ட அது, கோவணத் துண்டைச் சரிசெய்து கொண்டது. மண்ணெண்ணெயில் இயங்கும் சைக்கிள் போலும்; ‘பொக்... பொக்...’ என ஒசை எழுப்பிய வாகில் அது மூச்சுப் பாறி நின்றுது. அப்பொழுது பல்ஸரில் வந்தவன் காற்றில் கரைந்த மாயம் நடந்தது.

இவனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தான்.

இவனது பக்கமாகப் புரண்டுபடுத்த செல்வி, இவனை அணைத்தபடி கேட்டான்:

“என்னப்பா வயிறு குலுங்கிற சிரிப்பா இருக்கு... கனவுகிளவு கண்டனியளே...?”

“கனவுதான்...!”

அவனது குரலில் லேசான பதகளிப்பு.

அவன் கனவுகண்டால் அதிகமாக அது பலித்துவிடுவதுண்டு. ஒருசமயம் அவன் கண்ட கனவு வித்தியாசமானது.

ஊர் முத்துமாரி அம்மன், தண்டிகையில் - அலங்கார பூசிதையாய் - வீதி உலா வருகின்றாள். திடீரென அம்மன் முகம் அழிய இவனது அம்மாவே தண்டிகையில் வருவது போலிருந்தது. அம்மா இறந்த செய்தி காலையில் கிடைத்தபோது இவன் அதிர்ந்துபோனான்.

அந்த ஞாபக இழை அவனுக்குப் பயந்தருவதாய் இருந்தது. ‘நனவிலி மனதின் ஆழத்தில், புதைந்துகிடந்த மோட்டார் சைக்கிள் பற்றிய எண்ணங்களின் சடைவுதான் கட்டவிழ்ந்து இப்படிக்கனவாக விரிகிறதோ...?’

மனதில் லேசான பதட்ட உணர்வு படர, சில தீர்மானங்களை அவன் எடுத்ததுக் கொண்டான்:

‘காலையில் எக்காரணம் கொண்டும் மோட்டார் சைக்கிளை எடுப்பதில்லை... அப்படி எடுத்தாலும்... பொலிஸ் ரோந்து இல்லாத பகுதியாகப் பார்த்து ஓடவேணும்..’

பல யோசனைகளின் அடைசலால் அலைப்புண்ட அவன், நித்திரை இல்லாது உழன்றான்,

செல்வியின் ஆழ்ந்த நித்திரை அவனுக்கு எரிச்சலூட்டுவதாய் இருந்தது. அடுத்த கணம். ‘பாவம் அவள்... தூங்கட்டும்... பாடசாலை, வீடு என்று அடித்துக் கொடுத்து உடைந்து போய்விட்டாள்’ என நினைத்துக் கொள்ளவும் செய்தான்.

காலையில் எழுந்ததும் செல்வி குழைந்தபடி கூறினான்:

“பாங்குக்குப் போகவேணும்ப்பா...!”

“பாங்குக்கா...? இண்டைக்குச் சனிக்கிழமை..”

“சனிக்கிழமையிலும் இப்ப வேலை செய்யினம்..”

காலை, சாப்பிட்டானதும் இலங்கை வங்கி, பிரதான கிளைக்குப் புறப்பட்டார்கள்; அங்குதான் அவர்களது நடைமுறைக்கணக்கு இருந்தது.

வங்கிக்குப் போவதற்கு - கோவில் வீதி, கொஞ்சம் நாவலர் வீதி, ராசாவின் தோட்டம், ஆஸ்பத்திரி வீதி என எடுப்பது, பொலிஸ் தொந்தரவு இல்லாத பாதுகாப்பான பாதை என்பதுடன், மிகவும் அநுகூலமானதாகவும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

அன்று காலையும் அப்படியே அவன் கோவில் வீதியால் வந்து, நாவலர் வீதியில் இறங்கி, இராசாவின் தோட்டத்தில் ஏறியபொழுது, காக்கிச் சட்டைகளின் சிலமன் ஏதுமில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டான். மோட்டார் சைக்கிளைச் சற்றுத் துரிதப்படுத்தினான். வேகம் கொண்ட சைக்கிள், ஸ்ரேசன் சந்தியை அண்மித்த பொழுது கைக்கெட்டிய தூரத்தில் அவர்கள்; அந்தக் கனவுலக வாசிகள், கொம்புசன், கோவணம் ஏதுமில்லை. காக்கிச் சட்டைகள் மட்டும் அணிந்திருந்தார்கள்.

இவனை கை அமர்த்தி மறித்ததான ஓர் உள்ளுணர்வின் சொடுக்கல். சடுதியில் ஒரு ‘எஸ்’ வெட்டு வெட்டி, சைக்கிளின் அக்ஸிலறேற்றறை முறுக்கினான். போன பாதை வழியே திரும்பிய வாகனம் காற்றில் மிதந்தது. றோட்டு வளைவுகளில், பாதசாரிகளையும் வாகனங்களையும் முட்டி மோதாமல், அவனது துணியும் லாவகமும் - அவனையும் அவனது செல்வியையும் கைலாசபிள்ளையார் கோவில் சந்திவரை கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடுகிறது.

குலுங்கி, முகஞ்சிவந்து சிரித்தபடி செல்வி சொன்னான்:

“போதும் போதும்பா... வேகத்தைக்குறையுங்க... இந்த வெட்டும் ஓட்டமும் போதும்... உங்களாலை நிச்சயமா எட்டடிக்கேலும்... கச்சேரியிலை லைசன்ஸ் எடுக்க விண்ணப்பத்தைக் கொடுங்க...”

“சரி.... சரி அம்மா... வங்கி அலுவலையும் திங்கள்தான் பாக்கவேணும்...” என்று கூறியவன் மிகமெதுவாக வாகனத்தை வீடு நோக்கிச் செலுத்தினான்.

“அனுமதிப்பத்திரம் கட்டாயம் எடுக்கவேணும்... இனியும் சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் காலங்கடத்தேலாது...”

செல்வி புலம்பினான். அவளது புலம்பல் அவனுக்குச் சரியானதாகவே பட்டது.

அவன் அவளை வாஞ்சையுடன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவளது உதடுகளில் உடையும் மெல்லிய சிரிப்பு. அந்த அழகும் சிரிப்பும் அவனுக்குப் பிடித்தமாய் இருந்தது.

ஒரு அவிழ் கூட...

நான் கூறுவது உங்களுக்கு நம்பிக்கை தருவதாக இராது. ஆனாலும், நீங்கள் நம்பித்தான் ஆகவேணும். கடந்த மூன்று நாளாக, ஒரு அவிழ்கூட, என்ரை வாயில விழேல்லை. காலையிலை அம்மா தந்த வெறும் தேத்தண்ணி மட்டும் ஒரு மிடறு விழுங்கினனான். பச்சைத்தண்ணி மட்டும் நல்லா மண்டுவன். தண்ணிதான் என்ரை உயிரைப்பிடிச்சு வைச்சிருக்கு.

இப்பகூட, கிணத்தில ஒரு வாளிதண்ணி அள்ளிக்குடிச்சனான். வெறுவயித்தில தண்ணி குடிச்சது குமட்டிக்கொண்டு வருகுது. ஒங்காளத்துடன் சத்தி எடுத்திட்டன். சத்தியா...? சத்தி எண்டபோல தண்ணிதான். தண்ணியில தேத்தண்ணிச் சாயமும் கொஞ்சம் கலந்திருக்கு.

“நிதி இஞ்ச பாடும்... இந்த அகதிப் பெட்டை வகுப்பில சத்தி எடுக்கிறதை...”

அருகில இருந்த ராதிகா குதிச்செழுந்து, நுனிவிரலால் மூக்கைப்பொத்திக் கொண்டு என்னை விலத்தி ஓடினாள்.

கிட்டவந்த மொனிற்றர் நிதி, ஒரு பழந்துணியை என்னிடம் தந்து, “யசோ இதால, இந்தத் துணியால, மேசையைத் துடையும். நிலத்திலையும் சத்தி சிந்திக் கிடக்குது, கொஞ்ச மண்ணள்ளிப் போடும்...” என்றாள்.

ஓடி வந்த கிருஷ்ணி, நிதியின்ரை கையில இருந்த துணியை வாங்கி, மேசையைத் துடைத்தாள். நிலத்தில் கிடந்த சத்திக்கும் மண் அள்ளிப் போட்டாள்.

கிருஷ்ணி நல்ல பிள்ளை. என்ரை தோளைத் தொட்டுத் தடவினபடி பட்சமாய்க் கேட்டாள்:

“காலையில் ஒண்டும் சாப்பிடேல்லையா...?”

“இல்லை...”

தலையசைத்துப் பதில் தந்தன். என்னால பேச முடியேல்லை. அழுகை அழுகையாய் வந்தது. அழுதன்.

“அழாதையும்... உமக்குப் பக்கத்தில நான் வந்திருக்கிறன்... ராதிகா என்றை இடத்தில இருப்பா...”

ஆதரவாகக் கூறின கிருஷ்ணி, தன்ரை புத்தகப்பையை எனக்குப் பக்கத்தில கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

முதல் மணி அடிக்குது. பிள்ளையள் எழுந்து வரிசையில் நிக்கினம். இரண்டாவது மணி அடிக்க வரிசை நகருது. வரிசையில் நிண்ட கிருஷ்ணி ஓடி வந்து என்னைக் கேட்டாள்:

“யசோ...! அசெம்பிளிக்கு வரேலுமா...? உம்மாலை ஏலாது... பிறிஃபெக்டர் அக்காமார் வந்தால் தலைசுத்தி, சத்தி எடுத்ததெண்டு சொல்லும்.”

கூறியவள், திரும்பவும் வரிசையில் சேர்ந்து கொண்டாள்.

பசிக்களைப்பு. கொஞ்சம் கண்ணை மூடினன். முழிச்சுப் பார்த்தா, சிவபுராணம் படிக்கிறது கேக்குது.

எங்கட வகுப்புக் குணேஸ்தான் புராணம் படிக்கிறாள். கணீரெண்ட குரல். சேர்ந்து படிக்கிற பிள்ளையளின்ரை குரல் தேஞ்சு மெலிசாய்க் கேக்குது. புராணம் முடிஞ்சு - ஆசியுரை, அதிபர் உரை முடியச் சரியான நேரம் எடுக்கப்போகுது...

வயித்தில சுள் எண்டு வலி... பெருங்குடலைச் சிறுகுடல் பிடிச்சுப் பிசைஞ்சு இழுக்குது. ஊசி முனை பட்டுக் கிழிச்ச மாதிரி ஒரு அராத்தல். அடி வயித்தில கனக்கக் கொட்டின ஊசிகளின்ரை நரநரப்பு...

மூச்சை மெதுவா உள்ள இழுத்து, வெளிய விடுறன். வலி குறைஞ்ச மாதிரி இருக்கு.

காத்தில கலந்து - முட்டைப் பொரியலும் பிலாப்பழமும் மணக்குது. இன்னும், தாளித்த வெங்காயமும் சுறாப்பிட்டும் கலந்த மணம் வேறை...

வாயூறி - அந்தரப்பட்டு, கிருஷ்ணியின்ரை புத்தகப்பையைத் திறந்து பார்த்தன். பேப்பரிலை எதோ சுத்தியிருந்தது.

ம்... பணிஸ். சீனிப் பணிஸ்கூட இல்லை. வெறும் பணிஸ்தான் கொண்டுவந்திருக்கிறா... பாவம் கிருஷ்ணி.

என்னைப்போல இவளும் ஏழைப்பிள்ளை... செத்தலாய், சுருவாடுமாதிரி இருக்கிறாள். வெளிறி, இரத்தம் கெட்ட தேகம். சுள்ளி

சுள்ளியாய்க் கையும் காலும். அந்தக் கண்கள் மட்டும் பெரிசாக... இரக்கப்படுறவையளுக்குக் கண்கள் இப்படிப் பெரிசா இருக்குமோ...?

நாக்குவழிக்கிற அந்தச் சின்னமேளம் ராதிகான்ரை சாப்பாட்டைத்தான் தின்னவேணும். அவவின்ரை சாப்பாட்டுப் பெட்டியை எடுத்தன். பெட்டி நல்ல வடிவு. நீலம். மூடி வெள்ளை. பெட்டியில் அடசி அடசி அரிசிமாப் பிட்டு; மேல முட்டைப் பொரியலும் பிலாப்பழத் துண்டுகளும்...

இந்தச் சொறி, ஒரு நேரம் பட்டினி கிடக்கட்டுமன்... விதானையாற்றை மகள் எண்டால் எனக்கென்ன... அவளுக்குக் கொம்பா முளைச்சிருக்கு... அவளின்ரை கெப்பர் அவளோடை...

ராதிகாவை மனதுக்கை திட்டின சந்தோசத்தில், பிட்டை, பொரியலுடன் விழுங்கினன். பிலாப்பழத் துண்டுகளையும் அள்ளி அடசினன். விக்கல் வந்திட்டுது. அவளின்ரை போத்தில் தண்ணியையே எடுத்துக் குடிச்சன். சாப்பிட்டதும் - பெட்டியை அவளின்ரை பையில் வச்சிட்டு - நசுக்கிடாமல் வந்து படுத்திட்டன்.

சாப்பிட்ட களைப்பு, கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்திட்டன்...

பிறையர் முடிஞ்சு, பிள்ளையள் வகுப்புக்கு வந்துகொண்டிருக்கினம். கிட்டவந்த கிருஷ்ணி, என்னைப் பார்த்து ஒரு கள்ளச் சிரிப்போட கேட்டாள்:

“உம்மில் பிலாப்பழம் மணக்குது... சாப்பிட்டனீரா? வாயில் பிட்டுத்தாளும்ருக்கு. துடையும். துடைச்சுப் போட்டு முழிசாமல் இரும்.”

கிருஷ்ணிக்கு விளக்கம் அதிகம்... என்றை கள்ளத்தைப் பிடிச்சிட்டாள்போல... நான் பேய்த்தரவளிபோல ஒண்டுமே நடவாத மாதிரி இருந்தன்.

கிருஷ்ணி விடேல்லை, தொடர்ந்து காதிலை குசுகுசுத்தாள்:

“இதொண்டும் வகுப்பிலை புதுசில்லை. நான், லதா, றோசலின், சாந்தி எண்டு எல்லாருமே கள்ளச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு அடிவாங்கி இருக்கிறம். எரிமலை வெடிக்கப் போகுது... எப்ப வெடிக்குமெண்டு பாப்பம்...”

“எரிமலையா! வெடிக்குமா...? வெடிக்கிற நேரம் வெடிக்கட்டும். எனக்குப் பயமில்லை.”

“ஆள் நல்ல உசாராய்த்தான் இருக்கிறீர். திருட்டு முழி முழிச்சுக் குழப்பாமல் இருந்தாச் சரி...”

“இப்ப என்ன பாடம். தமிழா? தமிழ் வாத்தியார் வாறார். ஒருகிழமையா ஆள் வரேல்லை. அவற்றை உடம்பு சரியாக் கொட்டிண்டு கிடக்கு. காச்சலாக்கும்...”

கிருஷ்ணிதான் தொடர்ந்து கதையளந்தாள்.

“தமிழ் வாத்தியார் ராமலிங்கம் நல்லவர். ஏழைப் பிள்ளையளில அவருக்குச் சரியான விருப்பம். இரக்கம். அட்சரம் தப்பாத உச்சரிப்பு. அவர் எந்தக் கஷ்டமான பாடத்தையும் விளங்கிறமாதிரிப் படிப்பிப்பார். அவர் எது சொன்னாலும் புதிசு புதிசா இருக்கும். படிப்பிக்கேக்கை எட்டாம் வகுப்பு எண்டதை மறந்திடுவார். பெரிய பெரிய விஷயங்களைப் பற்றி எல்லாம் சொல்லுவார். சொல்லேக்கை எங்களுக்கு விளங்கிறமாதிரிச் சொல்லுவார்.”

கிருஷ்ணியின் வாயுறலும் சளசளப்பும் எனக்கு எரிச்சலைத் தருகுது.

வகுப்பறைக்கு வந்த வாத்தியார் - வணக்கம் சொல்லிப்போட்டு - தமிழ்ப் புத்தகத்தை எடுத்தார்.

“ஐந்தாம் பாடமா. அட பாரதியா...? பாரதியின் இலட்சியப் பெண்...”

தேன்குடிச்ச நரியாட்டம் இளிச்சபடி நிண்டவர், ராதிகாவின்ரை குரலைக்கேட்டு, அவளது பக்கமாகத் திரும்பினார்.

“இந்த அகதிச் சனியன் சத்தி எடுத்திட்டா. வகுப்பு முழுதும் நாறுது... இஞ்ச இருக்கேலாது சேர்...”

“ஆரது... எந்தப் பிள்ளை...? அகதி, சனியன் எண்டெல்லாம் சொல்லப்படாதம்மா. நாங்கள் எல்லாரும் அகதிகள்தான். தொண்ணூற்றைஞ்ச ஐப்பசி மாசத்தை மறக்கேலுமா...”

“ஆளார்... பிள்ளை எழுந்திரும்...”

நான் மசண்டிக்கொண்டு எழுந்து நிண்டன்.

“என்ன பேரம்மா உமக்கு...?”

“யசோதா...”

“இடம் பெயர்ந்து வன்னியில எங்க இருந்தனீங்க...?”

“புதுக்குடியிருப்பில...”

“இஞ்சை எந்த இடம்?”

“கட்டுவன்”

“அங்க போகேலாது. அவங்கட அதிபாதுகாப்பு வலயம் எண்ட கோதாரி. எங்கட மண்ணில அவங்கட நாட்டாண்மை வலுத்திட்டுது... ஹும்... என்னசெய்யேலும்.”

வாத்தியார் முணுமுணுத்தார்.

“இப்ப, இவ இருக்கிறது கொட்டு தோட்டப் பக்கம். முத்துமாரியம்மன் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில...”

கிருஷ்ணிதான் திரும்பவும் என்ரை உதவிக்கு வந்தாள்.

“சேர்! யசோ காலையில் சாப்பிடேல்லை... வெறும்வயிறு... அதுதான் சத்தி எடுத்தவ. அதைத்தான் இந்தக் கோள்குண்டணி சொண்டு உரைஞ்சிறா.”

என்னைப் பார்த்த கிருஷ்ணி மனசினகிச் சிரிச்சாள்.

கண்கலங்கியபடி, கிருஷ்ணியை அன்போடை பார்த்தன்.

“அதுசரி பிள்ளை, உங்களுக்கு உலர் உணவு, அது இதெண்டு கிடைக்குமே...”

“இவை வந்து மூண்டு கிழமைதானாகுது. விதானையார் இழுத்தடிக்கிறார். நல்ல விதானையும் பாணையும். உந்தக் குறளி ராதிகாவின்ரை அப்பாதான் விதானை.”

கிருஷ்ணி பொரிந்து தள்ளினாள்.

“கிருஷ்ணி பெரியாக்களை இப்பிடிப் பேசப்படாது பிள்ளை. அதுசரி, குடும்பத்திலை நீங்க எத்தனை பேர்...”

“அம்மா, தங்கச்சி, நான்.”

“அப்பா...?”

“தொண்ணூற்றேழில், வள்ளிபுனம் பள்ளிக் கூடத்தடியில், பொம்மர் அடிச்சது. அப்ப குண்டுபட்டு, அப்பா செத்துப்போயிட்டார்.”

வகுப்பு இறுகி, உறைஞ்சு போனது. எல்லாப் பிள்ளையளும் கண்கொட்டாமல் என்னையே பார்த்தபடி இருந்தினம்.

அப்ப, இரண்டாம் பாடவேளை மணி அடிச்சது.

இனி, கணக்குப்பாடம். வகுப்புக்கு நண்டு வரப்போகுது. எங்கட கணக்கு ரீச்சர் மிஸ்ஸிஸ் தம்பையா. அவவுக்கு நண்டு எண்டு பட்டப்பேர். அந்தப் பேரை வைச்சது கிருஷ்ணிதான். பட்டப்பேர் வைக்கிறதிலை அவள் சரியான விண்ணி.

கால்களை அகலவைத்து, தனது கனத்த உடம்பை அசைக்க முடியாமல், தம்பையா அரக்கி அரக்கி நடந்து வாறது, சினை நண்டு வாறதுபோல இருக்கும்.

வகுப்பில கணக்குச் செய்யேக்கை பிழை விட்டா, நண்டு - துடையில், சள்ளையில், சொக்கைல எண்டு கோலிக் கோலி நுள்ளும். நுள்ளின இடத்தில இரத்தம் வரும்.

அதின்ரை தண்டனை முறை எல்லாம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறும். சில வேளையில் நெஞ்சிலையும் முதுகிலையும் மூசிமூசிக் குத்தும். மூச்சு அடைக்க அடைக்க இந்தக் கூத்து நடக்கும். கொலைபாதகி, யமன்ரை தங்கச்சி எண்ட பேரும் அதுக்கு வலு பொருத்தம்.

அது கிட்டவந்தா, எங்களுக்குத் தெரிஞ்சு கணக்கும் தெரியாமல் போயிடும். அதுக்கு உடம்பு முழுக்கக் கண். மனசை உள்ளாலை பார்த்து, எங்கடை கள்ளமெல்லாத்தையும் சட்டெனக் கண்டுபிடிச்சிடும்.

என்றை குட்டெல்லாம் உடையப் போகுது எண்ட பயம் எனக்கு. ராதிகாவிலையே என்றை கவனம் முழுக்க இருந்தது. புத்தகப் பையைத் திறந்து, கணக்குப் புத்தகத்தை அவள் வெளியில எடுத்தாள். புத்தகத்தோடை சாப்பாட்டுப் பெட்டியும் தட்டுப்பட்டு, வெளியில வந்து விழுந்தது. விழுந்த வேகத்தில பெட்டி திறந்திட்டுது.

ராதிகா டான்சாடத் தொடங்கினாள். வகுப்பறைக்கு வந்த நண்டைப் பார்த்து, கத்தினாள்.

“ஆரோ அம்புலோதிப்பட்டது என்றை சாப்பாட்டைத் திருடித்திண்டிட்டுது ரீச்சர்...!”

“எரிமலை புகையிது. சொதிசூழம்பு வெளியில வருகுது. பட்டென வெடிச்சுச் சிதறப் போகுது. கவனம். ரெடியாய் இரும் யசோ...!”

கூறின கிருஷ்ணி, என்னைப் பார்த்து - உதடுகளைக் குவித்து - ஒரு கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

நடந்து வந்த களைப்பு... அதோட ராதிகாவின்ரை கூச்சலும் சேர, நண்டு கோபத்தில அதிர்ந்தது. கண்களை அகல விரித்து ஒரு பார்வை பார்த்தது. இமை வெட்டாத அந்தப் பார்வை என்னை நிலை குலையச் செய்தது.

பயத்திலை, எனக்கு மூத்திரம் வந்தது. கையை உயர்த்தி, சுட்டுவிரலை நண்டுக்குக் காட்டிப்போட்டு, ஒண்டுக்கு இருக்க ஓட்டமெடுத்தன்.

திரும்பிவந்து பார்த்தா - வகுப்பறை அமைதியாக இருந்தது - நண்டுக்கு எல்லாமே விளங்கி இருக்கவேணும்.

“வந்து மூண்டு நாளாகேல்லை, உனக்குத் திருட்டுச் சாப்பாடு வேணுமா? கழுதை, குட்டிப் பிசாசு, தட்டுவாணித் தேவ...”

கெட்ட வார்த்தைகள் அதுக்குத் தண்ணி பட்டபாடு.

ராதிகாவின்ரை பார்வையில மட்டும் ஒரு குரோதமிருந்தது. உதடுகளில லேசான ஏளனச் சிரிப்பும் குமிழிட்டது.

நண்டின்ரை மனசை ஆழங்கானேலாது... எப்ப என்ன செய்யுமெண்டு சொல்லேலாது...

“உங்களை அடிச்சுச் சரிவராது. உங்களுக்குத் தோல் தடிச்சுப்போச்சு. புதிசா ஏதாவது உறைக்கிறமாதிரிச் செய்யவேணும். வெக்கத்தில இனி இந்த மாதிரி எளிய வேலையளைச் செய்யாத அளவுக்கு அது இருக்கவேணும்.”

கூறின நண்டு, என்னைத் தரதரவெண்டு, தன்ரை மேசையடிக்கு இழுத்துக்கொண்டு போனது.

அதுக்குக் கோபத்தில் மூச்சுமுட்டி, ஈழை மாதிரி இழுத்தது. தரையில் விழுந்த மீன் கணக்கா வாயை மூடிமூடித் திறந்தது. பின்னால கூச்சலிட்டது:

“டிசிப்ளின்... டிசிப்ளின்.... டிசிப்ளின்... அது இல்லாமல் படிப்பெதுக்கு, குப்பையில் கொட்டவா?”

அதிர்ந்த உடலை ஆறுதல்படுத்திக் கொண்ட நண்டு, தான் கொண்டு வந்திருந்த பிறிஸ்ரல் போர்ட் ஒண்டை எடுத்து, சரிபாதிமாக மடித்துக் கிழித்து, அதில கறுப்பு ஃபெல்ற் பேனையால தன்ரை கிறுக்கல் எழுத்தில ஏதோ எழுதினது:

‘நான் கள்ளச் சாப்பாடு தின்னிற பட்டினிப்பட்டாளமாம். எனக்குப் பகாசுரப் பசியாம். அண்டா அண்டாவாகச் சாப்பிடுவனாம். சாப்பிட எனக்குக் கொட்டிக் கொடுக்க வேணுமாம்.’

எழுதின போர்ட்டைத் துளையிட்டு, நூல்கட்டி, என்ரை கழுத்தில மாட்டிவிட்ட நண்டு; பள்ளிக்கூடத்தைச் சுற்றி வரும்படி கட்டளை இட்டது.

நான் அசையாமல் விறுமன் கணக்கா நிண்டன்.

அதைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்ட நண்டு, ஓடிவந்து என்ரை முதுகில ஓர குத்துவிட்டது. தளம்பி விழப்போன நான், மனசடைஞ்ச அழுதபடி, மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினன். கூட, நிதியும் என்னோடை வந்தாள்.

நான் பக்கத்து வசுப்பறையள், விஞ்ஞான கூடம், நூலகம் எண்டு நடந்து, விளையாட்டு மைதானத்தை அடையேக்க, அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளையள் எனக்குப் பின்னாலை ஓடிவந்தினம். அவையளுக்கு இது புதினமா இருந்திருக்கவேணும்... ஆனா, எனக்குச் சீலைகழண்ட வெக்கமாயிருந்தது.

‘எனக்கு ஏன் இந்தத் தண்டனை...? நாலு பேர் பகிடி பண்ணிறமாதிரி... நண்டை வட்டாரியாலை - கூரை நல்லாத் தீட்டிப்போட்டுக் குத்தவேணும்... ரத்தம் சொட்டச் சொட்டக் குத்தவேணும்...’

மனம் கறுவிக் கொண்டது.

அதிபர் அலுவலகத்துக்கு முன்னாலை வந்தபோது, வெளிய வந்த அதிபர் கொடுப்புக்குள்ள சிரிச்சது தெரிஞ்சது.

“மிஸ்ஸிஸ் தம்பையான்ர வசுப்பா?”

“ம்...” நிதி தலையாட்டினாள்.

“நாளைக்கு அசெம்பிளியிலயும் இவ்வை நிறுத்தவேணும்...”

தம்பையா நண்டெண்டால், இது நரி, உலாந்தா மாதரி வளர்ந்து, சின்னத் தொந்தியைத் தடவினபடி அது நிண்டது.

எரிச்சலுடன் அதைப் பார்த்தும் பாராத மாதிரிக் காறித் துப்பினன்.

மனிசனுக்கு விளங்கினமாதிரித் தெரியேல்லை. அவரது கவனமெல்லாம் பிள்ளையளுக்கு வலைப்பந்தாட்டம் பழக்கிற பவானி ரீச்சரின் குதிப்பிலும் மதமதப்பிலுமிருந்தது.

குட்டைபிடிச்ச சனங்கள். இனி இந்தப் பள்ளிக்கூடப் பக்கம் வரப்படாது. செல்வராசாண்ணற்றை தோட்டத்தில அம்மாவோடை வேலைக்குப் போகவேணும்.

மனசு தீர்மானித்துக்கொண்டது.

தம்பிழுத்து மண்டபத்தைக் கடந்து, நடந்த போது - தெரிஞ்சு தெரியாத ஆசிரியர்களும் ஆசிரியைகளும் வகுப்பறையைவிட்டு வெளியவந்து, விடுப்புப் பார்த்தினம். அவையளக்குப் பின்னாலை வகுப்புப் பிள்ளையள், பெரிய வகுப்பு அக்காமாரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் இடிச்சு இடிச்சு ஏதோ சொல்லிச் சிரிச்சினம். என்ன விண்ணாணம் பார்க்கினையோ தெரியேல்லை.

அருணாசலம் மண்டபப் பக்கமா வாறன். அப்ப தயாரீச்சரும், அமலன்சேரும் வாறது தெரியுது. பின்னாலை, தமிழ் வாத்தியார் ராமலிங்கம்சேர் ஓடிவாறார்.

அமலன் சேர் என்னமோ சொன்ன மாதிரி இருந்தது:

“திஸ் இஸ் ரூ மச்... ஏப்பாட் பிறிசிடென்ஸ்...”

ஆங்கிலத்தில சொன்னதாலை எனக்கு விளங்கேல்லை. தயா ரீச்சர் கலங்கிப் போய் என்னை அணைத்துக்கொண்டா. அவவின்ரை கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“என்னம்மா இது...?”

ராமலிங்கம் சேர் அழுவாரைப்போலக் கேட்டார்.

நிதி பதில் சொன்னாள்:

“தம்பையா ரீச்சர்தான் அனுப்பினவ...”

“இவ என்ன வாத்தி... பெரிய பட்டதாரி... டிப்ளோமா... கல்வி உளவியல் அது இதெண்டு படிச்சுக் கிழிச்சிருப்பா... ஓகோ... அவவுக்குப் பகுதித் தலைவர் எண்ட மிதப்பாக்கும். விசர்க்குடுக்கை. இதுகள் பிழையெண்டு ஏன் இவவுக்குத் தெரியேல்லை... பிள்ளையளின்ரை சமூக நிலையை அறிஞ்சு உதவி செய்யிறது தானே வடிவு...”

இயல்புக்கு மாறாக வாத்தியார் உரத்துப் பேசினது போலத்தான் எனக்கு இருந்தது.

அவசர அவசரமா என்றை கழுத்தில கிடந்த பிறிஸ்ரல் போர்ட்டைக் கழட்டி, கிழித்துத் தூரவிசினவர், நிதியிட்டக் கூறினார்:

“இவ்வின்ர புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு வாரும். இவ வீட்டை போகட்டும். அதிபரிட்டை நான் சொல்லிறன்.”

நன்றி உணர்வு கண்களில் மின்ன, தமிழ் சேரைப் பார்த்தன். அவர் என்றை கையைப் பிடிச்சு, தன்ரை வகுப்பறைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனார். எவ்வளவு நிதானம் இவர். ஏதேன் பிழை என்னடா நல்ல மனிசருக்குத்தான் இப்பிடிக்கோவம் பொதுக்கெண்டு வரும் போல....

தூரத்திலை, நிதி புத்தகப்பையோட ஓடிவந்தாள், கூடவே கிருஷ்ணி, கிருஷ்ணி கிட்ட வந்து, கையைப்பிடிச்சு கனிவாய்ச் சொன்னாள்:

“பயப்பிடாதையும்... நாளைக்குப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வாரும்... கட்டாயம் வாரும்... இண்டைக்கு நடந்ததை மறந்திடும்...”

அவளது குரலில் அழுகை இருந்தது.

புத்தகப்பையை வாங்கிக்கொண்டு, பள்ளிக் கூடத்தைவிட்டு வெளிய வந்தன்.

என்னில் எனக்கே வெறுப்பு வந்தமாதிரி இருந்தது. தனிய விடுபட்டுத் தவிக்கிற மாதிரி இருந்தது. பசியிலதானே செய்தனான். இது பிழையா...? கெட்டபழக்கமா...? பசி... பசிக் கொடுமையிலதானே இப்படி நடந்திட்டுது.

நல்ல வெய்யிலடிக்குது. அனல்காத்தும்வீசுது. நாவறண்டு போனமாதிரி இருக்குது. செல்வராசா அண்ணற்ற தோட்டத்தில தண்ணி அள்ளிக் குடிக்கவேணும். தாகம் தீரக்குடிக்கவேணும். இந்த அவமானத்தில, நெருக்குவாரத்தில இருந்து விடுதலை கிடையாதா...? ஆயிரம் பேர் படிக்கிற பள்ளிக் கூடத்தில - ராமலிங்க வாத்தியார், அமலன் சேர், தயாரீச்சர், நிதி, கிருஷ்ணி இவை மட்டும்தான் எனக்காகக் கலங்கிற மாதிரி இருக்கு... இவை மட்டும் போதுமா...? செத்திடலாம் போல இருக்கு. சாகப்படாது. ஏன் சாகவேணும். அம்மாவை, தங்கச்சியை விட்டிட்டு எப்பிடி...? பள்ளிக்கூடம் போகாமல் விடுவம். போனால்தானே கெட்டபேரும் கிரிசைகேடும்.

நினைவுகளோடை, மில்லடி ஒழுங்கைக்கு வந்திட்டன். மில்லைக் கடந்து, கொட்டு தோட்டத்தடியிலை வரேக்கை, தண்ணி குடிப்பம் எண்டு கிணத்தடிப் பக்கம் போனன். தமரோன் மணத்தது. செல்வராசா அண்ணர் தோட்டத்தில மிகாய்க் கண்டுசுளுக்குப்

செல்வராசா அண்ணர் தோட்டத்தில் மிளகாய்க் கண்டுகளுக்குப் பூச்சி மருந்து அடிக்கிறது தெரியுது. அவர் தூரத்தில், தோட்டத்துத் தெற்குத் துண்டில நிக்கிறார்.

கிணத்தில் தண்ணி அள்ளிக் குடிச்சுப் போட்டுத் திரும்பேக்கை, அது... அந்தப் போத்தில் தெரிஞ்சது. தமரோன் போத்தில். போத்திலை மருந்து முக்காப் பதத்துக்கு இருந்தது. போத்திலைக் கையில் எடுத்தன்; எடுத்ததும் அந்த எண்ணம் என்ரை மனதில ஊடுருவியது. எல்லாமே சடுதியில நடந்தது. ஒரு வேகத்திலை என்னை மறந்த நிலையில், மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டு லபக்கென மருந்தை விழுங்கினன். தொண்டை எரிஞ்சது. நெஞ்சம் எரிஞ்சது. குடிச்சபிறகுதான் மூளைக்கு ஏதோ வெளிப்பு வந்தமாதிரி இருந்தது. இனி என்ன... சாகவேண்டியதுதான். விக்கலோடை அழுகை வந்தது. உயிராசை மனசைக் குடைஞ்சது.

மாரியம்மன் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் அம்மா வாறது தெரியுது. இடுப்பில தங்கச்சி.

ஓடிப்போய் அம்மான்ரை கையை எடுத்துக் கொஞ்சினன்.

குனிஞ்சு என்னைப் பார்த்த அம்மா, “ஏன் பள்ளிக்கூடம் முடியமுந்தி வந்தனி...?” எண்டு கேட்டா.

பதிலென்ன சொல்லேலும். புத்தகப்பையை அம்மாற்றைக் குடுத்திட்டு, தங்கச்சியை வாங்கி அணைச்சுத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தன்.

வீட்டுப்படலையடியில வரேக்கை நெஞ்சு அடைச்சது. மூச்சவிட முடியேல்லை.. கால் தடக்கின மாதிரி இருந்தது. லேசா நுரை வாயில வழிஞ்சது...

நிலைதடுமாறி விழப்போன என்னை, அம்மா அணைச்சுக்கொண்டா. புத்தகப்படையோடை தங்கச்சியையும் வாங்கிக் கொண்டா.

“என்ன... உன்னில பூச்சிமருந்து மணக்குது.”

“அம்மா நான்... நான் தமரோன் மருந்தைக் குடிச்சிட்டன்...”

“அடிபாதகத்தி, என்ன செய்து போட்டை...”

அம்மா பதறி அழுதா.

செல்வராசா அண்ணர் ஓடிவாறது தெரியுது. ஆனால் மங்கலாய்த்தான். நினைவு இழந்து கொண்டு போவது போல இருந்தது. எல்லாமே ஒளியில்லாமல் இருளாய் இருந்தது.

‘நான் செத்துப் போவனா...?’ மனசு அடிச்சுக்கொண்டது.

“ஆள் அம்மனிட்டைப் போய்விடுவா போலத்தான் இருக்கு...”

மூச்சுப் பேச்சில்லை... எதுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துக்கொண்டு போவம்.”

செல்வராசா அண்ணற்றை குரல் கனவில... தூரத்தில் கேக்கிறமாதிரி இருந்தது.

‘கெதியிலை கொண்டு போங்களேன்’ என்று கத்தவேணும்போல இருந்தது... ஆனால் முடியேல்லை.

அம்மா கதறிக் கதறி அழுகிறா. கூடத் தங்கச்சியும் அழுகிறா...

“பயப்பிடாதையும் நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வாரும்... கட்டாயம் வாரும்...”

கிருஷ்ணியின்ரை குரல் ஏதோ அதள பாதாளத்தில் இருந்து ஒலிப்பதுபோல இருந்தது.

“கிருஷ்ணி...!”

அவளைக் கூப்பிட வேணும்போல இருக்கு... ஆனால் என்னாலை முடியாமல் இருக்கு...

சின்னத் தேவதைகள்

பாலையின் தகிப்பு அந்தப் பாழ்வெளியெங்கும் பரவியிருந்தது. பசுமையின் களை அழிந்துபோன அந்த வெட்டையைப் பார்த்தபடி, கிருஷ்ணி இருந்தாள். அவளது பார்வை நெடுந்தூரம்வரை நிலைத்திருந்தது.

அவளது உடல் சிதைந்து, கரைந்து, கோலங்கெட்டுக் கிடந்தது. கையும் காலும் உள்வளைவு கொள்ள, வயிறு பெருத்து, பாண்டு நோயாளிபோல அவள் காணப்பட்டாள். நீர்ப்பசை உலர்ந்த அவளது உடலில், ஈரக்கசிவுடன் இருந்தவை அவளது கண்கள் மட்டும் தான். அந்தக் கண்களும் மாற்றம் ஏதும் இல்லாமல், முன்னர்போல பெரிதாயும் பரிவைச் சொரிவதாயும் இருந்தன.

அவள் முன்பாக விரிந்து கிடந்த அந்தப் பெருவெளியில், முகை கருகிப்போன - உவர் நிலத்துக்கே உரிய - கோரைப் புற்களும் சிறு அறுகும், வறள் முள்ளிச் செடிகளுமே இருந்தன. தூரத்தில் சதுரக் கள்ளியும் சப்பாத்துக் கள்ளியும் வளர்ச்சி குன்றி, பச்சையம் அழிந்து, செத்தலாய்ச் சரிந்து கிடந்தன. படரும் கொடிகளும் சிறு செடிகளும் கூட, அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஆதாரம் அழிந்த நிலையில் காணப்பட்டன.

அந்த வெளியில் கிழக்குப் பக்கமாக, சாம்பல் மேடொன்று இருந்தது. அந்தச் சாம்பல் மேடுதான் ஊரின் சுடுகாடு.

கிராமத்தில் - துர்மரணங்களும் பட்டினிச் சாவும் மலிந்துபோனதால், சுடுகாட்டில் பிணங்கள் குவியலாக எரிந்தன. தீயில் கருகும் பிணங்களின் வாடை ஊர்முழுதும் சுவிந்திருந்தது.

சுடுகாட்டுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில், ஒரு வெட்டுக்குளம். அது தூர்ந்துபோன நிலையில் நீரில்லாது வரண்டு கிடந்தது. குளத்தின் வடக்குப் பக்கம் ஏகாலிசளின் படித்துறை இருந்தது. துணி துவைக்கும் கற்களும் சில அங்கு கிடந்தன.

குளத்தின் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள வயல்கள் - கலடுதட்டி, வரம்பழிந்த நிலையில் கிடந்தன. வயல்களுக்கு அப்பால் ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை ஊரைப் பார்த்து வந்துகொண்டிருந்தது.

அந்த வெளியின் மேற்குச் சாய்வில் ஊர்மனை இருந்தது. கிருஷ்ணியின் குடிசை ஊரைவிட்டுச் சற்று விலகி, சனசந்தடி இல்லாமல் இருந்தது.

கிருஷ்ணி இப்பொழுதெல்லாம் பாடசாலைக்குப் போவதில்லை. அவளது யசோவின் அகால மரணத்தின் பின் படிப்பில் அவள் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. அந்த மரணமும் அதனடியான துயரமும் அவளை ஆழமாகவே பாதித்துவிட்டது. பாடசாலைகூட, பல நாட்களுக்கு முன்னர் மூடப்பட்டுவிட்டது. பாடசாலை இருந்த இடத்தில் இப்பொழுது மண்கும்பங்களும் கற்குவியல்களும் சில அஸ்பெஸ்ரோஸ் தகடுகளும் மட்டுமே சாட்சியமாய்க் கிடந்தன.

விதானையார்வீடு, சங்கக்கடை, கிராம சபைக்கட்டிடம், அதற்குக் கிழக்காக இருந்த சில மண்குடிசைகள் என யாவும் இடிபாடுகளுடன் கிடந்தன. ஊரின் குப்பை எல்லாமே இங்கு கொட்டப்பட்டதுபோல, அது ஒரு குப்பை மேடுபோலவும் காட்சியளித்தது.

முத்துமாரியம்மன் கோயில் இருந்த இடத்தில், பெரியபுற்று ஒன்று காணப்பட்டது. அப்புற்றில் நாகபாம்புகள் வளைய வருவதாக ஊர்மக்கள் கதைத்துக்கொண்டார்கள். ஐந்துதலை நாகம் கூட உண்டு என்ற பேச்சும் அடிபட்டது. கிருஷ்ணி கூட, வெள்ளி அரைஞாண் கொடிபோல ஒரு பாம்பைக் கண்டிருக்கிறாள். அது படம் விரித்து ஆடியதையும் பார்த்திருக்கிறாள். அப்பாம்பு வேறுயாருமல்ல, கோயில்பூசகர் மூர்த்திஐயர்தான் என்ற கதையும் ஊரில் உண்டு.

ஊர் மக்களின் பிரயாசை முழுவதும் இப்பொழுது ஒருமுகப் பட்ட ஒன்றாகவே இருக்கிறது. ஒருவேளையாவது கொதிக்கும் தமது கும்பியை நிரப்பவேண்டும் என்பதுதான் அவர்களது கவனமாகும்.

கோரைக்கிழங்கு, முள்ளிவேர் - அவற்றுடன் கரப்பான் பூச்சிகளையும் புற்று எலிகளையும் அவர்கள் உணவாகக் கொண்டார்கள். அயற் கிராமங்களில் உள்ள தோட்டங்களில் திருடிவந்த: சாமி, குரக்கன், எள்ளு, மரவள்ளி போன்றவற்றையும் அவர்கள் ரகசியமாகப் பகிர்ந்துகொள்ளவும் செய்தார்கள்.

எல்லா விஷயங்களிலும் துல்லியமான புரிதல் உடைய கிருஷ்ணி, ஊரில் நடக்கும் துர்ச்சம்பவங்களுக்கும் அழிவுகளுக்கும் யசோவின் மரணமே காரணம் என்பதைப் புரிந்து வைத்திருந்தாள்.

கிணற்றடியில் முகம் அலம்பிவிட்டுத் திரும்பிய கிருஷ்ணி, ஏதோ ஓர் உள்ளுணர்வால் உந்தப்பட்டு, ஊரைப் பார்த்து வந்து கொண்டிருந்த அந்த ஒற்றையடிப் பாதையைப் பார்த்தாள். பாதையில் சிறு புள்ளியாய் ஓர் அசைவு...

'யாரது... யார் வருகிறார்கள்?' குழம்பிய நிலையிலும் ஏதோ தெளிவு பெற்றவள் போலத் தனக்குள்ளாகவே பேசிக் கொண்டாள்.

'ஊருக்கு நல்லது நடக்கப்போகிறதா...? சூனியத்துள் இருந்து... இன்மையில் இருந்து வரும் அந்தத் தூதுவன் யார்...? எத்தகைய தூது மொழியுடன் வருகிறான்.'

நினைவுகளோடு விரைந்து வந்தவள் பாதையைத் தொட்டபடி நின்று பார்த்தாள்.

அந்தப் பாதையின் வழியாக, அமானுஷ்யத் தோற்றமுடைய முதுகிழவன் ஒருவன் வந்து கொண்டிருந்தான். காலத்தின் தொடர்ச்சியை உறுதி செய்பவன்போல அவன் இருந்தான். அவனது பராயம் பல நூறைத் தாண்டியிருக்கவேண்டும். இன்னும் சற்றுக் கூடுதலாகவும் இருக்கலாம்.

அவனது அங்கங்கள் கலைத்துப் போடப்பட்டு, மீளவும் பொருத்தப்பட்டவாகில் இருந்தன. அவனது தலைப்பாகம் கீழாக, பாதங்கள் இருக்கவேண்டிய இடத்திலும் - கால்கள் மேலாக, தலை இருக்கவேண்டிய இடத்திலும் இருந்தன. கண்களும், மூக்கும், வாயும் - முகம் அழிந்த நிலையில் - வயிற்றில் முளைத்திருந்தன. காதுகள், காற்பெருவிரல்களோடு இருந்தன; அவை பெரிதாக, யானையின் காதுகளை ஒத்திருந்தன.

கிருஷ்ணியை நெருங்கிய அந்தக் கிழவன் அவளைப் பார்த்து உரத்த குரலில் ஏதேதோ பேசினான்:

"ஏய்... சிறு பெண்ணே உன்னைத்தான்! என்ன... இங்கு இப்படித் தியானத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாய்... உனக்குச் செய்தி தெரியாதா? ஊரே கொட்டுதோட்டப் பக்கம் விரைந்து கூடுகிறது. போ... போய் அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று பார்..."

கிழவன் பேசியபோது அவனது நாக்கு வெளியே துருத்திக் கொள்வதையும் - நுனி நாக்கில் நெருப்புத் தணல்துண்டுகள் சொரிவதையும் கிருஷ்ணி கவனித்தாள். அந்த நெருப்புத் தணல்கள் தரையில் விழுந்த கணத்திலேயே பனிக்கட்டிகளாக உருமாறி உறைந்தன. பின்னர் சிறுசிறு நீர்த்துளிகளாய் மாறின. சிறு துளிகள் புணர்ந்து சிறு அருவியாய் விம்மியது. அருவியின் இரு மருங்கும் தழையும் பசும் புற்கள். புற்கள் திட்டுத் திட்டாக இருந்தபோதும். பச்சைப் பட்டு மாலைபோல அழகாய் இருந்தது.

கிழவனை வழிமறித்த கிருஷ்ணி கூவினாள்:

"முதியோனே ஊருக்கு நல்லது நடக்கப் போகிறதா...? இது மரணங்கள் மலிந்த மண். வறுமையும் பிணியும் எங்களைத் தொடர்ந்து தொல்லை தருகிறது. அவற்றில் இருந்து நமக்கு விடுதலை கிடைக்குமா...? நில். நின்று நிதானமாய் எனக்குப் பதில் தந்து போ..."

கிருஷ்ணியின் குரலைக் கேட்டதும் கிழவன் சற்றுக் கோபமாகவே திரும்பினான். அவனது கண்கள் தீச்சுடரை உமிழ்ந்தன.

ஒரு கணம் திகைத்துப்போன கிருஷ்ணி, வாய்பிளந்த நிலையில் அவன் போன திசையையே பார்த்தபடி நின்றாள். கிழவனின் உருவம் அழிந்து, வளியிடை கரைந்து போனது. 'இதென்ன உருவெளித் தோற்றமா...? காற்றில் கரைந்து போன மாயம்தான் என்ன...?' அவனை, அந்தக் கிழவனை ஓடியோடித் தேடிப்பார்த்தாள். கிழவனின் குரல் மட்டும் அருபமாய் ஒலித்தது:

"பெண்ணே! என்னைத் தேடுவதை விட்டுவிடு. அது வீண் முயற்சி. கொட்டு தோட்டப் பக்கம் போ. போனால் பயனடைவாய்... அங்கு உனது பிரியை யசோதாவையும் காணலாம்."

"யசோவா... அது... அது எப்படிச் சாத்தியமாகும். இப்பொழுது அவள் கடவுளின் குழந்தையல்லவா... அவள் எங்களைப் பிரிந்து சென்று எத்தனை நாட்களாகி விட்டன. மீளவும் அவளை எப்படி..."

கிருஷ்ணி கண்ணீர் மல்க விம்மினாள்.

"அவள் கடவுளின் குழந்தைதான்..... அவளது வழிகாட்டலில் நீ நட..... அவளது அகால மரணத்தால் ஊருக்கு வந்த அபவாதம் நீங்கப்போகிறது. அதற்குரிய நேரம் வந்துவிட்டது. அவளது வசீகர ஆளுகைக்கும் இரட்சிப்புக்கும் உரியவள் நீ... உன்வழி, ஊரில் எல்லாமே நல்லதாய் நடக்கப்போகிறது."

மந்திரவசப்பட்டவள்போல எழுந்த கிருஷ்ணி, கொட்டுதோட்டப்பக்கம் விரைந்து நடந்தாள்.

தோட்டத்தில் ஊரே கூடியிருந்தது. அது அவளுக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

தோட்டத்தின் மையத்தைத் தொட்டபடி, சனக்கும்பல் நின்றது. கும்பலை விலத்தி உள்நுழைந்த கிருஷ்ணி, புதிதாய் தளிர் எறிந்து தழைத்திருந்த பசுஞ்செடி ஒன்றைக் கண்டாள். அதன் குளிர்ச்சியும் தளதளப்பும் சூழலில் வெம்மையைப் பெரிதும் தணித்தது.

அந்தச் செடியின் பக்கமாக நின்ற அமலன் சேர் ஏதோ சொன்னார்:

"இதீ... இந்த மண் கண்டிராத செடி... குழப்பம் ஏதுமில்லை... இது முசுக்கட்டைச் செடிதான். பட்டுப்பூச்சிகள் உணவாகக் கொள்ளும் இந்தச் செடி... இங்கு எப்படி... இந்த நீர்க்கசிவே இல்லாத பாலையில்... இதன் தளிர்கள் கருகிவிடாதோ..."

"முசுக்கட்டையா...?"

அமலன் சேருக்குப் பக்கமாக நின்ற தயாரீச்சர் கேட்டா.

தயாரீச்சரை நெருங்கி வந்த கிருஷ்ணி, அவவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"அட நம்ம கிருஷ்ணி..."

குதாகலித்த ரீச்சர், கிருஷ்ணியை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள்.

சனம் பார்த்திருக்க, சிற்றிலை சில விட்டு, துளிர்ந்த முசுக் கட்டை கிசு கிசு என வளர்ந்தது. செடியைச் சுற்றி, கூட்டமாய்ப் பட்டாம் பூச்சிகள் பறந்தன. சிறு முணு முணுப்புடன் வீசிய காற்றில் லேசான குளிர். திடீரெனத் திரண்ட மேகங்கள், தென்மேற்கு வானில் இருந்து வடக்குநோக்கி நகர்ந்தன. சிறு தூறலாய்த் தொடங்கிய மழை, பெருமழையாய்க் கொட்டத்தொடங்கியது. எங்கோ தூரத்தில், மழையில் நனைந்த தவிப்பில், ஒற்றைக் குயில் ஒன்றின் துயர்தோய்ந்த குரலிசை. கும்பலாய் நின்ற சனம் மழையில் நனைந்து கரைந்த மாயம் அங்கு நடந்தது.

ஒளிக்கசிவின் முதல்ரேகை பூமியில் பட்டவேளை கிருஷ்ணி விழித்துக் கொண்டாள். ஏதோ மந்திரவசப்பட்டவள்போல, கொட்டுதோட்டப்பக்கம் அவள் விரைந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து, ஊரில் உள்ளவர்களும் அயல்கிராமத்தவர்களும் தூரத்தில் இருந்த நகரவாசிகளும் தோட்டப்பக்கம் கூடினார்கள். அந்தச் சனத்திரளின் மொசு மொசுப்பு, சமுத்திரத்தின் பேரிரைச்சலை ஒத்திருந்தது.

தோட்டத்தில் தோன்றிய முசுக்கட்டைச் செடி, இப்பொழுது ஒரு புதராய் வளர்ந்திருந்தது. அதனுடைய முச்சோணை இலைகள் சூரிய ஒளியில் பளபளத்தன. சொத்துக் சொத்தாய் மலர்களும் காய்களும் கனிகளும் செடியில் குலுங்கின. கிருஷ்ணிக்கு வியப்புத்தாள முடியவில்லை.

பொன் துகள்கள் சொரியும் பட்டுநூல் இழைத்த கூடொன்றை, அச்செடியில் கிருஷ்ணி கண்டாள். அந்தக் கூட்டை உதைத்து, உடைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறு பூச்சி, சிறகுகளை அசைத்தபடி வெளியே வந்தது. அது பட்டுப்பூச்சியா? அப்படித் தோன்றியபோதும் - அல்ல, என்று அங்கு கூடி நின்றவர்கள் கூறினார்கள்.

பட்டுப்பூச்சியைவிட அது சிறியதாக இருந்தது. அதன் சிறகுகளின் படபடப்பு, சூழலில் ஒரு உதைப்பை ஏற்படுத்தியது. அத்தோடு, அந்தப் பூச்சியின் சுவாசம் பட்ட இடமெல்லாம் மனதைக் கவ்வும் ஒரு வாசமும் சேர்ந்து பரவியது.

பூச்சியை நெருங்கிப் பார்த்தபொழுது - அது சிறகுகளைக் கொண்டிருந்தபோதும் - மனித உருவம் கொண்டதாயும் மானிட அம்சம் பொதிந்ததாயும் இருந்ததைக் கவனம்கொள்ள முடிந்தது. அதனுடைய கண்கள் சிறியதாக இருந்தன. ஆனால், அவை உயிழும் ஒளிப்பிரபை, பல ரசவாதங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஏதுக்களைக்

கொண்டிருந்தது. நாசித்துவாரம் இருப்பதே தெரியாத மூக்கு குச்சிக் கைகள், கால்கள், விரல்கள் நூல் இழையாய் நொய்ந்து கிடந்தன.

அந்தப் பூச்சி தன்னை உருமாற்றிக் கொள்ளும் இயல்புடையதாக இருந்தது. பட்டுநூற் குவியலாய்க் காட்சியளித்த அது, அடுத்த கணங்களில் சிறகுமுளைத்த சிறு குழந்தை போலவும், ஒரு சின்னத் தேவதைபோலவும் தோற்றம் காட்டியது. இந்த விநோத உயிரை அங்கு கூடிநின்ற மக்கள் வியப்புடன் பார்த்தார்கள்.

மஞ்சள் பூசிய ஒரு பொன்நிழலை தன்னுடன் சுமந்துவந்த அப்பூச்சி, மனங்கவரும் அந்த அற்புத வாசத்தையும் தழையவிட்டபடி, சிறகடித்துப் பறந்து திரிந்தது.

அந்தப் பறத்தலின் மூலம் ஊரின் மூலை முடுக்குகளை மட்டுமல்ல, உயிர் உள்ள, உயிர் அற்ற அனைத்துப் பொருள்களையும் தன் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தி, ஒரு ஈர்ப்பு மையத்தை அது ஏற்படுத்தியது. அங்கு கூடிநின்ற மக்களை நெருங்கும்போதெல்லாம் அத்தேவதை ஏதோ சில சொற்களைப் பரம ரகசியம்போல உதிர்க்கவும் செய்தது. அச்சொற்கள் ஒரு வகையான மந்திர உச்சாடனம் போலவும் இசைப்பிணிப்பு மிகுந்த பாடல்கள் போலவும் இருந்தன:

“உங்களது வாழ்வு சமநிலை தளர்ந்து சரிந்துபோனமை எமக்குத் தெரியும். ஜீவிதசுகம் அழிந்து அல்லல்படும் நீங்கள் துன்பங்களில் இருந்து விடுதலைபெறவேண்டும். இங்கு சொர்க்கபுரி ஒன்றை உருவாக்க நான் வரவில்லை. ஆனாலும், இல்லாமை ஒழிந்து, எல்லாமும் உள்ள ஒரு உலகு உங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். அதற்கு எனது வல்லபம் உங்களுக்கு உதவும்...”

தேவதையின் பேச்சில் இழைந்த கனிவும் உறுதியும் சனங்களின் இடையே இருந்த அதிபருக்குத் துணியைத் தந்திருக்கவேண்டும். சற்று முன்னால் வந்த அவர், தளர்ச்சியான குரலில் மன்றாடுவதுபோலப் பேசினார்:

“எம்மை ரட்சிப்பவளே... உமது அருள் எமக்கு எப்பொழுது முண்டு. உமது ஒளி பட்டு இந்த மண் புனிதமடைந் துள்ளது. நாமும் புனிதரானோம். பாடசாலையில் படிக்கும் ஏழைப்பிள்ளை களின் துன்பம் நீங்கும் வகையில் அவர்களது மதிய உணவுக்காக ஒரு நிதியத்தை உருவாக்கியுள்ளோம். அந்த நிதியத்துக்கு தம்பையா ரீச்சர்தான் பொறுப்பாக உள்ளார். பாடசாலைக் கட்டடங் களும் இடிபாடுகளுடன் கிடக்கின்றன.... புதிய கட்டடங்கள் உருவாக வேண்டும்.... தளபாட வசதியும் இல்லை... கல்வி செயல்வடிவம்பெற இவை தேவை...”

அதிபர் பேசி முடிந்ததும் திருமதி தம்பையா முன்னகர்ந்து, கால்களை மடித்து, நிலத்தில் வீழ்ந்து, கண்ணீர்சோரத் தொழுதாள்.

தம்பையா ரீச்சரைத் தொடர்ந்து ராமலிங்கவாத்தியார், அமலன் சேர், தயாரீச்சர், யசோவின் அம்மா, தங்கை என்று எல்லாரும் வணங்கினார்கள்.

அனைவருக்கும் அருள்பாலித்த தேவதை மிகுந்த பாந்தமுடன் பேசியது:

"உங்களது முயற்சி எதுவாயிருந்தாலும் அதற்கு எனது அநுசரணை உண்டு. பாடசாலையின் இடிபாடுகள் இரண்டொரு தினங்களில் சீர்செய்யப்படும். பிள்ளைகளும் படிக்க வருவார்கள். பாடசாலை மட்டுமல்ல, ஊர்வாசிகளான உங்களது இல்லிடங்களும் செப்பனிடப்படும், உங்களது தேவைகளுக்கு நீங்கள் என்னை அணுகலாம். கிருஷ்ணியும் உங்களது உதவிக்கு வருவாள்."

கூறிய தேவதை, எல்லாரும் பார்த்திருக்க - பேருருக்காட்டி ஒளிப்பிழம்பாய் ஜொலித்தது. மீளவும் சிறு பூச்சியாகிப் பறந்து சென்று, முசுக்கட்டைச் செடியில் அமர்ந்து, இளம் குருத்துக்களைக் கடித்துச் சுவைத்தது.

அங்கு திரண்டுநின்ற மக்கள் பரவசநிலை அடைந்து ஓங்காரமிட்டு ஆரவாரித்தனர்.

கிருஷ்ணிக்கு அருகாகத் திரும்பவும் பறந்துவந்த தேவதை, அவளுக்கும் தனக்குமான தூரத்தை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு, அவளை நோக்கி நறுமணம் தழைந்து விம்மும் பல வண்ணத் தேவபுஷ்பங்களைத் தூவி ஆசீர்வதித்தது.

என்ன அதிசயம்! சிறுமியாக இருந்த கிருஷ்ணி, அழகிய இளம் பெண்ணாக மாறினாள். வெண் பட்டுச்சேலை பளபளக்க அலங்கார பூஷிதையாய் அவள் தோற்றம் அற்புதமாய் இருந்தது.

வெங்காயச்சருகு நிறம். நேர்கோடு கிளித்ததுபோன்ற வளர்த்தி காட்டும் உடல்வாகு. செதுக்கி எடுத்த சிற்பத்தின் வார்ப்புடன் - மூக்கும் முழியுமாய் ஊர்க்கோயில் அம்மன் சிலைபோல அவள் அழகாக இருந்தாள். காமுகரைப் பொசுக்கும் தேஜஸ் அவளோடு இழைந்தது. அங்கு கூடிநின்ற ஊரவர் மீளவும் ஓங்கார ஒலியெழுப்பி, ஆனந்தித்து ஆரவாரித்தனர்.

அந்தஒலி, அலையலையாக எங்கும் வியாபகம் கொண்ட அதிசயம் அங்கு நடந்தது.

புதுப்பொலிவு கொண்ட கிருஷ்ணி, யசோதாவை விட்டுவிலகி, மாரியம்மன் கோயிலை நோக்கி நடந்தாள். கோவிலில் மூர்த்திஐயர் ஒதுங்கி நின்று, பவ்வியமாக அவளை வரவேற்றார். கோயிலின் பலிபீடத்தை அடைந்த கிருஷ்ணி, அதன் முன் நின்றபடி அங்கிருந்த சனத்திரளைப் பார்த்துப் பேசினாள்:

“நமக்கு வளமும் வாழ்வும் தர வந்துள்ள இந்தக் குட்டித்தேவதை வேறுயாருமல்ல யசோதான். இவள் மீளவும் உயிர்த்துவந்துள்ள செய்தியை, ஊருக்கு - வழிப்போக்கனாய் வந்த, முதுகிழவன் ஒருவன் எனக்கு முன்னரே கூறிச் சென்றுள்ளான்.”

“யசோ சிறு பூச்சியுருவில் இருந்தாலும் அவளது சக்தி அபரிமிதமானது.”

“அதோ அவளைச் சூழ உள்ள ஒளிவட்டத்தைப் பாருங்கள். நீலமும் வெண்மையும் கலந்த வெளிர் நீலம். அந்த ஒளிவெள்ளத்தை நாம் நெருங்க முடியாது. அது தேவதைகளுக்கே உரியது. இச்சையில் உழலும் அற்பமனிதர்களான எம்மை அது பொசுக்கிவிடும். நமது அக அழுக்குகளை நீக்கி, நம்மைப் புனிதர்களாகவும் அது ஆக்கவல்லது. இதனோடு இன்னுமொரு செய்தியையும் நான் உங்களுக்குக் கூறவேண்டும்.”

“இன்று ஏகாதசி. இன்றிலிருந்து நான்காம் நாள் பூரணை. யசோவின் ஜன்ம நட்சத்திரமான சுவாதி கூடும்நாள். அன்று நடக்கும் சபகாரியங்களையும் அற்புதங்களையும் காத்திருந்து பார்க்குமாறு எமது யசோ எங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறாள்.”

கிருஷ்ணியின் நீண்ட பிரசங்கத்துடன் சனம் கலையத் தொடங்கியது.

தேவதையின் வாக்குக்கு அமைவாக ஊரில் எல்லாமே நடந்தன. பெளர்ணமி அன்று அதிகாலையிலேயே - வேதமந்திர உச்சாடனம், மாயக்குரலாக பிரபஞ்ச வெளியெங்கும் ஒலித்தது.

வேதபாராயண ஒலியைத் தொடர்ந்து, இதய பீடத்திலிருந்து விகசிக்கும் காயத்திரிமந்திர ஒலி, தமிழ் வேதமான தேவாரபாராயணம் - இவை அனைத்தும் அந்தச் சூழலுக்கு ஒரு புனித உணர்வையும் பரவசத்தையும் அளித்தது.

உதயத்துக்கு முன்பாகவே அந்த அற்புதங்கள் நிகழத்தொடங்கின. கிழக்கில் இருந்து பரவிய அந்த அதிசய வாசத்துடன் அது ஆரம்பமானது. அந்த வாசத்தில் முகை உடைந்த மல்லிகையின் மணமே தூக்கலாக இருந்தது.

அனல்வீசம் அந்தப் பங்குனி மாதத்தில், வழமைக்குமாறாகக் குளிர்காற்று வீசியது. லேசான மழைத்தூறல். நிலத்தைத் தழுவிய மழைத்துளிகள் வெண்பனிக்கட்டிகளாக மாறின.

உலர்ந்த மரங்களிலும், செடிகளிலும் கொடிகளிலும், முகை உலர்ந்த உவர்ப்புல்லிலும், கட்டாந்தரையில் தலை நெகிழ்த்திச் சிரிக்கும் சிறு பூக்களிலும் உயிர்ப்பின் நித்தியம் சலனமுற்றது.

எல்லாத் தருக்களுமே மலர்களைச் சுமந்திருந்தன. மலர்கள் பெரிதாகவும் இருந்தன. அம்மலர்களில் இருந்து, தேன் - அளவுக்கு அதிகமாகச் சுரந்து சொரிந்தன.

பனை, தென்னை, கழுகு, வாழை போன்ற மரங்கள் கிளை விட்டுச் சடைத்துத் தலையசைத்தன. கிளைகள் தொகைதொகையாகக் காய்களையும் கனிகளையும் சுமந்திருந்தன.

தாரத்தில் சற்று வடமேற்காக, சுருநீலமும் ஊதாவும் சுவையிட மலைமுகடுகள். மலைச்சாரலின் குளிர்ச்சியும், அருவியின் சலசலப்பும், ஆறு ஓடிவரும் ஓசையும் கேட்டது. மலையில் இருந்து வழுவிவந்த ஆறு, கிருஷ்ணியின் வீட்டுப் பக்கமாக இருந்த வெள்ள வாய்க்காலில் அசலித்துப் பாய்ந்தது. ஆற்றுநீர் பளிங்குபோல சுழித்து ஓடியது. 'இது பேராற்றின் கிளை நதியா? பேராறுதானா?' கிருஷ்ணி குழம்பினாள். ஆற்று நீரில் புரண்டு, பாய்ந்து உருளும் மீன்கள்: பருத்த வாளை, செண்டை, மீசை முளைத்த கெளுத்தி என நீருடன் அள்ளுண்டு போயின. வெள்ளவாய்க்காலை மேவி ஓடிய ஆறு, ஊரின் பெருவெளியைக் கடந்துசென்று, கிழக்குக் கடலில் சங்கமமாகியது. ஆற்றின் கரையோரம் மக்கள் கூட்டம் கரைபுரண்டது.

சலவைக்கல் பதித்த, தனது அழகிய வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்த கிருஷ்ணிக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை. ஆற்று நீரில் கால் வைத்தவள், 'உய்' எனும் ஓசையுடன் கால்களை வெளியே இழுத்துக் கொண்டாள். ஆற்று நீரின் குளிர்ச்சியை அவளால் தாள முடியவில்லை.

ஆற்றங்கரையை ஒட்டி அடர்ந்த புல்வெளிகள். அந்த வெளியில் மேயும் உரோமம் அடர்ந்த செம்மறி ஆடுகள். பலவகையான உயரினப் பசுக்கள் - ஐஷெயர், ஜேர்ஸி, ஃப்ரிசியன் - எல்லாமே சீமைப் பசுக்கள், இவற்றுடன் சிந்தி, காங்கேயம் பசுக்களும், காளைகளும் காணப்பட்டன. கரிய மலை போன்ற எருமைப் பசுக்களும், அவற்றைத் துரத்தித் தொத்தத் துடிக்கும் கடாக்களும் அங்கு உலாவின.

குறிஞ்சியும் மருதமும் மயங்கிக் கிடந்த அந்தப் பெருவெளியில், பச்சைப்பச்சேலென்ற வயற்தடங்களும் இருந்தன. வயல்களில் பொன் வண்ண நெல்மணிகளைத் தாங்கி, தலை சாய்ந்து நிற்கும் நெற்பயிர்கள்.

ஊருக்கு வடக்கே, பாடசாலைக்கு அருகாக, ஆற்றின் கிளைநதி ஓடுவதாகச் சனம் கூறக் கேட்டு, கிருஷ்ணி அதைப்பார்ப்பதற்குப் பிரதானவீதி வழியாக விரைந்தாள். வீதியின் இரு மருங்கும் புதிய அழகான வீடுகள். எல்லாமே பளிங்கு போன்ற சலவைக் கற்களாலானவை. இவ்விடங்களிலெல்லாம் முன்னர் - சுவரிடிந்து, கூரைசரிந்து, மூளியாய் நின்ற குடிசைகளைத்தான் அவள் பார்த்திருக்கிறாள். அது அவளது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

வீதியில், புதிய நவீன ரக வாகனங்களுடன் இரட்டைக் குதிரைகள் பூட்டிய வண்டிகளையும் கண்டாள். அவ்வண்டிகளில் தேவர்களை ஒத்த புருஷர்கள் பவனி வந்தார்கள். அவர்கள் அந்நிய தேசத்து வணிகர்கள் என்பதை அவள் சற்றுக் காலதாமதமாகவே அறிந்துகொண்டாள்.

வீதியால் உலாவந்த தெய்வக்களை பொருந்திய அந்த அழகிய பெண்ணைக் கண்ட ஊர் இளைஞர்கள் எதுவித கல்மிஷமும் இல்லாமல் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். அவள் பார்வை எதேச்சையாக அவர்கள் மீது பட்டவேளை, தங்களை அறியாமலேயே அவர்கள் ஒதுங்கி நடந்தார்கள். கண்களாலேயே கற்பழிக்கும் இளைஞர்களைக்கண்டு பழக்கப்பட்ட அவளுக்கு, இது அதிசயமாய் இருந்தது. எதையுமே பொருட்படுத்தாதவளாக நதியைப் பார்ப்பதற்கு அவள் விரைந்து நடந்தாள்.

பாடசாலை புதுப்பொலிவுடன் - பல கட்டிடங்களோடு நிமிர்ந்துநின்றது. அதை விழிமலர்த்திப் பார்த்தவள், தனது சிநேகிதியசோவுக்கு மனதளவில் நன்றி சொல்லிக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

பாடசாலை மதிலுக்கு அப்பால், முத்து மாரியம்மன் கோயிற்படிகளை அலசியபடி, சலசலப்புடன் அந்தக் கிளைநதி பாய்ந்தது. அவ்வாற்றின் போக்கும் கிழக்கு நோக்கியதாகத்தான் இருந்தது. கோயிலின் பக்கமாக அந்த ஆற்றுக்குப் படித்துறைகள் இருந்தன. ஊர் மக்கள் படித்துறை வழி இறங்கி நீராடுவதையும் கிருஷ்ணி கண்டாள்.

நதியை அண்மித்ததும் அதன் மகிமையை முதன்முதலாக அவள் உணர்ந்து கொண்டாள். நதியின் கரையோரமாக இருந்த கற்பாறைகள் பொற்படிவுகளுடன் ஜொலித்தன. பொற்படிவுகளின் இடையே, பட்டையிடா வைரங்கள் நிரையிட்டன.

ஆற்றில் இறங்கிய கிருஷ்ணி, கரையில் கிடந்த கூழாங்கற்கள் சிலவற்றை எடுத்து நீரில் தோய்த்தாள். என்ன அதிசயம்! நீர் பட்டதும் அந்தக் கற்கள் பொற்கட்டிகளாக மாற்றமடைந்தன. இந்தப் புதுமை தெரியவந்தால் சன சமுத்திரமே இங்கு மல்லாடும் என நினைத்து, தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டாள். குதிரை வண்டிகளில் உலாவரும் விதேசி வியாபாரிகளுக்கும் இது இன்னமும் தெரியாதோ? என நினைத்துக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

திடீரென, அவளைச் சூழ - அவளுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட அந்த உதைப்பு. அத்துடன் அந்த மனங்கவரும் வாசம். யசோ வந்திருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட கிருஷ்ணி மிகுந்த குதூகலமடைந்தாள்.

கிருஷ்ணிக்கு அருகாகப் பறந்துவந்த அந்தப் பட்டுப்பூச்சி பேசியது:

“கிருஷ்ணி! எல்லாம் திருப்திதானே.”

“திருப்தி... பூரண திருப்தி.”

குரலை உயர்த்திக் கிருஷ்ணியால் பேசமுடியவில்லை.

அந்தப் பட்டுப்பூச்சியின் ஈர்ப்பு வலையில் அகப்பட்டு - வசமிழந்து, அதன் பின்னால் அவள் அள்ளுண்டு போனாள்.

“கிருஷ்ணி! என்னைத் தொடராதே, தொடர்ந்து வருவது உனக்கு ஆபத்து...”

தேவதையின் கட்டளையைப் பொருட்படுத்தாது அவள் அதனை நெருங்கினாள்.

“கிருஷ்ணி! எனது ஒளிவட்டத்துள் நீ வந்தால் சாம்பலாகிவிடுவாய். சற்று மேலே பார் நீ தொட முடியாத தூரத்தில் நான் இருப்பது உனக்குத் தெரியும்.”

மேலே பார்த்த கிருஷ்ணி, அந்தத் தேவமங்கை, உயரஉயரப் பறந்துபோவதைக் கவனம் கொண்டாள். கண்களுக்குப் புலனாகாத உயரத்தில், ஒரு சிறு பொட்டாக அவள் பறந்தாள்; அவளது குரல் மட்டும் இவளுக்குக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இவளுக்கும் சிறகுகள் முளைத்ததான ஓர் உணர்வு. இவளும் உயரஉயரப் பறக்க முயற்சித்தாள். குறித்த ஓர் உயரத்துக்குமேல் இவளால் பறக்க முடியவில்லை. இவளது சிறகுகள் பலமிழந்து போன வேளை, அந்தப் பாரிய கருமுகிற் திரள்வந்து இவளைப் பலமாகத் தாக்கியது. நிலைகுலைந்துபோன இவள் - தஷ்சீழாக வந்து, உடல் சிதறத் தரையில் விழுந்தாள். தரையில் விழுந்து கூழாகிப் போன இவளை, யாரோ கூட்டி அள்ளி எடுப்பதுபோல இருந்தது.

‘யாரது அம்மாவா?’

பதறியவள் விழித்துக்கொண்டாள்.

‘இது கனவா...? இல்லை இல்லை... இது கனவாக இருக்க முடியாது..’

அவளது உள்மனம் ஓலமிட்டது.

‘ஓ...! அந்த உதைப்பும் மனதை வசீகரிக்கும் அந்த வாசமும் என்னோடு இழைகிறதே..’

‘இது கனவா...? இல்லை இல்லை...’

வாய் புலம்பியபடி, கிருஷ்ணி மீளவும் அயர்ந்து தூங்கினாள். ஆழ்ந்த உறக்கம் அவளைத் தழுவிக்கொண்டது.

பொழுது

விழிப்புக் கண்டதும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். இடுப்பில் போர்வைதான் இருந்தது. சாறம், தூர வழுவிய நிலையில் கிடந்தது. எழுந்து சாறத்தை உடுத்திக் கொண்டான்.

பக்கத்தில் அம்மாவைக் காணவில்லை.

'பால் கறக்கிறாளா....? பால் கறந்து போட்டு.... பெரிய பனந்தோட்டப் பக்கம் விறகு எடுக்கப் போயிருப்பாள்.'

நினைவுகளுடன் எழுந்து, கோடிப் பக்கம்போய் ஒண்டுக்கிருந்தான். சிறு கடுக்கலும் எரிவும் இருந்தது.

புறாக்களின் நினைவு வர, புறாக் கூட்டுப் பக்கம் போனான். கூட்டைத் திறந்து விட்டான். சோடி இழந்திருந்த மயிலை நிறக் கொண்டைப் புறா, செல்வம் தந்த பெட்டையுடன் சோடி சேர்ந்ததைப் பார்த்து அதிசயித்தான்.

'இனிப் பெண்புறா முட்டையிடும். ஆணும் பெண்ணும் மாறி மாறி அடைசாக்கும். குஞ்சு பொரிக்கும். இரண்டு நாலாகும்... நாலு ஆறாகும்...'

அவன் விழிப்பு நிலையில் கனவு கண்டான்.

புறாக் கூட்டைக் கடந்து, முயற் கூடு இருந்த இடத்துக்குப் போனான். வெண்பஞ்சுக் குவியலாக முயல்கள். இரு முயல்களும் நெருக்கமாக இருந்தன. இளங்காலைக் குளிரில் அவை லேசாக நடுங்கின. முயல்களின் சிவப்பு மணிக்கண்கள் அவனைப் பெரிதும் ஈர்த்தன. வைத்த கண் மாற்றாது பார்த்தபடி நின்றவன், செவிகளைப் பற்றி, முயலொன்றை வெளியே எடுத்தான். முயலின் பின்னங்காற் பக்கமாக இரு விதைகள் இருந்தன. விதைகளைத் தடவிப் பார்த்தவன், அதை மீளவும் கூட்டுக்குள் விட்டுவிட்டு, பெட்டையைத் தூங்கினான்.

‘குட்டி போடுமா..?’ அடிவயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தான், எதுவும் அவனுக்குப் பிடிபடவில்லை. மெதுவாக அதனையும் விட்டு விட்டு; மிகையாய் தோட்டப் பக்கம் போனான்.

தோட்டத்தின் கிழக்குச் சாய்வில், குப்பைக் கீரையும், கோழிச் சூடனும் சடைத்து வளர்ந்திருந்தன. கைநிறைய அவற்றைப் பிடுங்கி வந்து முயல்களுக்குப் போட்டான். முயல்கள் அவற்றை வெட்டுப் பற்கள் தெரியச் சிரித்தபடி, வெட்டி வெட்டிச் சாப்பிட்டன. புறாக்களுக்கும் பாசிப்பயறு விசிறிவிட்டு, மாட்டுத் தொழுவத்தைப் பார்த்து நடந்தான்.

பூச்சிப் பசுவிலும் வெள்ளைப் பசுவிலும் கண்டுகள் முட்டி மோதிப் பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தன.

‘அம்மா பால் கறந்திட்டுத்தான் பனந் தோட்டப் பக்கமாப் போயிருக்கலாம். அம்மா கூடப் போயிருந்தா ‘அணில் கோதின்’ நூங்கு எடுத்து வந்திருக்கலாம்..’

சலித்தவன், வெள்ளைப் பசுவின் கன்றைப் பிடித்துக் கட்டிவிட்டு, பசுவின் மடியைப் பிடித்துத் தடவியபடி முலைக்காம்பில் வாய் வைத்துச் சுவைத்தான். பசு எக்கி இவனுக்குப் பால் தந்தது. வாயில் சுரந்த பச்சைப் பாலின் மொச்சை இவனுக்குக் குமட்டியது.

எழுந்தவன், பூச்சிப் பசுவின் சன்றையும் இழுத்துக் கட்டினான். வைக்கலை எடுத்துப் பசுக்களுக்கு முன்னால் உதறிப் போட்டான். கன்றுகளுக்கு முன்னாலும் இரண்டு தூர் வைக்கல் தூவினான்.

தொழுவம் சுத்தமாயிருந்தது. அம்மாவே அவனது வேலையையும் செய்திருப்பது திருப்தியாக இருந்தது. பூச்சிப் பசு புதிதாகப் போட்ட ஒரு விட்டைகளை எடுத்துக் கும்பியில் வீசியவன், கிணற்றடிப் பக்கம் போய், கை அலம்பிக் கொண்டான்.

அடுப்படித் தாவாரத்தில் சட்டியில் இருந்த சாம்பலைக் கை நிறைய எடுத்து, பல் விளக்கினான். அவன் முகம் சுழவி நிமிர்ந்தபோது, அம்மா விறகுக் கட்டுடன் வந்து விட்டாள். இவனைப் பார்த்ததும் சொன்னாள்:

“அப்பன், ஒரு நிமிஷம் பொறடி... பிள்ளைக்குத் தேத்தண்ணி தாறன். தோட்டத்திலை அய்யா நிக்கிறார்... அவருக்கும் கொண்டுபோய் கொடுக்க வேணும்.”

கிணத்துடிக்கு வந்த அம்மா, கைகால் சுழவினாள். பின்னர், அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள்.

“ராசா, மதி வந்து பால் எடுக்கேல்லைப் போல... இதை ரெண்டு எட்டிலை மாமி வீட்ட குடுத்திட்டு வா...”

இவன் பால்போத்திலை எடுத்துக் கொண்டு மாமி வீட்டுப் பக்கம் போனான்.

படலைச் சத்தம் கேட்டதும் ரதி மச்சாள் ஓடிவந்து இவனை அணைத்துபடி, பாலை வாங்கிக் கொண்டாள். மதியைக் காணவில்லை. ரதி மச்சாள் ஓடி வந்ததைப் பார்த்த மாமி:

“என்னடி... நீ குமரல்லா... அடக்க ஒடுக்கமா இருந்தா என்ன... எப்பவும் இவவுக்கொரு குதிப்பும் கும்மாளமும்...”

உதட்டை நெழித்து, தனது வெறுப்பைக் காட்டிய ரதி, இவன் வீடு திரும்புவதைத் தடுத்தபடிகேட்டாள்:

“ரகு கொண்டைக் கிளாத்திக் கூடு பாக்கேல்லையா...?”

“எங்கை இருக்கு...”

“மரவள்ளி தோட்டத்திலை...”

ரதி குதித்துக் கொண்டு முன்னால் ஓட, இவன் அவளைத் தொடர்ந்து பின்னால் சென்றான்.

தோட்டத்தில், மரவள்ளி உயர்ந்து வளர்ந்து, பச்சைக் கூடாரம் அடித்தது போல இருந்தது. உள்ளே ஒளி படாத இருட்டும் கூடவே இருந்தது.

ரகுவுக்குப் பயமாக இருந்தது. தோட்டத்தில் தயங்கிக் தயங்கிக் கால் வைத்தபோது, ரதி மச்சாள்தான் இவனது கையைப் பிடித்தபடி கூட்டிக்கொண்டு போனாள்.

தோட்டத்தின் தொங்கலில் கூடு இருந்தது. இவர்கள் இருவரினதும் அரவம் கேட்டதும் குருவி, விருட்டென்று பறந்து போனது. குருவியின் கொண்டையும் வாலின் அடியாகப் பூசியிருந்த சிவப்பும் ரகுவை மருட்டின.

மரவள்ளிக் கிளைகளுக்கு இடையில் கூடு!

இவன் எட்டி எட்டிப் பார்த்தான். கூடு எட்டவில்லை. அதன் அடிப்பக்கம் மட்டும் தான் தெரிந்தது. ரதி மச்சாள் இவனைத் தூக்கிக் காட்டினாள்.

கூட்டினுள் இரண்டு முட்டைகள். சின்ன முட்டைகள். ஊதாவும் கபிலமும் கலந்த புள்ளிகளோடு... இவன் கை விரல்களை நீட்டி முட்டைகளைத் தொடப் போனபோது ரதி மச்சாள் தடுத்தபடி கூறினாள்:

“தொடாதை குஞ்சு பொரிக்காது...”

“உண்மையா...?” விழிகளை மலர்த்திக் குறுஞ்சிரிப்புடன் கேட்டான்.

“இந்தக் குட்டி... இந்தச் செல்லம்... சிரிக்கேக்கை நல்ல வடிவு.”

ரகுவை ரதி இறக்கிவிடும் பொழுது அவனது சாறம் அவிழ்ந்து விடுகிறது. அவன் வெட்கத்துடன் அதை எடுத்து உடுக்கப் போன பொழுது: “அவற்றை வெக்கத்தைப் பார்... வெக்கத்தை” கூறின ரதி மச்சாள் அவனது சாறத்தை உருவி எடுத்தபடி, அவனை இழுத்துத் தனது மார்புடன் அழுத்தமாக அணைத்துக் கொண்டாள். அவன் எதிர்பாராத வேளை, அவனது நெற்றியிலும் கண்களிலும் பூப்போல முத்தமிடவும் செய்தாள். அந்த நெருக்கமான ஸ்பரிசம் அவனுக்கு மிகுந்த கூச்சத்தையும் படபடப்பையும் தந்தது.

‘ரதி மச்சாளின்ரை நெஞ்சு என்ன ஆர்பிக்கோ நபராவை செய்ததா...! மெத்தை மாதிரி மெது மெதெண்டு இருக்கு?’

விளங்கியும் விளங்காமலும் அவன் குழம்பினான்.

எல்லாமே ஒரு நிமிஷம்தான். அவன் அவளது கைகளில் இருந்து விடுபட்டு, ஓட்டமும் நடையுமாக வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

“ஏனப்பு! இவ்வளவு நேரம்...?”

அம்மா கேட்ட கேள்விக்கு, “கொண்டைக் கிளாத்திக் குருவிக் கூடு பார்த்தனான் அதுதான்...” என்று பதில் தந்தான். ரதி மச்சாளைப் பற்றி அவன் மூச்சு விடவில்லை.

அம்மா இவனுக்குத் தேநீர் தந்தாள். அய்யாவின் தேத்தண்ணியையும் பெரிய பேணியில் ஊற்றி வைத்தாள். ஊதி ஊதித் தேத்தண்ணியைக் குடித்த போது, ரதி மச்சாளின் நினைவுதான் அவனைத் திரும்பத் திரும்ப ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

‘அவ கெட்டவ... ஊத்தைப் பழக்கம்.. எப்பிடித் தொடாத இடமெல்லாம் தொட்டு, கொஞ்சி... சீ... வேர்வையோட குட்டிக்கிறாப் பவுடரும் அவவில மணத்தது.... மாமி சொன்ன மாதிரி அவ ஆட்டக்காரி. சரியான ஆட்டக்காரி. மச்சாளைப் பற்றி மாமியிற்றைச் சொல்ல வேணும்...’

அவன் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

பெரிய பேணியுடன் அஞ்ஞாத் தோட்டத்துக்குப்போன பொழுது, வெய்யில் ஏறியிருந்தது. அய்யா, ராசா அண்ணர், சங்கரன் எல்லாரும் தோட்டத்தில் நின்றார்கள். அய்யா நறுக் நறுக்கென்று புகையிலையை வெட்டிக் கொடுக்க, ராசா அண்ணரும் சங்கரனும் தங்களது தோள்களில், வெட்டிய புகையிலையைத் தாங்கிக் கொண்டு போய், பெரிய வயற் பக்கம் பரவினார்கள்.

தேநீரை வாங்கிக் குடித்த அய்யா, இவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்: “ஒரு கண்டு வெட்டித் தாறன் நீயும் பரவன்ரா...”

“ம்” என்றுதலையசைத்தவன், அவர்களைப் போலவே தனது சின்னத்தோளில் புகையிலையை வாங்கிச் சுமந்து சென்று பரவினான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அவனுக்கு அலுப்பு வந்துவிட்டது. ஆடுகால் நிழலில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

ராசா அண்ணர் கிணற்றடிக்கு வந்து, பட்டையில் நீர் ஏந்திப் பருகினார். இவனும் அவரிடம் நீர் வாங்கிக் குடித்தான்.

அம்மா தூரத்தில் வருவது தெரிந்தது.

தகரக் கேத்தலில் தேநீர்தான் அம்மா கொண்டு வந்தாள்.

ராசா அண்ணருக்கும் சங்கரனுக்கும் தேநீரை வார்த்து வார்த்துக் கொடுத்தாள்.

இவனைப் பார்த்து அம்மா கேட்டாள்: “வாவன்ரா வீட்டை... ரொட்டி சுட்டுத் தாறன்.”

“புகையிலை கொஞ்சம் பரவியிட்டு வாறன்.”

இவனது பதிலைக் கேட்டதும் அம்மா அய்யாவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அய்யா காதிலை செருகியிருந்த புகையிலைக் காம்பை எடுத்து, கொடுப்பில் அதக்கியபடி கூறினார்: “அவனும் கொஞ்சம் பழகட்டுமன்...”

“பிள்ளைக்கு வெய்யில் நல்லாச் சுடப்போகுது” என்று கூறிய அம்மா, பெரிய பேணியையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அம்மா போவதையே இவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘அம்மா எவ்வளவு வடிவு. தாவாடியில அம்மாவை விட, வேறே ஆர் வடிவு... ரதி மச்சாளும் வடிவு தான். ஆனா அவ கெட்டவ. கூடாதவ... மதி வளர்ந்து அம்மா மாதிரித் தான் வருவா. ரதி மச்சாள் மாதிரி எல்லாம் வரமாட்டா.’

மதி, ரதியின் தங்கை. அவளை விட ஏழு வயது இளையவள். இவனைக் காணும் போதெல்லாம் “மதி உனக்குத் தானடா...” என்றுமாமி சின்னச் சிரிப்புடன் சொல்லுவாள்.

அப்பொழுதெல்லாம் இவனுக்கு ஏதோ புரிந்தும் புரியாத மாதிரியும் இருக்கும். கூடவே கொஞ்சம் கூச்சமும் தகையும், மாமியின் அந்தப் பேச்சு, மதியிடத்தில் ஒரு விருப்பத்தை அவனுக்கு ஏற்படுத்தி இருந்தது.

‘ரதி மச்சாளின்ரை கதையை மதிக்குச் சொல்ல வேணும். இப்பவே சொல்ல வேணும்.’ நினைத்தபடி தோட்டத்திலிருந்து புறப்பட்டான்.

“எங்கையடா போறை. புகையிலை புறச்சேல்லையா. உலர்ந்ததும், கொஞ்சம் புறக்கிப் போட்டுப் போ...” அய்யாவின் குரலை அவனால் மீற முடியவில்லை.

உலர்ந்த புகையிலையை உதறிப் பார்த்துச் சங்கரன் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பொறுக்கி வருவதைக் கண்ட இவன், தானும் சங்கரனுடன் சேர்ந்து புகையிலை பொறுக்க ஆரம்பித்தான். சூரியனின் அசுரத்தனம் இவனது பின் முதுகில் தகித்தது. முதுகுத் தோல் தணலில் பொசங்குவது போல இருந்தது.

அய்யாவை நினைத்ததும் அவனுக்குப் பாவமாய் இருந்தது. ‘அய்யா மாதிரி இல்லாமல் படித்து உத்தியோகம் பார்க்க வேணும். சீலிங் விசிறிக் காத்தில, அல்லது குளிர் அறையில, மேசையில இருந்து வேலை செய்ய வேணும். மாதா மாதம் சம்பளம் எடுத்து அம்மாவின்ரை கையிலை கொடுக்க வேணும்.’

ஆசை அடங்காத கிளர்த்தல்கள்.

வெய்யிலில் தகித்தவன் ஆடுகால் நிழலை நோக்கி ஓடினான்.

அய்யா இவனைப் பார்த்து, “வீட்டை போ” என்றார். விடுதலை பெற்ற உணர்வுடன் வீட்டை நோக்கி ஓடினான். மதியைப் பார்ப்பதற்கு முன்னதாக, அவனுக்குச் சாப்பிட வேண்டும் போலிருந்தது.

வெங்காயமும், பச்சை மிளகாயும் போட்ட கோதம்பை ரொட்டி அம்மா சுட்டுத்தர, இவன் சம்பலுடன் இரண்டு ரொட்டி சாப்பிட்டான். சாப்பாடு ஆனதும், முயல்களைத் திறந்து விட்டான். புறாவுக்கும் முயலுக்கும் தண்ணீர் மாற்றி வைத்தான். பின்னர், மதியைப் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டான். மதி வீட்டில் இல்லை. ரதி மச்சாள்தான் ஓடிவந்து கையைப் பற்றினாள். அவளுக்கு முகம் கொடுக்காமல் மாமியிடம் கேட்டான்:

“மதி எங்க மாமி?”

“கடைக்குப் போனவள், இரு வந்திடுவாள்” மாமியின் பதிலைக் கேட்டபடி, அவன் கடை வரைக்கும் போனான்.

இவனுக்கு, ரதி மச்சாளைப் பற்றி மதியிடம் எதைச் சொல்லவேணும், எப்படிச் சொல்ல வேணும் என்பது பிடிபடாமல் இருந்தது.

மதியை அழைத்துக் கொண்டு, கொண்டைக் கிளாத்திக் கூடு பார்க்கப் போனான். ரதியும் இவன் பின்னால் ஓடி வந்தாள். தங்கையைத் தூக்கிக் கூட்டைக் காண்பித்தாள். இவனைத் தூக்கிக் காட்ட வந்தபோது, உதடுகள் வெடிப்புறச் சற்றுக் கோபமடைந்த வனாக, “எனக்கு வேண்டாம்” என்று ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

ரதியின் கண்களில் நீர் திரண்டு விட்டது. “இனி மேல் அப்படி எல்லாம் செய்யமாட்டனடா. அம்மா சத்தியம்.” ரதி மச்சாள் இவனது காதில் மெதுவாகச் சொன்னாள்.

“கெட்டவ.. இவ சரியான அரிகண்டம்...” முன்கியவன் ரதியை விட்டுவிலகி நின்று கொண்டான். என்றாலும் ‘மச்சாள் பாவம்’ என்ற உணர்வு அவனை வருத்தவும் செய்தது.

மதிக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

“மாமீற்றை சொல்லுவன்.... கட்டாயம் சொல்லுவன்....” என்றவனைக் கெஞ்சுவது போலப் பார்த்த ரதி “என்றை ரகுவெல்லா... நல்ல பிள்ளையெல்லா...” என்று அவனது தாயைப் பற்றி, வாயை அழுத்தமாக மூடினாள்.

மதிக்கு - ரகவுக்கும், ரதிக்கும் இடையே நடந்த அந்த நாடகம் விளங்கவில்லை. ‘ரகுவைத் தனியாகக் கேட்டுப் பார்ப்பம்’ என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் நார்க்கடகத்தை எடுத்துக் கொண்டான்.

“எங்கை ராசா...” அம்மா தான் கேட்டாள்.

“நவக்கைப் பக்கம்... எரு ஏதும் கிடந்தால் அதுதான்...”

‘நவக்கை எண்டால் மதி வருவாள்’ என நினைத்துக் கொண்டான்.

அவள் வீடு வரை வந்து, மதியை அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

பங்குனியின் கடைக்கூறு. வெய்யில் தகித்தது. நவக்கைக் குளத்தைக் கடந்து, வயல் வெளியில் இறங்கிய இருவரும் எருப்பொறுக்கினார்கள். கடகம் நிரம்பியதும் குளத்தில் இறங்கி கைகுழவிக் கொண்டார்கள்.

“சப்பட்டைக் குருவிக்கூடு பார்க்கப்போறயா...?”

இவன் மதியைப் பார்த்துக் கேட்டான்: அவள் “ம்” கொட்டித் தலையசைத்தாள்.

காட்டுச் செவ்வந்திச் செடிகள் மண்டிக் கிடந்த வயல்களைப் பார்த்தவன், வயல்களில் இறங்கி, “ச்சூச்... ச்சூய்...” என்று குரல் எழுப்பி, கைகளைத் தட்டி அங்கு மிங்கும் ஓடினான். அவனைத் தொடர்ந்து மதியும் ஓடினாள். நிலத்தில் செடிகளுக்கு இடையே இருந்து குருவிகள் பறந்தன. குருவிகள் பறந்த இடத்தைக் குறி வைத்து இருவரும் தேடுதலில் இறங்கினார்கள்.

இரண்டு கூடுகள் அவர்களது கண்ணில் பட்டன. ஒரு கூட்டில் நாலு முட்டைகள். மற்றதில் செட்டைகள் ஏதுமற்ற தோலியாய் இரண்டு குஞ்சுகள். முட்டைகளை ஒவ்வொன்றாகத் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு வைத்தார்கள். குஞ்சுகளை ஸ்பரிசிப்பதற்குக் கூசியவர்களாய் அவற்றைப் பார்த்தபடி இருந்தார்கள். இவர்களது அரவம் கேட்டதும், குஞ்சுகள் தமது தலைகளைத் தூக்கி, மென்மையான மஞ்சள் அலகுகள் விரிய, வாயைப் பெரிதாகத் திறந்தபடி, குட்டிப் பாம்புகள் போல ஆடின. அதையே பார்த்தபடி இருந்தவர்கள் அடுத்த கணம் - குளத்தை ஒட்டியிருந்த சிவகுருவருடைய வயலைப் பார்த்து நடந்தார்கள்.

“உனக்கு வாலாட்டிக் குருவிக் குஞ்சு பார்க்க ஆசையா?” என்று இவன் கேட்க, “ம்” என்று மீளவும் அவள் தலையசைத்தாள்.

குளத்துக்கட்டை அண்மித்த இருவரும் கூட்டில் வளர்ந்து நின்ற பூவரசமர நிழலில் இருந்தார்கள். மரத்தின் மேலே சடாரென ஏதோ ஓசை, படபட என சிறகுகளை அடித்தபடி, மணிப் புறா.

“மரத்தில மணிப்புறா கூடு இருக்கு மதி...” கூறியவன், மரத்தில் தாவி ஏறினான். அவன் மரமேறும் லாவகம் மதியை மலைக்க வைத்தது.

“பத்திரம் விழுந்திடாதை...”

மதி அவனுக்குப் பக்குவம் சொன்னாள்.

மரக்கிளைகளுக்கு இடையே பாதுகாப்பாகப் புறா, கூடுகட்டி இருந்தது. அதில் மூன்று முட்டைகள். வெள்ளை வெளேரென. ஒரு முட்டையை எடுத்து மதிக்குக் காட்டியவன் கீழே இறங்கி வந்தான்.

மதிக்கும் கூட்டைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஆசையுடன் மரத்தில் தொத்தியவளுக்கு, இவன் தோள் கொடுத்தான். அவள் மெதுவாக ஏறி, புறாக் கூட்டைப் பார்த்துவிட்டு இறங்கிய போது, இவன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“மதி... நீ ஏன் நிக்கர் போடேல்லை”

அவளுக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. அவள் மெதுவாகச் சிரித்தபடி, “எங்க வாலாட்டிக் குருவிக் குஞ்சு...” என்று கதையை மாற்றிப் பேசினாள்.

“அங்க பார்... வாலை ஆட்டி ஆட்டி வருகுது; அது குருவி. குஞ்சு வரேல்லை. நாளைக்குப் பார்ப்பம்...” கூறியவன் எழுந்து கொண்டான். அவளும் இவனுடன் எழுந்து கொண்டாள். இருவருக்கும் தண்ணீர்த் தாகம் எடுத்தது.

“ராசா அண்ணர் வீட்டில் தண்ணி குடிப்பமா?” மதிதான் கேட்டாள்.

“சரி” என்று கூறியவன், ராசா அண்ணர் வீட்டை நோக்கி அவளுடன் நடந்தான்.

‘அண்ணர் தோட்டத்திலை, அவ இருப்பா..’ என நினைத்துக் கொண்டான். படலை கட்டிக் கிடந்தது. அவிழ்த்துக் கொண்டு உள்ளே போனார்கள். ஆள் சிலமனில்லை. வீட்டுக் கதவு பூட்டிக் கிடந்தது. மெதுவாகத் தட்டினான். ‘டக்’கென்று உள்ளால் பூட்டு திறப்பட்டது. கதவும் திறந்து கொண்டது.

அண்ணர் பெண்சாதி அரிசிப் பல்லுத் தெரியச் சிரித்தபடி வெளியே வந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து, தருமு அண்ணரும் கரும்புதமாய்...

“ஆர் இந்தக் கரடிக் குட்டியள்?” தருமு கேட்டான்.

“சிவ பூசையிலை...” தருமு தொடுத்ததை, சிரித்தபடி அண்ணி முடித்து வைத்தாள்.

இவனுக்குப் புரிந்தும் புரியாததுமாய் இருந்தது. இருந்தும் ஏனோ ராசா அண்ணர் பாவம் என்பது மட்டும் அவனுக்கு விளங்கியது. தொண்டையில் ஏதோ திரண்டு சங்கடப்படுத்த வாயடைத்துப்போய், “தண்ணி” என்றான். அண்ணி செம்பில் தண்ணி எடுத்துத் தந்தாள்.

மடக் மடக்கெனக் குடித்தவன், மதிக்கும் தந்தான்.

“தண்ணி உப்புக் கைக்குது.”

“உப்புக் கைக்குதோ... அவற்றை பொய்யைப் பார். எல்லாம் உங்க கிணத்துத் தண்ணிதான். நல்ல தண்ணி.”

“இப்பவே மச்சாளைச் சாய்க்கிறான்...” தருமுவின் பகிடி இவனுக்கு அருவருப்பாய் இருந்தது. ஏதோ நரகலை மிதித்து விட்டது போல அவதிப்பட்டான்.

மதியைப் பார்த்தான். நிஷ்களங்கமாய் நின்றாள். அன்புடன் அவளது கையைப் பற்றியபடி வெளியே வந்தான். அவனைச் சூழ, எல்லாமே அவனுக்குப் பிடிக்காத மாதிரி இருந்தது. அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டான். அவள் பெயருக்கு ஏற்ற லக்ஷ்மிதான். மதியைப் பார்த்தான். அவள் ஒன்றும் பேசாமல் இவனுடன் இணைந்து நடந்தாள்.

‘இந்தப் பெட்டை மதி எவ்வளவு நல்லவள்’ ரதி மச்சாளின் நினைவுகளும் சடைப்புற்று அவனது நெஞ்சை நெருடின. ‘ரதி மச்சாள் பாவம். இந்த அரிசிப் பல்லுக்காரி மாதிரி ஆகிவிடக் கூடாது.’ அவனது நினைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அவனுக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

எருவைக் கொண்டு போய் கும்பியில் கொட்டியவன், கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்தான். குடித்தவன், சிலுந்தாப் பக்கம் புறப்பட்டான். மதி வரமாட்டான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் கடகத்துடன் தாவாடி வயலில் இறங்கி, நடந்து போவதைப் பார்த்தபடி மதி நின்றாள்.

“குளத்தில குளிக்காதே, மாமி அடிப்பா” என்ற மதியின் குரல் அவனுக்குச் சன்னமாய்க் கேட்டது.

பெரிய பனந்தோட்டத்துக்கு மேற்குப் பக்கமாக நாகதாளிப் புதர். மஞ்சள் பூக்களும், பச்சையும் ஊதாவுமாய் காய்களும், கனிகளும். இவனுக்குப் புதருக்குக் கிட்டவாகப் போகப் பயமாக இருந்தது.

‘செட்டி நாகம் அடை கிடக்குதடா... பாம்புச் செட்டையைப் பார்...’ முன்னர் அம்மா பனந்தோட்டத்துக்கு இவனுடன் வந்தபோது, தூரத்தில் நின்றபடி கூறியவை, அவனது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

பயமாக இருந்த பொழுதும், பழத்தை மதிக்குப் பறித்துக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன், கடகத்தைத் தூர வீசிவிட்டு, நாகதாளிப் புதரை நெருங்கினான். ஊதா நிறப் பழங்களாகப் பார்த்து இரண்டைப் பறித்தான். காலில் ஏதோ தட்டுப்பட்டதான பிரமை அவனை அசர வைத்தது. சட்டெனக் காலை எடுத்தவன், திரும்பிப் பார்க்காமல், பழங்களை நழுவவிடாமல், கடகம் கிடந்த இடத்துக்கு வந்து, திரும்பிப் பார்த்தான். ஒன்றையும் காணவில்லை.

கையில் ஏறி இருந்த நாகதாளி முள்ளை எடுத்து எறிந்து விட்டு; பழத்தில் இருந்த முள்ளையும் நீக்கினான். ஒரு பழத்தை மதிக்குக் கொடுப்பதற்காக மடியில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். மற்றப் பழத்தைத் தனது வாயில் போட்டுக் கொண்டான். பின்னர் நாக்கை நீட்டி நீட்டிப் பார்த்தான். நுனி நாக்கு மட்டும் மிக லேசாகத் தெரிந்தது. அது நாவல் பழ நிறத்தில் இருந்தது.

சிலுந்தாவை நோக்கி மெதுவாக நடந்தான்.

செல்லத்துரை மாமாவின் தோட்டத்தை ஒட்டிய வயலில் வெள்ளரிக் கொடி. கொடியில் பிஞ்சுகள். இவன் மட்டை வேலியின் கீழ் வரிச்சை நீக்கி, வெள்ளரிப் பிஞ்சு ஒன்றை ஆய்ந்து கடித்தபடி நடந்தான்.

எரு அதிகம் இல்லாததால் கடகம் அவனுக்குச் சமையாக இருக்கவில்லை. கைகளை வீசியபடி நடந்தான். குளக்கட்டில் ஏறி, ஆலடியை அடைந்தான். குண்டில் நீர் தளம்பித் தளதளத்தது. அக்கம் பக்கம் பார்த்தவன், சாறத்தை உருவி, நாகதாளிப் பழத்துடன்,

கடகத்துக்கு அருகாக வைத்துவிட்டு, குண்டில் குதித்து நீந்தினான். குண்டின் இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் ஐம்பது தடவையாவது நீந்த வேண்டும் என்ற நினைப்புடன் மாறி மாறி நீந்தினான்.

தண்ணீரின் அளவான வெதவெதப்பு அவனுக்கு இதமாக இருந்தது. கால் சோரும் வரை நீத்தியவன், பாதங்களைத் தூக்க முடியாத ஒரு விறைப்பு, கால்களில் பரவியதை உணர்ந்தான். கால்களை முழுமையாக அவனால் அசைக்க முடியவில்லை. கைகளைப் பயன்படுத்தி, நீரில் சவிழ்ந்து கிடந்து நீந்திப் பார்த்தான். நடுக்குண்டில் நிற்பதான உணர்வு. அவன் திணறி நீர் மட்டத்துக்குக் கீழே போய் வந்ததையும் உணர்ந்தான். ஓரளவு தண்ணீரையும் விழுங்கி இருந்தான். தனது பலம் அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி நீந்த முயற்சித்தான். ஆனால் அவனால் முடியவில்லை.

அய்யா, அம்மா, மதி என்று எல்லாரும் அவனது நினைவுக்கு வந்தார்கள். அவனது நிர்வாண உடலை ரதி மச்சாள் அள்ளி எடுத்து, அவனுள் புதைந்து போன மாதிரியும் நினைவுகள். 'ரதி மச்சாள் ஏன் அழுகிறாள். அபயகரம் நீட்டி. எதை என்னிடம் யாசிக்கிறாள்...' குழப்பங்களின் மத்தியில் யார் அது குளக்கட்டின் மேல், சில பாதம் மாமாவா. "மாமா! மாமா!" என இவன் கூவியது அவருக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

அவரது கண்களிலும் உடலிலும் ஏற்பட்ட பதகளிப்பையும் படபடப்பையும் இவன் கவனங் கொண்டான். அவர் அவனை நோக்கி வேகமாக ஓடிவருவது தெரிந்தது.

இவன் கால் சோர்ந்து மீளவும் தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்த போது அழுத்தமான சுரங்கள் இவனைப் பற்றி இருப்பதை மட்டும் அவன் உணர்ந்தான். அடுத்த கணம், அவனது அறிவு உட்செருகி ஓய்ந்து போனது.

சட்டநாதன் தன்னளவில் திரும்பத் திரும்ப. தான் உருவாக்கும் படைப்புப் பற்றிய பிரக்ஞையுடன் நிதானமாக இயங்கும் படைப்பாளி. வேறு வார்த்தையில் சொன்னால், இவர் கலைஞராக இருக்கவே விரும்புகின்றார். வெறும் கதாசிரியராக இருக்க விரும்பவில்லை. கலைஅனுபவம். கலை வெளிப்பாடு சார்ந்த நுண்மையான அக்கறைகள் மையம் கொள்ளும் வகையில் இயங்குகின்றார். இதுவே இவரது தனிச்சிறப்புக்குரிய அடையாளம். சட்டநாதன் காட்டும் திசைகளில் மனித வாழ்வுக்கான கனவும் சுதந்திரமும் இருப்பும் அடையாளமும் போராட்டங்களும் விரிவு கொள்கின்றன. மனித வாழ்வு குறித்தான சிந்தனைகளும் பார்வைகளும் விமரிசனங்களும் இன்னும் விரிகின்றன. புதிய வாழ்வுக்கான கனவுகள். மனித மதிப்பீடுகள். ஆன்மீகத் தேட்டங்கள் யாவும் புதிதாகச் சேகரம் கொள்கின்றன. அவை படைப்பாகின்றன. புதிதாகப் பிறக்கின்றன.

